

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 294 • CENA 8,20 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Italija 2.000 ITL
Švajcarska 2,30 CHF
Austrija 19,00 ATS
BIH 1,5 KM
Makedonija 39,00 DEN
Slovenija 250 SIT

PRELJAVNA PODVALA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

294

Frenk Larami

PRLJAVA PODVALA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 294

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

GHOST TRAIN

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Naslovna strana

Franjo VARGA

Korektor

Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa: avgust 1998.

Tržište: 2. IX 1998.

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, p. fah 20)

Štampa: DNEVNIK, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. **Urednik:** Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – GHOST TRAIN

Copyright: UNIVERSUM PRESS. **Recenzija i adaptacija:** Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

U samo predvečerje avgustoyskog dana, u vreme kada ga niko nije očekivao, kroz Fort Kirni prohujao je voz. Bio je prazan. Nije se ni zaustavljao na stanici, oni najbliži njemu tvrdili su da je iz lokomotive virila nečija ruka, na podu.

Transkontinentalna pruga prema Omaha imala je, tako, prekršen red vožnje. I ne samo to...

Toplo popodne nisu ublažili ni oblaci nagomilani na zapadu. Fort Kirn na levoj obali Plejt Rivera bio je pomalo pospan, dremljiv, kao i obično u to vreme.

Srećnici na desnoj strani ulice mogli su da uživaju u mlakoj hladovini, dok je one na drugoj strani još uvek nemilosrdno peklo sunce. Zato su se sklanjali u kuće, štitili se zavesama ili širom otvorenim vratima i prozorima.

Dve stotine jardi istočno od grada, prema ravnici koja kao da je počinjala od železničke stanice, Čet Stover je izašao s kapom natučenom na čelo, skoro do oči ju. U ruci je držao papir i vrteo glavom. Stover je bio železnički službenik. Dočekivao je i ispraćao vozove, redovne ili ekspres, a bio je u isto vreme telegrafista, blagajnik i orguljaš u kirnijskoj crkvi. Bližio se sedamdesetoj godini. Imao je nešto pogurenija leđa, ne toliko od starosti koliko od položaja za stolom. Tu je provodio najveći deo posla, za tasterom, nad železničkim kartama ili u krčmi „Bač Barret“ gde je mućkao kockice u piće. Lice mu je bilo upalo, mršavo, izrezbareno

borama, imao je naočari sa tamnim, debelim okvirom i belu pravu kosu ispod plave železničarske kape sa žutim gajtanom. Izuzetno, toga dana, Čet Stover je bio bez bluze, samo u beloj košulji. Činilo se da se mnogo žurio. Dve stotine jardi do glavne ulice nisu bili mala razdaljina za klecave Stoverove noge. No, on je, bez razmišljanja krenuo tamo. Nogavice pantalona landarale su mu oko dugih, mršavih nogu kao vetrom uskovitlani krajevi zastora. Neprekidno je pomicao naočari naviše i osvrtao se. Koliko je mogao da proceni, u ovo vreme je u grad stizao Volt Singster, sa ranča „Krug“.

On je velikim kolima dolazio sredom i subotom po zalihe. A, danas je bila sreda. Stover je imao pravo, rančer je dolazio sa severne strane ravnice, praćen oblakom sivkaste prašine. Veliki drveni točkovi skakutali su preko neravne zemlje, preko zakržljalih žbunova. Službenik državne železnice je zastao da sačeka Volta Singstera.

— Ooooups! — povikao je rančer i zategao uzde svojim konjima.

— Žurim kod šerifa — mahnuo je Stover i pokazao prema kolima. — Povezi me!

Rančer se nasmejao. — Ne voliš sunce, momče? — upita.

— Zašto?

— Mnogo si mi bled — iscerio se Singster. — Kod Bača Bereta ćeš izgubiti svu boju... Hajde, penji se! — Rančer je svojim ogromnim telom zauzeo dobre dve

trećine sedišta, ali, Stover je uspeo nekako da se smesti uz njega.

Vlasnik „Krug“ ranča važio je za veselog, polenjog rančera koji bi mogao mnogo bolje da vodi poslove da je manje zavirivao u čašu i Baretove „dame“. Možda bi potpuno propao da nije bilo Besi, njegove žene. Naravno, na uživanje momaka i nadzornika. Sredom i sutobom, Singster je „imao svoj dan“. Prvo bi obavio posao po datom spisku, a onda strugnuo kod Bača na „dva cuga“. Od dva, ispalo bi pet, šest... pa i više, ako ga neko ne bi podsetio da na ovom svetu postoji i Besi. Tada bi se hitno pakovao i odlazio. Potpuno trezan.

– Zar nisi poranio za kockice? – pecnu rančer Stovera.

– Kockice? – prenu se ovaj, očito obuzet drugim mislima.

– Mnogo si zamišljen, momče! Godine? A, i brige?

– Pa, oboje otprilike – promrmljao je Stover.

– Što ti treba šerif?

– Imam nešto za njega...

– Šta?

Stover se zagleda u njega. – Zini da ti kažem – prasnu. – Što si navalio sa pitanjima? Ako si me malo povezo, zar moram da slušam tvoja preklapanja?

– E, to već liči na tebe – nasmejao se Singster, tresući podvaljkom. – Sada si pravi Čet, džangrizalo. Hej, čekaj da zaustavim kola, ne skači... – Ali, Čet ga ne posluša. Uspeo je da se održi na nogama, ljutito mahnuvši prema kolima koja su nastavila put. Onda je izvadio maramicu i obrisao lice, potraživši pogledom šerifa.

Njegova kancelarija nalazila se na desnoj strani u hladovini. To je značilo da je čuvar zakona, mogao mirno da izađe na trem i sedne u svoju omiljenu stolicu

za ljuljanje. To je činio i tog popodneva. Bio je zavaljen, sa čizmama na ogradi i šešinom natučenim na lice. Vrh cigare dimio se kraj oboda i pretio da ga upali. Varao se svako ko je mislio da Greg Tolend dremucka. Imao je on odatle dobar pregled ulice bar onog najvažnijeg dela gde su se nalazile trgovine, saluni, dvospratnice viđenijih građana Fort Kirnija. Video je i Četa Stovera kako hita prema njemu. Imao je papir u šaci. Kao da je naslutio da nešto nije u redu. Zašto bi inače železnički službenik u ovo doba došao u grad, ako ga na to nije naterala nevolja ili sumnja. Greg Tolend nije želeo nevolje. Bilo ih je dosta pre dva meseca sa bandom Ajka Klantona, koja je u prolazu za Dodž Siti napravila rušvaj u salunu „Pegi“.

Stover je već stigao do Tolenda, pogledao u papir, a onda slegnuo ramenima. Izgledalo je da se koleba. Kao da menja odluku, a time i pravac. Šerif podiže obod šešira i skide čizme sa ograde. – Šta to imaš u ruci, Čet? – upitao je naglo.

Telegrafista se trgao, a onda počeo po zatiljku. – Imam neku poruku – rekao je – ali je ne razumem...

– Kakvu poruku?

– Iz Mun Sikreta.

– Pa?

– Čudna neka poruka. Pominje voz.

Tolend se uspravi. – Znam te kao govorljivijeg, Čet – dobacio je šerif – a sada moram iz tebe da čupam reči. Dakle? – Čuvar zakona bio je srednjeg rasta, melanholičnog lica i širokih leđa. Tp su bili prvi utisci. Oni ostali javljali bi se kasnije, izbliza. Greg Tolend pripadao je generaciji zvezdonosaca koji su deo istorije Sjedinjenih Država nosili na plećima dugi niz godina. U Fort Kirniju on je proveo blizu desetak godina. Preturio je

preko glave tri izborne kampanje i sva tri puta odneo je pobjedu nad protivkandidatima. Posjedovao je nešto što niko nije imao: odmerenost, upornost i neočekivanost. Ovo posljednje odnosilo se i na neke odluke i na njegov karakter. U stvari, to se moglo povezati jedno s drugim. Tolend je na momente delovao lenjo, nezainteresovano, da bi se samo kratko vreme posle toga pretvorio u tigra i lovca. Umeo je beskrajno dugo da čuti, da se smeška, a onda bi „proturio“ reč koja zapušava sva usta. Ponekad se činilo da ga ništa ne interesuje i da ne zna zbivanja oko sebe, da bi u datom trenutku dokazao da sve zna u prste. Čak i neke odnose, za koje se obično kaže da su tajna, kao mrtva usta. Lice mu je bilo opušteno, oči poluotvorene, ali nikako pospane, donja vilica izbačena kao u trenucima razmišljanja. Iznad obrva taložile su se naslage bora i tako davale licu izraz plačnog raspoloženja.

Čet Stover je pružio komad hartije šerifu. – To sam zapisao pre pola sata otprilike – rekao je.

– Pa, što si tek sada doneo? – primetio je Tolend.

– Mislio sam da je posredi glupa šala, ali...

– Ali?

– Ali sam ipak doneo. Možda ste vi pametniji, šerife?

– I jesam – procedio je ovaj. Tolend je imao preko pedest godina ali, nikada nije rekao koliko tačno ima. Dugo je bio šerif, u dvema državama, Nebraska i Severna Dakota. Imao je odlične karakteristike, blistavu prošlost, a što se seljakao sa svojom zvezdom u nekoliko gradova to je činio zbog reke. Voleo je pecanje i spremao se da doživi penziju kraj neke vode veće nego što je bila Mala Misuri, na zapadu

Dakote. Njegov cilj bio je Arkanzas, a možda i Brazos, koji se uliva u Meksički zaliv. Posle Fort Kirnija, preostala bi mu možda samo jedna seoba prema jugu. On glasno pročitao ispisane reči: „Voz iz Muna... zaustav...“ Ništa više. – Šta ovo znači? – upitao je, nabirajući obrve.

– Ne znam – slegnuo je ramenima stari činovnik. – To mi je poslato iz Mun Sikreta, naglo se prekinulo i niko mi više nije odgovarao.

– Proverio si?

– Jesam!

– Kada dolazi taj voz?

– Tek večeras. Danas nema nijedan iz tog pravca.

– A iz drugog?

– Iz Grend Islenda polazi kasno popodne ekspres prema Čejenu. Tek kada on prođe, voz iz Mun Sikreta sme da krene... Hej!

– Šta, hej?

– Ako je ono što ja mislim, onda je voz krenuo u susret ekspresu.

– Ali, zašto?

– Otkuda znam?

– Može doći do sudara?

– Može, ali još nisam načisto s ovom porukom.

– Da nije posredi neka šala?

– Preko telegrafa se niko dosada nije šalio, šerife!

– Možda se našla neka budala...

Železničar je stajao na suncu, zabravljajući znoj koji mu je oblivaao lice. – Šta ćete preduzeti, šerife?

– Ako ova reč „zaustav“ znači da voz treba zaustaviti, onda bi trebalo nešto da preduzmeš, Čet.

– Ali, šta? Da legnem preko pruge?

– Imaš zastavicu, pa maši.

Stover je zavrteo glavom. – To mi se nikako ne sviđa – promrmla je. – Nikako!

– Ni meni. Radije bih ostao u hladovini da sačekam več. Koliko vremena je potrebno da iz Mun Sikreta stigne ovamo voz?

– Nešto više od pola sata. Zašto?

– Zato što je vreme da odeš i sačekaš ga.

– Ja? Moje vreme je tek večeras. Ovaj red vožnje me se ne tiče. Nemam ništa s njim!

– Kreni! – ukruti se Tolend i sevnu očima.

– Železnica je državna, a ne šerifova – Bacio je pogled prema „Bač Baretu“.

– Da skoknem samo na pivo...

– Odlazi!

– A ti, šerife? Mogao bi i ti da budeš prisutan, jer kada vidi kako sija tvoja značka, lokomotiva će se sama zaustaviti...

Tolendovo lice omekša i on se nasmeja. – Biću i ja s tobom. I nikome ni reči. Nije mi potrebna uzbuna u gradu.

– O kej!

Železnička stanica se sastojala od velike drvene zgrade sa kosim krovom i izbačenom nastrešnicom. Pozadi se nalazila manja baraka za prihvatanje većih tovara i isporuku. Pruga je prolazila svega nekoliko jardi od staničnog zida, gde su se nalazili šalter za izdavanje karata i telegrafski sto Četa Stovera. Bilo je pusto tog popodneva. Stover je nervozno krivio vrat prema gradu, iščekujući Tolendov dolazak. Da li slučajno ili privučeni neobičnim ponašanjem železničkog službenika, tek, nekoliko besposlenih ljudi uputilo se prema stanici. Vodio ih je rančer Volt Singster! Očigledno, bio je „pod gasom“. Galamio je, objašnjavajući nešto i pokazi-

vao kako je Stover žurno trčkarao ispred njegovih kola sve dok nije zastao da ga poveze. Stover je izbrojao petoricu. Opsovao je sebi u bradu i uvukao glavu kroz prozorče. Ponadao se da ga neće uznemiravati. Bilo mu je dosta šerifovog ponašanja. Mislio je da će ga Tolend razuveriti i reći da je poruka iz Mun Sikreta obična glupost, a on mu je samo pojačao sumnje. Šta bi to moglo da se tamo desi? Zašto je telegrafista prekinuo slanje? I zašto nije odgovarao posle toga? Odmah zatim na prozor je palo nekoliko senki. Stover mrzovoljno podiže pogled. Ugleđao je Singsterovo mesnato, iskeženo lice. Kraj njega su bili još i potkivač Rolins, čizmar Debison, berberinov pomoćnik Hoks i užar Maligen. – Buuu! – riknuo je rančer i uperio prst na Stovera. – Pare ili život!

Pošto nije dobio prikladan odgovor, on se okrenuo prema potkivaču Rolinsu. – Izgleda da nema para? – rekao je. – Bač ga je ođerao sinoć.

– Nije Bač nego Tim Meklin. Kockica ga je služila kao začarana.

– Tim Meklin? Zar taj šupljoglavi Škot da nadmudri Stovera? Je li to tačno, Čet?

– Bolje da se gubite – odbrusio im je železničar.

Meligen pruži skoro ispražnjenu pljosnatu bocu rančeru. Ovaj dobro otpi i predade je Devisonu, čizmaru. – U čemu je stvar, Čet? – uvuče Singster glavu u ramena i napravi ozbiljno lice. – Šta se dešava?

– O čemu govoriš?

– O onoj hartiji – pokaza glavom prema gradu. – Jurio si kod šerifa... Zbog čega? Nešto se dešava, a ti čutiš pred priljateljima, a? Video sam Tolenda kako sedla konja. Hoće li ovamo?

– Što ga nisi pitao?

– Čim se tako dereš, nešto nije u redu, momče – iscerio se rančer.

– Grize me tvoja njuška! Skloni se sa prozora, imam posla!

– Ne vidim da si zatrpan – cerekao se rančer i laktom podgurkiavao ostale. – Hajde, reci šta se dešava? Neka državna tajna? Da se nije predsednik lično preporučio da nam dođe u goste?

– Odjednom, u daljini se začuo pisak lokomotive. Stover se trže. I ostalima se lica izdužiše. – Voz? – javio se užar Maligen. – Kakav voz u ovo doba?

– Nemam pojma – sleže ramenima Debison. – Šta ti o tome znaš, Čet?

Stover je slegnuo ramenima. Ali, nervoja je ipak bila prilično upadljiva.

– Ako ti ne znaš, ko onda zna? – upita Singster. – Ti nešto kriješ?

– U čemu je stvar, matori? – prodera se Hoks, mladić bubuljičavog lica i crnih sitnih očiju. – Nikada u Kirni nije dolazio voz popodne! Šta se dešava?

Stover ustade, natuče kapu i sa pločice skide žuti, ovalni metalni krug sa drškom.

– Pa, on će nešto da zaustavlja? – prenu se Debison.

– Zar voz? Ništa ne shvatam – mrmaljao je rančer i tupo zurio u Stoverova leđa. Lice mu se sasvim priljubilo uz prljavo staklo. – Kuda ćeš, momče?

Stover je navlačio svoju tamnoplavu bluzu i propisno je zakopčao.

– Bogamu, pa on će stvarno na peron! – nasmejao se Rolins. Jurnuli su na vrata da sačekaju železničara. Ali, istovremeno su ugledali Grega Tolenda na konju. Bio je dovoljno blizu da ih prostreli pogledom i udalji od stanične zgrade.

– Ipak, ima nešto – promrmaljao je Hoks – čim je i šerif dojahao...

Čutke su se povukli uza zid. Stover je dostojanstveno izašao na daščani peron,

na svoje uobičajeno mesto. Zategao je krajeve kaputa, popravio kapu i okrenuo glavu prema zapadu. Šerif je takođe sjahao. Lice mu je bilo smrknuto. Gomila sa Singsterom na čelu poređala se duž zida prema peronu. Svi su nešto čekali. Niko nije tačno znao šta. Ali, čekali su. Stover je uhvatio Tolendov prekoran pogled i nemoćno raširio ruke. – Ja ih nisam zvao – promrmljao je.

Tanak stub dima izvio se iznad brežuljka, odakle se kraj Fort Kirnija spuštao pojas šuma, prema Plejt Riveru. Greg Tolend je namestio opasač i zapalio cigaru. Falila mu je samo stolica za ljuhanje, razmišljao je Stover, i neka ograda na koju bi mogao da stavi noge. A onda, neka prolazi ko hoće i koliko hoće vozova!

Dim je bivao sve gušći. Uskoro se čuo i huk točkova. Lokomotiva je tako štek-tala kao da se nalazi u ravnici, a ne ispred Kirnija. Ugledali su je na zavijutku.

Ne, tu više nije bilo dvoumljenja, ovaj voz nije imao nameru da stane! Stover se instinktivno primače šerifu. Lokomotiva je vukla za sobom tri vagona. – Vidiš li nešto? – upita Tolend. Stover je names-tio naočari. – Ne – reče – ništa posebno.

– Učinilo mi se da su vagoni prazni...

– Zaista?

Šerif položi ruku na kolt. Sukljajući dimom i parom sa strane, voz iz Mun Sikreta uleteo je na peron kao sumanut. Greg Tolend se povuče nekoliko koračaji. Stover, međutim, ostade na svom mestu, podignute ruke. Ali, njegove znake kao da niko nije primećivao. Para je zamotala službenika državne železnice, virio je samo žuti, ovalni krug visoko podignut. Rančer i njegovi zagrejani prijatelji buljili su u lokomotivu kao hipnotisani. Nebesa! U njoj nije bilo nikoga! Sve

je bilo prazno, vagoni, prozor do prozora, ali, nijednog lica. Nikakve senke!

Rančer Volt Singster je video na podu lokomotive nečiju ruku. Na podu, kraj samog kotla, malo izbačena napred, ruka nekog čoveka ili leša, mlitavo se klatila. Šerif je bio na mukama. Nije znao šta da preduzme. Ko je upravljao ovim polude-lim vozom? Kuda je srljao? Čija je ruka na crnom, počadavelom podu? Magla se razila i voz je otutnjao kao uklet. Čet Stover je još uvek stajao sa podignutom rukom. – Nije se zaustavio – mrmljao je. Šerifovo lice više nije imalo svoj uobičajeni, melanholični izgled. Lokomotiva koja je srljala na istok, bila je pakleno podložena. Ili u njoj zaista nije bilo nikoga, ili su se ljudi sakrili da ne budu otkriveni.

– Šerife, šta je ovo? – dotrčali su rančer i potkivač do predstavnika zakona. – Otkuda ova luda lokomotiva?

– Ubiće nekoga na putu – dahtao je Rolins.

– I ja mislim – potvrdio je Hoks prilazeći. – Tu nisu čista posla. Treba je zaustaviti nekako.

– Kako?

Tolend dohvati Stovera za mišicu. – Brzo! – povikao je. – Pošalji poruku u Grend Island!

– Grend Island? – kao da se budio iz obamrlosti ovaj. – Šta se to dešava sa železnicom, šerife?

– Desiće se svašta ako ne požuriš!

– Šta treba da radim?

Šerif prosto ponese starčića prema zgradi. Postavio ga je za sto i pokazao na telegraf. – Javlaj! – zagrme. Ostali su stajali s druge strane prozora. Skoro su prestali da dišu. Napeto su osluškivali svaku Tolendovu reč.

– Javi... Sprečite polazak ekspresa za Čejen... Voz na pruži juri bez putnika i mašinovođe... Ispraznite stanicu...

Stoverovi prsti su grozničavo skakutali po tasteru. Čitava večnost je prošla dok nije otposlao poslednju reč i šerifov potpis.

Onda su čekali. Sa druge strane se niko nije javljao. – Da li je primljeno? – upitao je Tolend. Stover umorno sleže ramenima. – Ja sam poslao, ali, ne znam za ostalo... – A onda se ukočio.

– Šta je?

– Čujem signale... – prislonio je uvo i osluškivao. Onda je dograbio olovku i počeo da ispisuje reči. Lice mu je postajalo sve duže i bleđe. Rdav znak, pomislio je šerif nestrpljivo. Mora da je poruka stigla kasno, ekspres je već krenuo. On pogleda prema nebu, međutim, sunce se još uvek poigravalo sa linijom koja obeležava zapad. Još je bilo toplo, ni traga od predvečerja. Signali su prestali.

– Šta su kazali? – prasnu Tolend.

– Evo, pročitajte – pruži mu Stover papir. Šerif to učini glasno.

„Vi ste poludeli! Idite do đavola!“ Ponovio je to još nekoliko puta, kao da ne razume. Nije mu u mozak prodirala ovakva poruka. Pakao! Oni tamo misle da je ovde nekom do zavatlavanja! – Jesi li siguran da su ovo odgovorili? – prodrmao je Stoverovo rame tako da su ovome spale naočari.

– Jesam, neka me obese...

Tolend besno zgužva papir i baci ga u ugao. – Javlaj ponovo – naredi.

– Isto?

– Isto. Dodaj samo da ovo nije šala nego istina. Brzo! – I Stover je otkucavao. Tolend se uputi prema prozoru. Pet, već istrežnjenih građana sa rančerom na čelu, čutke su mu napravili vidik. Šerif je gle-

dao prema nebu, donoseći odluku u sebi. Nije se više uzdao u aparat. Iza njega, Čet Stover je prestao da kuca. Nastala je neprijatna tišina. – Ništa? – upita Tolend. – Niko ne odgovara – odmahnuo je glavom Stover. – Ludaci! – zaškripa zubima šerif i pogleda na zidni sat. – Ja idem za njim...

– Za kim?

– Za vozom! Ti pokušaj još koji put da im uliješ u pamet da može doći do gadne nesreće...

– A ti? Kako misliš za vozom? Na konju?

– Naravno! Idem prečicom. Lokomotiva mora da uspori na Lajmonovom prevoju. Tu ću je sačekati...

– Nije baš blizu...

– Vredi pokušati. – On izađe napolje i baci se konju u sedlo.

Stover je izašao za njim. – Zar ćeš sam, šerife? – povika. Ali, ovaj ga više nije čuo. Galopirao je preko spržene ravnice kao đavolima gonjen. – Kuda će? – upita Singster, glupo se zablenuvši u željezničara. – U pakao – odgovori ovaj i okrete mu leđa.

*

Posle burnih događaja u Laramiju, čovek iz Džordžije uputio se na istok. Od Nort Plejta krenuo je ravno južnom stranom Bad Lendsa, da bi skrenuo na jug prema Fort Kirniju, i tu sačekao voz za Omahu. Bilo je popodne kada se zaustavio ispred drvene table na kojoj je pisalo MURIDO. Sitnijim slovima ispod, bilo je napisano: 12 milja do Fort Kirnija. Moglo se zvati i pakao, ali, trebalo je ispružiti noge i odmoriti šarca. Naravno, uz piće ako nije proključalo... Mestašce je bilo sastavljeno od možda desetak ku-

ća. Bilo je bez ulica, bez natpisa na zgradama, bez mnogo prolaznika. Samo su psi dahtali. Nekoliko konja se nalazilo privezano pred jednom kućom sa stubovima. Dok Holidej je pretpostavljao da su im vlasnici na pravom mestu, u salunu. Nije se varao. Bila je to prizemna kućica od dasaka, bez trema i nastrešnice. Običan ravan krov nije davao nikakav hlad oko sebe. Zidovi su bili posiveli od kiša i sunca, daske iskrivljene, i trule, ulaz bez vrata, samo prljavo platno, namaknuto na obe strane kao štit pred žegom i muvama. Kockar se osvrnu. Činilo se da je ova jazbina bila jedino svratište u Muridu. Nije imao velikog izbora. Sjahao je, nabacio uzde preko grede i palcem pomakao zavesu. Začudo, unutra ga je dočekala hladovina. Krčma je imala samo jedan prozor na drugoj strani. Šank su predstavljala tri drvena stola, sastavljena jedan do drugog. Miris viskija bio je tako prisutan da ga je to ošamutilo. Za stolovima bez stolnjaka sedeli su ljudi, razdrljeni i znojavi, gaseći žeđ pićem koje ih je, ponovo, iznutra sagorevalo. Ulazak kockara nije ih mnogo uzbudilo. Istina, imao je čudno odelo, čudne koltove, ali, Murido je bio prolazna stanica za Kirni i Mun Sikret, pa su se tuda često muvali najraznovrsniji ljudi Zapada.

Krčmar je na drugom kraju šanka terao muve sa velike činije prekrivene krpom. Otvorio je jedno oko i odmerio došljaka. Onda je živnuo. Spustio je neotvorenu bocu pred gosta, ali je na kockarevom licu pročitao odbijajući izraz.

– Žalim gospodine – kazao je krčmar – ali, ovde ne možete dobiti pivo. Samo viski.

Holidej je pogledao u red flaša na polici. – Ni tamo nema ništa za vas – uzdah-

nuo je krčmar, a odmah potom snizio glas – Možda ispod?

Jedan sto bio je do poda zastrt platnom. Krčmar se saže i zavuče ruku dole. – Imam brendi, mister, ali...

– Koliko?

– Morate kupiti celu bocu.

– Koliko?

Krčmar se preračunavao nekoliko trenutaka. – Za vas petnaest dolara – rekao je, ne trepnuvši. Ovako drsko izrečenu cenu Holidej odavno nije čuo. U nekim drugim prilikama možda bi mu umesto dolara poturio cev pod grlo, ali, ovoga puta je odustao. Čovek je očigledno procenio da stranac ima novca i to je trebalo iskoristiti.

– Dajte mi jednu praznu bocu viskija – reče.

Krčmar mu pruži, ne shvatajući. – Koliko je boca viskija?

– Pet dolara, ali...

Holidej otvori brendi, sasu sadržinu boce u bocu s etiketom viskija i stavi na šank novčanicu od pet dolara. – Evo, za viski – reče.

– Hej! Ali, unutra je bio brendi, mister! Ne možete to tako...

– Ovde piše viski – podiže kockar flašu uvis. – Zar ne piše?

– Piše, ali...

– Onda nemojte da cenite običan viski petnaest dolara. To je previše čak i za Muridu!

– Ja kažem da je unutra brendi. Vi ste ga sada sipali!

– Ja kažem da nije – hladno je uzvratio Džordžijanac.

– To je... to je pljačka... – Neko se sa strane nasmejao. Činilo se da vlasnik krčme nije bio naročito omiljen u Muridu. – Prevarili ste me... – Holidej se udalji. Ušao je u odeljenje pregrađeno asurom.

Bilo je prazno. Tu se nalazio samo jedan sto sa dve stolice. On sede na jednu, a drugu stavi pod noge i raskopča kravatu. Zubima je izvadio čep iz boce. Od odlaska iz Laramija, a proteklo je četrnaest dana, njegovi koltovi bili su sasvim ohlađeni. Nijednom ih putem nije potezao. Bila je to pakleno duga pauza koja nije slutila na dobro. Laramijski šerif Morg Avlon pozeleo mu je miran put. Bio je i suviše miran, reklo bi se. Spolja, kroz mali otvor sa rešetkama, u sobičak je prodiralo sunce. Holidej izvadi svoju pozlaćenu tabakeru. Ukus brendija bio je izvrstan, mora da je dugo odležao dok nije bio poslat u prodaju, a i pod šankom u Muridu stajao je sigurno duže vreme. Bocu je prekrivao debeli sloj prašine i po njoj su ostajali tragovi prstiju krčmara i kockara. Holidej zapali cigaretu i duboko uzdahnu i uvuče dim. Iz drugog odeljenja se jedva čulo mrmljanje ostalih gostiju. Zatim je, s druge strane asure, zastrugala stolica. Jedna, pa druga. Neko je zauzimao mesta, vrlo blizu kockara. Odvajala ih je pregrada, ali se mogla čuti svaka reč. Džordžijanac je ponovo potegao iz boce. – Sve ide kao podmazano – dopre do njega tih, ali razgovetan glas. – Krenuli su – uzvratio je drugi. – Biće to lom koji će se čuti do Vašingtona. – I ja mislim – zacerekao se prvi. Zatim se čulo kako se iz boce u čaše preliiva tečnost. – Živel! – Mogu da zamislim Zifija kako vozi – javio se opet prvi glas, promukao i krupan. – Ako sve bude kako je isplanirano, još noćas ćemo s lovinom biti preko granice.

– Jesi li siguran u čoveka u Grend Islandu? – Naš je. Sve poruke koje bude primao, baciće u korpu. Ha! Možeš da zamisliš one u Fort Kirniju kada uzalud budu kucali u svoj aparat? Poblesaviće!

– Video si onog u Mun Sikretu? – smejao se drugi. – Počeo je da šalje poruku, a onda je dobio po glavi.

– Ne verujem da je ponovo progledao. – Zatim je nastalo kraće ćutanje. Holidej se osetio nelagodno. Nesvesno je prisustvovao nekom poverljivom razgovoru. Nije želeo da izvlači nikakve zaključke, jer ga se nije ticalo. Pa ipak... Oni, s druge strane kao da su izazivali svoju i njegovu sudbinu. – Nešto mi nije jasno – javio se ponovo promukli glas. – Zašto mi nismo išli sa Zifijem?

– Tako je rekao...

– Vraga! Ne sedi mi se ovde više, Ol! Ne znam šta se dešava?

– Saznaćemo. Bilo bi, uostalom, i suviše opasno da iz zahuktalog voza iskačemo, a? Voleo bi to?

– Pa, kada uzmem sve u obzir, ne bih.

– Onda pusti Zifija da radi. – I, opet kratko ćutanje. – Biće to lom, Ol, zar ne? Računam da neće proći bez nekoliko leševa? – Možda, ali, to se nas ne tiče. Ko će, uostalom znati zbog čega je jedan voz uleteo u drugi?

– Ne znam ni sam.

– Niko! Pazi, u Mun Sikretu ga je video samo mašinovođa, ali, njega su povelili sa sobom. Telegrafista je samo uspeo da primeti kako voz izlazi iz stanice u zabranjeno vreme. Je li tako? I kada je počeo da šalje poruku za Kirni, mi smo ga s leđa mlatnuli? O kej?

– O kej!

– E, tako će biti ikada prođe kroz Fort.

– Sakriće se?

– Naravno. Voz će izgledati prazan kao pas pušten sa lanca. Šta bi ti uradio da si na mestu železničkog službenika?

– Ja? Pa, javio bih u Islend da pričekaju, ili...

– Tako je! Oni su javili. I šta biva?

– Reci mi to ti, do đavola?

– Pa, idiote, telegrafista tamo je naš čovek. Niko osim njega neće primiti poruku, shvataš? Niko! Znači, niko o tome ne zna.

– A ako on izbrblja? – Budalo! Pa, i on bi visio kao saučesnik.

– U pravu si... – Koliko je kockar mogao da zaključni, negde se spremala neka prljava podvala. Da li ga se sve to ticalo? Nisu mu došapnuli ni imena ni mesta. Nije ni želeo da čuje ostatak. Tresnuo je bocom o sto, dajući im do znanja da je on unutra. Nije dugo čekao da se pojave. Zavesa se pomerila i kraj nje je provirilo bradato lice preplanulo od sunca. Iznenadenje u očima brzo je zamenio gnev, a onda ubilački sjaj. Čovek je pustio zavesu i ušao u tesno odeljenje, ruku vrlo blizu bokova. Njegov partner se pojavio odmah iza njega. Bio je nešto viši, suvlji i stariji. Kao da je na kostima imao vene i žile, bez imalo mesa. Bradonja se dlanom oslanjao na dršku kolta, prezir kojim je zapahnuo kockara mogao je da se meri sa mirnoćom kojom ga je dočekao Holidej. Imao je široko lice, retke zube i kose, azijatske oči. Zaudarao je na znoj, i vonj konja. Sigurno su tek nedavno napustili sedla, obojica. – Mister, prisluškivali ste? – upitao je bradonja promuklo i preteće. – Jesam – priznade kockar. – Nije trebalo – zavrte glavom ovaj. – Šta je trebalo? Da stavim prste u uši? – Bradonjino lice se zateže, osmeh iščeze. – Čuli ste i suviše – opomenu ga. – To je vaša krivica, džentlmeni – nehajno je uzvratilo. – Ja sam ovde došao pre vas.

– To ne menja stvar. – Holidej je i dalje sedeo zavaljen, sa nogama na drugoj stolici. Leva ruka bila mu je ispružena skoro do poda, a desnom je pridržavao bocu sa brendijem. Dugonja je provirio

kroz zavesu prema sali. – Šta ćemo sada, Džime? On je čuo ono što samo mrtvi mogu da znaju?

– I ja tako mislim.

– Drži ga na oku dok se ne vratim.

– U redu. – Spečeni, žilavi dugajlija izgubio se u pravcu šanka. Krčmar ga je ravnodušno sačekao. Nije mu ulivao poverenje gosta koji će da odreši kesu. Osim toga, još je bio pod utiskom malopredašnjeg Holidejevog „vica“ za izmenu boca. Dugonja se približio sasvim uz krčmarevo lice. – Možeš da zatvoriš radnju na pet minuta? – upita.

– Zašto?

– Možeš li ili ne?

– Mogu ako se plati. – Dugonja se ružno osmehnu. – Mogu da ti platim olovom, svinjo – došapnu mu. – Ali, dobićeš deset dolara da počistiš sve ove goste, jasno? – Krčmar se trže. Pretnja je bila vrlo otvorena i vrlo ozbiljna. – Šta ovo znači? – procedi. – Ovo je pristojan lokal.

– Da, kao i gazda. – Zatim je pokazao prema sobičku. – Treba jednog tipa da izneseš posle sa čizmama napred i da začepiš gubicu. To вреди još deset dolara. Šta misliš?

– Ko će ga sahraniti? Ovde pogrebi staju više nego venčanja, mister.

– Odvoj neki dolar od usta – nasmešio se dugonja i noktom lupio pod dršci svoj izlizanog kolta. – Ili da platim tvoj pogreb? – Kako krčmar nije ništa rekao, on položi desetku na sto i udalji se. – Zatvaramo! – zagrne krčmar i pokupi čaše sa šanka. – Svi napolje! Brzo!

– Šta se desilo? – povika njih nekoliko uglas. – Žuta groznica – zavika on. – Zaraza! Svi napolje!

– To je neka smicalica...

– Napolje! – zauriao je krčmar i izvuкао sačmaricu ispod stola. Gundajući, ljudi su napustili lokal.

Dugonja je ušao u malo odeljenje, gde je stranac ležerno sipao sebi piće.

– Sami smo – rekao je dugonja bradonji. Holidej je naslutio njihove namere. Trebalo je da se otarese nezgodnog svedoka.

– Ne dajete mi šansu, gospodo – metalnim glasom rekao je Holidej.

– Nemamo vremena – rekoše uglas i potegoše revolvere. Pucnji su zaglušujuće ispunili sobičak krčme u Muridu. Krčmar se obradovao što će nastradati u tamno odeveni stranc. Ali, kad se zavesa razmaknula, iza nje su izleteli mršavi i bradati desperadosi. Za njima lagano je izašao Dok Holidej. Ništa nije imao u rukama, ali revolverski dim se još uvek izvijao oko njega. Mirno je prekoračio ljude koje je maločas ranio i izašao napolje.

– Za njim! – povikao je dugonja kome je rame bilo ranjeno.

– Kako – prostenjao je njegov drugar, kome je šaka bila oblivena krvlju.

– Moramo, reći će sve – dugonja se nekako uspravio i izašao. Ali, stranca više nije bilo.

– Kuda je otišao? – upitao je dugonja jednog od malopredašnjih gostiju koji su šćučureni na uglu stajali i čekali da vide šta će se dogoditi.

– Tamo – odgovorio je upitani i pokazao prema jugu.

– Gde je moj konj?

– Odvezao je sve konje i razjurio ih – odgovori upitani.

Dugonja je uperio revolver u krčmara i zapretio: – Neka mi neko odmah nabavi konje ili ću ti prosuti creva!

Prestravljen, krčmar je zamolio okupljene da daju konje, uz obećanje da će im ih kasnije platiti.

Malo kasnije, dva ranjena čoveka, jedva se držeći u sedlima, pojahali su kockarevim tragom. Ljudi iz Murida gledali su za njima vrteći glavama. Nisu mogli daleko da stignu!

Umesto drumom, kockar je izabrao brda, sa kojih se u Fort Kirni silazilo kao sa oblaka. To mu nije bio nepoznat kraj. Davno, kada je iz Dakote jahao za Salinu, prolazio je tuda. Otada su prošli meseci. Ako ga je pamćenje dobro služilo, istočno od Kirnija, nalazio se Lajmonov prevoj. Bila je to uzvišica koju su lokomotive sa mnogo napora savladivale. Onda se zapitao, zbog čega mu je taj voz pao na pamet? Da li ga sudbina ponovo uvlači u neku misteriju! Među usijane revolverseke cevi? U tuđe puteve i sudbine? Zaustavio je ždrepcu na proplanku, gotov da se okrene na drugu stranu. Ispod njega, kao prosečeno telo mrke zmije, pružala se pruga. Šta ga se sve to ticalo? I dokle da deli sudbinu drugih? U poslednje vreme oko sebe je pleo čudne okolnosti. Umesto da gleda svoja posla za pokerskim stolovima, on je pomagao ili zakonu ili nejakima. A, od svega toga iza njega je ostajala priča. Priča o revolverašu i kockaru, nimalo lepo obojena. Nešto lepih uspomena ostalo je nekim ljudima. Ostali su se tresli od same pomisli na njegovo ime! Dečak koji je pobegao iz Sinsinatija, šerif iz Laramija koji silno želi da bude kao Vajat Erp, samo ta sećanja bila su mu na neki način dovoljna da veruje da svi ljudi nisu isti. On okrete Miga prema zapadu. Hteo je da se dokopa drumu i mirne savesti ujaše u Fort Kirni. Možda bi tako i učinio da se lokomotiva nije oglasila kratkim zviždukom i uzne-

mirila šarca. Činilo se da je tu, pod njegovim kopitama. Oblaci dima iz visokog dimnjaka, nadvisili su krošnje drveća. Kockar pritisnu petama slabine svoga konja. Nije mu bilo povratka.

Voz iz Mun Sikreta tek se nalazio pred uzbrdicom, najstrmijom te vrste južno od Bad Lensta. Holidej se spuštao lagano, pod kopitama ždrepcu izmicalo je kamenje i sa hukom padalo u dolinu, povlačeći za sobom gomile drugih. Zaklonjen stablima, čije su ga niske grane milovale policu, Dok Holidej je primetio siluete na otvorima lokomotive. Raspoznao je šešire dva čoveka. Nešto su gurali na platformu, a onda su iz lokomotive izbacili nečije telo.

Oblačak dima ukazao se iznad zahuktalih točkova, a tek delić sekunde kasnije je prasak, i zrno je pokidalo lišće nadomak njegove glave. Onda je lokomotiva ušla u zavijutak i izgledala nedostižna. Krenuti za njom ili videti ima li pomoći čoveku koga su izbacili napolje?

Opremio se za ovo drugo. Pri onoj brzini i na onom tlu, pad je morao biti smrtonosan. Holidej je lako pronašao telo nesrećnika. Ležalo je presamićeno u trnovitom šipražju, preko ivice kamena koje je iz zemlje štrčalo poput drške noža. Džordžijanac je zaključio da se radi o mašinovođi ili njegovom pomoćniku. Imao je na sebi prljavo, zamašćeno odelo sa tregerima u jednom delu. Prugasta majica i kapa sa slomljenim štitnikom bili su jedina odeća momka okrvavljene lobanje. Kockar ga je polako okrenuo na leđa. Na glavi je imao nekoliko rana. Sve su bile od udaraca. Ona u grudnom košu bila je najgora. Od kuršuma. Čovek otvori oči. Pogled mu je začudo bio kristalno jašan. U Holideja su gledala dva plava oka veoma bistra. Kao dva jezera, okružena

brdima od čadi i dima. Pokrenuo je usta, ali, s mukom.

Kockar položi šaku na njegova prsa. Umreće, pomišli. I sam to, izgleda predošća.

– Sprečite ekspres... iz Islenda... – istisnuo je mašinovođa kroz sasušene usne. Holidej klimnu glavom. – Zifi... Zifi Tilberg... i Karadin... znam ih... oni su to, oni...

– Ne govorite više – umirivao ga je kockar. – Naći ćemo lekara.

Čovek iskrivi usta u grč ili osmejak, nije se moglo razaznati. – Gotov sam – procedio je i sklopio oči. – Imam ženu i dete, u Omahi. Zove se Brenan... Kevin Brenan... Ona je Elodi... ja bih da mogu... – Ali, nije mogao. Odjednom se trgao, i umirio. Bio je mrtav.

Iza svojih leđa Džordžijanac začu bat kopita. Neki novi jahač jurio je istim putem, ali, mnogo bezglavije nego što je i sam malopre činio. On se maši svoga linkolna, odbacujući pomisao da neko na njega nasrće. Niko to ne bi činio tako bučno. Iznad njega se ukazalo oznojeno i zgrčeno lice čuvara zakona iz Fort Kirnija. Bio je to Greg Tolend, u paklenoj jurnjavi za ludim vozom iz Mun Sikreta. Izmakao mu je „za dlaku“ pred Lajmonovim prevojem. Imao je još jednu šansu na samom vrhu, bila je to ona tačka gde lokomotiva skoro prestaje da vuče, da bi trenutak zatim krenula padinom, ali, uz pomoć kočnica.

Nekoliko časaka šerif i kockar su se ispitivali. – Stranče, žurim prilično – rekao je Tolend. – Šta je s tim čovekom dole?

– Mrtav je!

– Kako?

– Izbacili su ga iz voza.

– Niste videli ko? – naže se šerif u sedlu.

– Video sam samo šešire. A njih imaju svi na Zapadu.

– Koliko ih je bilo?

– Dvojica. Jašete li za njima?

– Činim to još iz Fort Kirnija – uzdahnula šerif i pogleda prema visoravni. – Mislio sam da je tako nešto posredi – promrmljao je zatim, gledajući mrtvog mašinovođu.

– Rekao je da se zove Brenan – javio se kockar. – Ništa više? – pitao je šerif. – Ima ženu i dete u Omahi...

– Nisam to mislio – otrese Tolend glavom. – Da li je kazao nešto u vezi napačaka na voz? Šta se desilo? Šta hoće?

– Nije mnogo rekao – mirno je uzvraatio Dok. – Nije stigao...

– Do vraga, zar je pričao samo o ženi i sinu?

– Toga se valjda setio pred smrt.

– Ja moram dađe – okrenu šerif konja.

– Sklonite čoveka u šiprag. Kada se budem vratio, poslaću po njega...

– Zar ćete na voz, zaista?

– Moram...

Holidej se seti imena koje je mašinovođa izgovorio, ali, šerif nije bio raspoložen za oklevanje. Pojurio je obronkom, žestoko šibajući vrat životinje, krajem uzdi. Ako konj ne skonča do vrha Lajmonovog prevoja, učiniće to strelci iz lokomotive.

*

– Prokletstvo! – uzviknuo je Oliver Oktab, dugonja smrskanog ramena. – Ta vucibatina je skrenula u brda! Ne razumem zbog čega? – Oktab i njegov bradati drugar, Džim Herli, pratili su Holidejev trag, trpeći usput paklene muke od rana

zadobijenih u obračunu u Muridu. Međutim, išli su dalje. Oktab je lakše podnosio sopstvene muke, stiskao je zube i išao bar desetak jardi ispred Herlija. – Nikada ga nećemo stići – ječao je Herli, presamičen u sedlu. – On ima boljeg konja, zdrav je, bolji je strelac... sve je na njegovoj strani. – Oktab se okrenuo prema partneru. – Ne kukaj – povika. – Ako Zifi sazna da smo nešto zabrljali brbljajući, biće nam tri puta gore!

– Ako sazna? Da mu nećeš ti možda reći?

– Nikada se ne zna... – Herli opsova. – Meni je potreban lekar – stenjao je. – Biće nam potreban grobar ako tog stranca ne stignemo i ne sredimo.

Šerif iz Fort Kirnija crpeo je iz svoga konja poslednje mrvice snage. Lajmonov prevoj bio je sačinjen od nekoliko kupastih brežuljaka, oko kojih je vijugala pruga. Penjući se tako, do najvišeg prevoja spuštala se sličnim putem na drugu stranu, sve do Vajt Kauntija, odakle se pružala ravnica paralelno sa Plejt Riverom. Bila je to paklena trka sa lokomotivom. Mašina protiv konja! Ali, dok je voz zaoobilazio poslednji brežuljak, šerif Tolend se probijao kroz prava, ogoljena stabla na mesto odakle je mogao nešto da preduzme. Uspeo je to, možda minut ili dva, pre nego što se „ludi voz“ iz Mun Skrita dokopao poslednjih dvadesetak jardi uspona. Tolend je sjahao i ostavio malaksalu životinju pođalje od sebe. Pronašao je kamenu izbočinu i priljubio se uz nju. Kolt je držao u levoj ruci, otkočen i spteman na akciju. Vrelo lice i vreli kamen samo su mu još više znojem natopili oči. Lokomotiva se pišteći približavala. Bila je pakleno naložena.

Greg Tolend je sa svoga mesta video krajičak jednog šešira. Onda i drugi. Lica

su im bila zaklonjena, ali, po položaju tela zaključio je da jedan osmatra teren ispred, a drugi ubacuje ugalj u kazan. Propustio je lokomotivu. Zatim i prvi vagon. Odlučio se na skok kod trećeg poslednjeg. Šerif iz Tort Kirnija našao se na krovu, kraj same ivice. Malo je nedostajalo da se skotrlja na drugu stranu i sleti niz strminu. U poslednjem trenutku priljubio je dlan desne ruke na usijani metal, raširivši noge. Zatim se polako skupio i kleknuo. Nisu ga primetili! Tolend je puzeći krenuo napred. To je već bilo vreme kada se voz spuštao na drugu stranu. Brzina je bivala sve veća. Vetar mu je šibao lice i povijao obod šešira. Šerif nije želeo da rizikuje, kolt mu je i dalje bio otkočen, ali, sada u desnoj šaci. Sišao je niz gvozdene lestvice na platformu trećeg vagona, a odatle ušao u sledeći, do lokomotive. Bio je potpuno prazan. Nekoliko opušaka na podu, jedna zaboravljena marama i zgužvana maramica, to su bili dokazi da su iz vagona nedavno izašli putnici. Kako su lupeži u lokomotivi uspeali da se neopaženo uvuku i poteraju voz? Zašto telegrafista iz Mun Sikreta nije stigao da pošalje celu poruku za Fort Kirni? Čemu je služila ova suluda vožnja kroz Vajt Kantri, prugom za Omahu? Nije bilo previše vremena za oklevanje. Morao je da se dočepa lokomotive.

Oprezno je otvorio vrata vagona i obreo se na platformi. U lokomotivi je mogao jedino preko gomile uglja, koja se nalazila u sanduku do mašinovođine kabine. Tolend nije bio mlad, ali, dopunjavao je to iskustvom i odlučnošću. Klopavanje točkova i šištanje pare pokrivalo je struganje njegovih čizama o crno grumenje. Jedino se bojao da ga ne otkriju pre nego što im dođe dovoljno blizu. Čovek koji je lopatom zgirtao ugalj u kazan, imao je

košulju poderanu na ramenima. Mišice su mu bile snažne, pune „čvorova“ koji su podrhtavali pri najmanjem pokretu. On se okrenuo da skine sâ vrha sitnije komade i, opazio je uljeza. Kako nije imao opasac oko sebe, podigao je lopatu. – Ne mrdaj – zaurao je Tolend i uperio kolt. Drugi čovek je već bio skočio, videvši promenu na licu svoga kompanjona. Tako je zakasnio da interveniše i bio je, istovremeno na nišanu. Šerif iz Kimija je namršteno posmatrao iskeženo lice pred sobom. Poznao ga je. – Zifi Tilberg – procedio je s neskrivenom antipatijom. – Zar ne truneš u državnom zatvoru u Denveru?

– Ostalo mi je još desetak godina, šerife – odgovorio je on, žmirkajući. – Nemam nameru da ih nastavim.

– Pobegao si, a?

– Kao što vidite...

– Zaustavi taj voz! – Tilberg je lagano odmahnuo glavom. – Ne vredi – reče. – Nemoguće je.

– Zašto?

– Ne rade kočnice.

– Lažeš! Pokušavaš da me obmaneš. Ukoči, ili ću ti olakšati ostatak robije jednim metkom!

– Ne verujem da si tako zao, šerife – cerekao se ovaj. Njegov partner je još uvek čvrsto držao lopatu. Vrebaio je prilikom da je spusti preko Tolendove ruke i razoruža ga. Bio je povišok, proćelav, sa velikim ustima po čijim se ispucalim usnicama hvatao garež. Imao je velike šake, velika stopala, delovao je kao nezgrapn džin, sa nešto malo mozga, ali sa suviše snage u telu. – Baci to! – opomenu ga šerif. On ga je tupo posmatrao. Šerif opali. Zrno je skliznulo kraj same šake u držalje, odnelo komad ivera i zadržalo se u satu koji je merio pritisak pare. Tek tada je on ispustio alatku, ali su mu šake

ostale stisnute i preteće. I njega je Tolend prepoznao. Bio je to Sal Karadin, Zifi-jev nerazdvojni prijatelj. Obojica su dobili po petnaest godina teške robije zbog ubistva agenta osiguravajućeg društva iz Denvera. On je za račun bankara Guča Bonca iz Gudlenda, tragao za opljačkanim novcem spremljenim za isplatu radnicima na delu pruge Hejs – Fort Kimi, koji je bio u prekidu zbog odrona zemljišta. Novac se nalazio u bisagama o sedlima Tilberga i Karadina. Šušalo se da je agent hteo obojicu da ubije iznenada, i da je došlo do obračuna. Bilo je svedoka, ali, oni su kasnije iščezli. Bilo je to u Grend Islendu, gde su i uhvaćeni dan kasnije. Pre toga su imali na duši slučaj sa rančerom iz okoline Murida. Njemu su ukrali dva konja, i bežeći ispred potere, ranili su vlasnika. Kažu da je ovaj umro na rukama svojih momaka: Doktor, koji je kasnije stigao, konstatovao je samo smrt. Toliko je Greg Tolend znao iz šturih policijskih izveštaja koji su stizali sa poternicama.

Sudija Gaš Ramik, iz Grend Islenda, brzo im je dodelio kazne: petnaest godina teške robije svakom, u kazamatima denverskog državnog zatvora. Nije ih ni saslušao čestito.

– Rekao sam da zaustavite taj voz – opominjao je Tolend ozbiljnim glasom. – Više neću da ponavljam!

– Uzalud se trudiš, šerife – smejaio se Tilberg. – Ovaj voz se ne može zaustaviti tvojom limenom značkom. – Ti si poludeo! – prasnu Tolend. – Ne možeš s njim daleko.

– I ne mislim.

– U susret ti ide ekspres, ludače! Smrskće te!

– To i hoću – kezio se lupež. – Tolend zamalo da upita zašto, ali je uvideo da je

dalje raspravljanje izlišno. Pomerio se još malo napred, ne ispuštajući ih iz vida. Zifi Tilberg nije bio čovek koga bi uplašilo šerifovo prisustvo. Naprotiv, izgledalo je da ga zabavlja. Činilo se da za pet godina, u Denveru, nije pipao sopstveno lice, brada mu je narasla skoro do grudi. Iz nje su se ukazivale prijava ušne školjke, orlovski nos i oči uklještene među modroplave podočnjake. Istureno čelo sa gustim, čupavim obrvama, prekrivalo je zamašćen obod melba šešira. Smeđu kožnu jaknu nosio je preko golih ramena. Oko vrata bleskao se lančić sa priveskom u obliku krsta. Bedra mu je krasio opasač sa velikom pozlaćenom kopčom i koltom kalibra 44.

Voz je već bio napustio Lajmonov prevoj i sada je huktao ravnicom Vajt Kauntija, kao pomahnitao. – Baci još koju lopatu Sal – cerio se naređujući svom prijatelju Tilberg. Ovaj, oklevajući pogleda u šerifa. – Samo probaj – reče mu šerif. – Ne budi lud, Sal, čuvar zakona te ne može povrediti bez razloga – bio je i dalje drzak razbojnik. – Bolje da to ne iskušava – bio je Tolendov odgovor. Dim iz dimnjaka spuštao se nisko i padao po šerifu. S obe strane pejzaž je bio čudno beo, kamenito tlo, bela zemlja s oskudnim zelenilom u dalini. Kao debelim slojem prekrivena ravnica... Pruga se propinjala pravom linijom prema horizontu. To je najduži deo te deonice koji je izgrađen u pravoj liniji. Na njoj vozovi podivljaju u brzini, i neometani zarivaju se u ravnicu kao tamni nož. Šerif Greg Tolend nije znao ništa o lokomotivama. To sigurno nisu znali ni Tilberg ni Karadin. Međutim, oni su iz mašinovođe izvukli dovoljno za sebe, a potom su ga se otarasili.

– Otkopčaj opasač, Zifi – podseti šerifubicu. Ovaj poslušao smeškajući se. –

Izbaci ga napolje! – Ali, Zifi samo pusti da mu sklizne na pod kabine. I tu ostade. – Možeš da iskačeš u ovoj brzini, šerife? – upita ga u bradu zarasli lupež. Tolend ne odgovori. – Mi ćemo morati – nastavi odbegli robijaš. – Čim ugledamo ekspres, mi ćemo iskočiti. A onda ćemo posmatrati... ha, ha, ha!

– Vraga ćeš posmatrati – mračno ga prekide Tolend. – Iskakaćeš ti sada! Ovo-ga trenaj!

– Ko će me na to naterati? Ti, njuškalo?

– Ne ja... već on! – I Tolend pokaza na Karadina. Tilberg se nasmeja, gladeći svoju pustinjku bradu. – Sal? On nije proveo toliko godina sa mnom da bi to učinio za jednog policajca!

– Videćemo! – Tolend je malo verovao u sopstvene reči, pa ipak, morao je da traži načina kako da obuzda lokomotivu pre nego što se dogodi nesreća. Ekspres iz Omahe, koji se u Grend Islandu jedino zadržava pet minuta pred nastavak puta za Čejen, sigurno je bio pun.

– Hajde, Karadine... Gurni napolje svog drugara! – Umesto odgovora, pogurenih leđa, kao pas koji čeka znak svoga gospodara pa da nasrne, na uljeza. – Baci ga! – Tolend opali još jednom i okrznu Karadinovo uvo. On prinese ruku i na prstima oseti krv. Oči mu se zaokrugliše u neverici. Šerif pomisli da je mogao i ubiti razbojnika, samo da se lokomotiva malo više nagnula na jednu ili drugu stranu. – Sledeći put pucam među oči – obećao je. Ali, Tilberga to nije moglo da zavara. I dalje se tiho cerio kroz bradu. Voz je nezadrživo gutao ravnicu. Minuti su ipak prolazili. Ako je ekspres krenuo iz Grend Islanda, onda je bilo sve manje vremena da se spreči nesreća. – Nećeš da ga baciš? – upitao je Tolend. – Onda iskoči ti, Karadine! Ili ćeš biti mrtav!

– Laže – umeša se Tilberg. – On ne sme da puca u nenaoružanog čoveka.

– Ko to kaže? – podrugnu se šerif. – Izjaviću da je ubijen u bekstvu. Obojica ste odbegli robijaši... Bolje da umrete vi nego desetine nedužnih putnika iz ekspresa! Dakle?

Tilberg se više nije smejao. Šerif je odjednom đavolski bio u pravu. – U redu – rekao je. – Ukočićemo.

– Sada rade kočnice?

Tilberg podiže ručicu i povuče je priлично naglo, računajući da će trzaj da zbaci šerifa sa njegovog položaja. Međutim, Tolend se tome i nadao. Varnice su zaiskrile po šinama. Lokomotiva je žalosno zacvilela i počela da usporava. Trebalo je da prođe stotinak jardi, možda i više, da bi se najзад zaustavila u ravnici. – Sada natrag! – naredi šerif. Tilberg ponovo počeo da se ceri. – Znam samo napred da je usmerim, šerife – rekao je. – Ne verujem – odgovorio je šerif. – Moraćeš ti da je pokreneš. – Tolend se nađe u stranu i pogleda napred. Prstor ispred njih bio je čist. Eksres bi mogao da vidi prepreku na putu i da počne sa usporavanjem. Postojala je šansa da ukoči na vreme. Tome bi mogao da doda i povremeno zviždanje kao opomenu. Zifi Tilberg je pogledao negde preko šerifovog ramena i iskezio se. Izgledao je sasvim zadovoljan. – Nije trebalo da se petljaš u ovo, šerife – rekao je najзад. – Što se nisi držao svoje stolice tamo gde ti je i mesto?

– Bolje razmišljaj kako da pokreneš lokomotivu natrag – dobacio je Tolend. – Ne вреди, naučio sam samo da je teram napred.

– Mora da te juri cela policija države Kolorado?

– To me ne brine. Pet godina sam sanjao da izađem i osvetim se sudiji iz Grend Islenda. Sada je došao taj trenutak.

– Šta imaš s njim? On te je pošteno osudio!

– Pošteno? – skupiše se Tilbergove oči u dva tanka proreza. – Nije mi dao ni usta da otvorim na suđenju, pseto! Sklonio je svedoke koji su mogli da kažu nešto u moju korist, jer je onaj prokletnik, agent, pokušao s leđa da me ubije! I još nešto, njuškalo! Prikacili su mi ubistvo rančera iz Murida! Ali, saznao sam da su ga njegovi momci namerno pustili da izdahne, pa su tek onda pozvali lekara!

– Ja znam drugačiju verziju, Zifi!

– Naravno! Najlakše je osuditi bednika i pljačkaša.

– Ubio si mašinovođu!

– Jesam – proderao se on. – Više mi ništa nije važno, razumeš li, njuškalo? Kada se obračunam sa sudijom Remikom, neka pođu na mene cele Sjedinjene Države. Briga me! Poslao me je na robiju... zato što je hulja!

Šerifu se učinilo da iza sebe čuje šum. Ali, to se verovatno skotrljao neki grumen uglja. – Kako znaš da su rančerovi momci ubili svog gazdu? I svedoci... zašto bi odjednom nestali, Zifi? Kome ti to pričaš bajke?

– Nije ni važno – iscerio se Tilberg. – Ti to ne razumeš, limeni. Doznao sam, ima tamo u zatvoru ljudi koji sve znaju. I sve će da ti dobave za novac. Sve! I ja sam dobio obaveštenja koja su me interesovala.

Šerif je razmišljao ne odugovlači li Tilberg ovom pričom? Čeka li na nešto? Ili, na nekoga? – Možda hoćeš da kažeš da nisi ni uzeo onaj novac iz Boneove banke u Gudlendu?

– Dobro si upoznat, njuškalo – osmehnuo se Tilberg, prekrstivši ruke. – Sve znaš. Samo jedno, ipak ne znaš, taj novac sam vratio sudiji Remiku lično...

– Šta? – prvi put se zaprepasti Tolend. – O čemu to buncaš, Zifi?

– Zvuči neverovatno, ali, tako je, njuškalo. Predao sam novac i priznao sve! Imao sam svojih razloga da ne bežim dalje. Tvrdio sam da sam bio napadnut i da sam morao da se branim... Remik me je saslušao, obećao blažu presudu, a onda me je poslao na robiju.

Šerif je ćutao.

– Ne pitaš me šta je sa novcem? – zaškripa Tilberg. – Ne pitaš gde je?

– Sakrio si ga, naravno.

– Ne ja... već Remik!

– Remik?

– Predao sam mu novac, ali on ga je zadržao za sebe, podlac! Nije ništa o novcu rekao na sudu, već me je napadao da pokušavam da simuliram ludilo kada sam javno kazao da je novac kod njega. Svi su se u sali smejali! Svi! Ali... imaće vremena i da plaću!

– Ti si poludeo, Zifi – primetio je šerif. – U tu priču mogu da poveruju samo deca. Ne ja!

– Briga me za tebe. Ti si svoje odigrao, šerife...

– Odigrao?

– Tačno tako! Jedan moj čovek drži te na nišanu. – Tolend se osmehnuo krajikom usta. – Ne preteruj, Zifi! Ne nasedam na stare trikove. Bolje pokreni taj voz ako misliš da poživiš još koji dan. – Ali Tilbergovo lice bilo je sasvim ozbiljno. – Pobešli smo nas trojica, šerife – reče. – Treći je Džoe King, kralj robijašnice u Denveru. On me je obavestio o svemu ovome što se dešava napolju. Imao je svog čove-

ka u Grend Islandu, i skovali smo plan kako da sudiji zagođamo život...

– Ne luduj! – Odjednom, Tolend začu iza sebe zapinjanje oroza. Ukočio se.

– Sada si se uverio – cinički dobaci Tilberg. – Dakle, karte su drugačije promešane, šerife. Sada je na tebe red da baciš revolver.

– Nemam nameru – odgovorio je Tolend. – Moraćeš. Ako ti život nije dosadio...

Tolend je igrao na jedinu kartu koja mu je ostala. – Ako puca, imaću vremena da tebe ubijem, Zifi...

– Nećeš.

– Ne blefiram!

– Znam, ali nemaš šanse, njuškalo.

Sal Karadin je merkaio lopatu kraj svojih nogu. Greg Tolend se pitao hoće li naći izlaz iz ove neočekivane situacije. Očigledno, Tilberg i Karadin su imali i trećeg saučesnika. Džoe King. To ime mu nije govorilo mnogo... ali oružje koje je sključnulo iza leđa, bilo je više nego rečito. Munjevito je procenio situaciju. Tilbergov opasač se nalazio na podu. Karadin je bio nenaoružan. Mogao je da se okrene i da puca! Ali, Tilberg kao da je čitao njegove misli. – Ne pokušavaj ništa, šerife – rekao je. – To važi i za tebe, Zifi! – odvratio je šerif. – Bolje da baciš oružje, a ti, Sal, pokreni lokomotivu... Nastavljamo put!

– Nema nastavljanja – zapreti Tolend. Lupež ga pogleda ćuteći. Onda mahnu rukom. – Ubij ga, Džoe! – Tolend je pomislio da je kraj otezanju. Ali, to isto je mislio i King. Povukao je obarač i pogodio šerifa u leđa! Jednom, dva puta... Tolend posrnu napred. Od njegove pretnje nije bilo ništa. Nije stigao ni da opali prema Tilbergu. Malaksao je, smračilo mu se pred očima. I, oružje mu oteža. Sal

Karadin zgrabi lopatu i podiže je visoko za udarac, ali ga Tilberg zaustavi. – Gotov je – reče. – Izbacimo ga napolje.

Voz iz Mun Sikreta krenuo je dalje. Iza njega, kraj pruge, ostalo je da leži telo hrabrog čuvara zakona iz Fort Kirnija. I, odnekud iznad ravnice, na miris smrti, počeli su da se okupljaju lešinari.

*

Oktab i Herli nabasali su na leš mašinovođe nešto kasnije, više slučajno, jer su pratili kockarev trag. Nisu mnogo razumeli od svega toga. Bar što se Herlija tiče. Dugonja spečenog lica je sjahao, čučnuo i počeo da razgleda teren okolo. – Šta tu sve vidiš? – upita Herli. – Okupljali su se ovde, bar dvojica ili trojica...

– Ko?

– Otkuda znam? Na potkovicama ne piše ime vlasnika, Džime. Lupež u sedlu je zaokružio pogledom po nebu. Sunce je tonulo za zapadni vidik. – Zifi je izgleda izbacio mašinovođu iz lokomotive – mrmljao je Oktab za sebe. – I to mrtvog. Da ne laje okolo...

– A ovi tragovi?

Oktab zavrte glavom. – Oba se odvajaju suprotno od Fort Kirnija – rekao je potom. – Oba? – Oktab se podigao i malo prošetao okolo. – Ovaj leš je dovučen pod žbunje odande – pokazao je prema jednom mestu gde je bilo trave i zemlje između kamenja. – A tamo su tragovi konja.

– Ništa ne shvatam.

– Jedan trag vodi odatle na zapad – nastavio je Oktab – a drugi na istu stranu, ali od šipražja...

– I šta ti to sve znači? – prostenjao je Herli. – To znači da ćemo i mi tamo. –

Šta? – zarcnu se Herli. – Preko Vajt Kauntija? Ja tamo ne idem ni mrtav!

– Onda ćeš ostati ovde... ali mrtav! – Herli se istrezni. Oktabov glas bio je rezak, odlučan i neprijatan. Do đavola, bio je u stanju da svoju pretnju i ostvari. – Ali, moja ruka... – cvileo je. – I moje rame – prekinuo ga je ovaj. – Polili smo ranu viskijem i očistili je od metka... Šta hoćeš više? Dve nedelje izležavanja u krevetu?

– Ne razumem zašto preko Vajt Kauntija...

– Tamo vodi trag. Tamo je Zifi odveo lokomotivu, a tamo jaše i naš prijatelj iz Murida. I još neko...

– Ko?

– Ne znam. Moraćemo da vidimo. Možda se našla neka budala iz Kirnija da shvati u čemu je vic i krenula da zaustavi voz.

– Kako? – nervozno se nasmeja Herli.

– Kako može zastaviti Zifijev voz? – Oktab ne odgovori. Poterao je svoje kljuse uzvišicom, istim putem kojim je krenuo šerif Greg Tolend i, kasnije, čovek iz Džordžije. Neko drugi tome ne bi pridavao velike važnosti. Ali, za Olivera Oktaba tragovi su bili više nego sumnjivi. Ljudi koji su našli mašinovođu leš, sigurno su umeli da saberu dva i dva, i da otkriju podlu prevaru. Ono što ga je tištalo, bilo je pitanje zašto bi neko, osim ako nije zakon, jurcao za vozom? Ili je možda zakon bio u pitanju? Potera uz Denvera sigurno nije došla tako daleko. Jedino ako nisu telegrafom poslali podatke i opise begunaca. – Ruka me boli sve više, i postaje mi sve teže – oglasio se Herli. – Ako ti usput ne otpadne oslobođice je lešinari – utešio ga je Oktab, ne okrećući glavu. Herli opsova nešto, ali stisnu zube. Nešto kasnije, kada su izbili

na poslednji brežuljak Lajmonovog prevoja, odakle su pruga videla pod njima kao na dlanu, Džim Herli iskrivi usta natopljena znojem i gorčinom. – Prokletstvo – kazao je – zar su dovde došli?

– Jesu – potvrdio je Oktav, naginjući se iz sedla. – Ali, ne verujem da su u isto vreme.

– Oдавде su mogli samo da polete.

– Ko zna? – On sjaha i stade na izbočinu na kojoj je nedavno ležao, priljubljen, šerif iz Kirnija. Oktav je učinio isto. Ispružio je svoje mršavo telo isprepletено žilama, uz kamen i zagledao se u prugu. – Šta to radiš? – upitao je Herli. – Oдавде se može lepo skočiti – odgovorio je Oktav. – Na voz? – pitao je Herli. – Na voz! – rekao je. Može, ali da slomi glavu... – konstatovao je Herli. – Ni pomena, Džime. Ovde lokomotiva ide sasvim polako, kao da mili... Mora da je neko skočio oдавде na voz. – Herli se osvrnuo oko sebe. – Govorio si da su dvojica – primetio je. Oktav je podvio noge i seo. Lice mu je bilo natušteno, čelo nabrano. Pokazao je prstom iznad njih. – Pogledaj – reče. Herli se okrenuo. Između stabala sasvim gore, ugledali su nečijeg konja. Bio je bez jahača. Herli levom rukom izvuče revolver iz pojasa. Odmah je zaboravio na bolove. Oktav odmahnu rukom. – Ne brini – reče. – To je konj onoga koji je skočio na voz. Ali drugi... – Šta je sa drugim? – On je produžio da jaše. – Bolje da je i taj skočio i slomio šiju – prosihta Herli, osetivši ponovo bolove. Oktav se uputio prema konju, ali, nije odmakao daleko. Životinja je podigla glavu, zatresla grivom i zarzala. Onda je, kršeći žbunje, odjurila prema vrhu. – Ne podnosi te, izgleda – iscerio se Herli. Oktav se vrati, uzjaha svoga konja i ćutke nastavi put. Sada su se spuštali niz prevoj. Herli je

postajao sve nervozniji. Stalno je imao utisak da ih odnekud vreba onaj satanski momak iz Murida. Nikako mu se nije dopadala ideja da ga pogleda još jednom u lice. Ako je trebalo da puca, onda neka to bude iz skrovišta ili s leđa. U svakom drugom slučaju nije bio siguran za svoju kožu. Divio se Oliveru Oktavu kako mirno silazi niz obronak, kao da ide u šetnju, a ne u opasnost.

Sve do Murida, Džim Herli je verovao da Oktavu niko ne može ništa. Bio je lukav, brz, nemilosrdan i neuhvatljiv. A, onda su naleteli na stranca u crnom. I, Oktav više nije bio kao ranije. Istina, nastavio je kao da se sve desilo slučajno, pratio je stranca, uveren da mu ne može pobeci, siguran u sebe kao i pre toga događaja. Pa ipak ... Džim Herli je jahao za njim, vođen čvrstim obećanjem da će sa Zifijem podeliti plen. Nije mu se ispovedao kakav, ni gde se tačno nalazi. Spomenut je samo Grend Islend. Ništa više. Ali, kakve je veze imao ekspres iz Omahe s tim? Uostalom, Oktav je znao šta radi. On je birao poslove, nije se zamajavao sitnim pljačkama i napadima. Išao je na sigurno. A za Zifija Tilberga izgleda da ga je vezivalo i nešto dublje osim ovog posla sa Grend Islendom. Mora da su se poznavali od ranije, iako Oktav o tome nije pričao. Lajmonov prevoj ostao je za njima. Našli su se na početku Vajt Kauntirija, uporedo s prugom. Tragovi jednog jahača bili su vrlo jasni. Gubili su se u ravnici, spojeni sa nebom u daljini. A gore, jedan usamljeni lešinar pravio je poslednje krugove. Prvi put je poslednjih nekoliko časova, Oliver Oktav spustio ruku prema opasaču. Zatim je promenio pravac i iz kožne uvlake izvadio pušku. Herli je izvukao kolt. – Ja ništa ne vidim

– promrmljao je bradonja, sustižući Oktabovog konja.

– Možda vide nas – promrmljao je ovaj sležući ramenima, ali, ne usporavajući galop. – Samo, ravnica je takva da bi čovek na zemlji izgledao kao brežuljak...

– A lešinar?

– Nešto tu ima... Ili je bilo. – Posle desetak minuta našli su se pred gomilom kamenja, nekoliko jardi od pruge. Bilo je naslagano u četvrtastom obliku, sa krstom od tankih grana. Oktab čutke zateže uzde i namače obod šešira na čelo. O krst zakačen, sijao je neki predmet. Bila je to značka čuvara zakona...

*

Kasno popodne, ravnicom Vajt Kauntri, sa zapadne strane, jurio je ekspres za Čejen. Imao je dvanaest vagona. Tri poslednja bila su od drveta, za prevoz robe ili prtljaga. Dok su obični vozovi imali vagone za konje ili stoku, ekspres iz Omahe takav „luksuz“ nije dozvoljavao sebi. Preostalih devet kupea bili su rezervisani za putnike. U sredini su bila kola za spavanje tipa pulmen, prvi put puštena u saobraćaj još 1858. godine. Sada su izgledala mnogo elegantnija i prostranija. Iznad prozora sa zavesama, pisalo je krupnim, razdvojenim slovima: kola za spavanje. Karte za tu vrstu vagona bile su najskuplje. No, uvek je bilo džepova da to plate. Vagoni su bili premazani crvenom bojom, dok su krovovi bili crni. U trećem po redu vagonu, gde se služilo jelo i piće, na tapaciranim sedištim u obliku slova C sedelo je nekoliko otmenih osoba. Konobar je u beloj bluzi taman iznosio poslužavnik sa praznim čašama. Unutrašnjost vagona podsećala je na manje luksuzni salon. Zidovi su bili u tapeta-

ma sa crvenim cvetovima, na prozorima zavese od narandžastog somota, sedišta u tamnosmeđim presvlakama. Miris finog duvana lelujaio je ispod svetiljke od kristalnih uložaka za sveće.

Bilo ih je petoro. U središtu pažnje i razgovora, nalazila se devojkica sa dubokim dekolteom. Bila je izrazito crna, mlada, diskretno našminkana i lepa. Oslovljavali su je sa Sju. Kosa joj je bila skupljena na potiljku velikim šnalama, dok je sa strane imala nizove lokni koje su treperile pri najmanjem pokretu. Imala je krupne crne oči, malo kose obrve, isto tako izrazito crne, i usta u obliku srca, sa dva biserna reda zuba. Haljina joj je bila jednostavnog kroja, ali od najboljeg materijala. Bila je toliko duga da joj se cipele nisu ni videle. Oko vrata je nosila ogrlicu od dijamanta. Bilo je to bogatstvo na koje je specijalno pazio Lajf Grejm, naručen iz Lormelove agencije, iz Omahe.

Devojkica se zvala Sju Remik. Bilo je to njeno prvo duže putovanje na Zapad. Osim Lajfa Grejma, tu su bili Alister Dankan, pomoćnik šerifa iz Grend Islanda, sobar Erl Grift i Fil Remik koji je lično došao po svoju brataničicu. Devojkica je gledala kroz prozor kako brda, beličasta i tmurna, prolaze pored nje u jednom naletu.

– Čula sam da je ovde nekada bilo Indijanaca – obratila se Grejmu pored sebe.

– Bilo je nekada – potvrdio je ovaj. – Sada je to pustinja.

– Mora da je onda bilo zanimljivo i uzbudljivo – osmehnula se Sju. – Naravno, tada su prolazile kočije, zar ne? Bar se nešto moglo videti iz njih.

– Ovde nema šta lepo da se vidi – dodao je Grejm. – Osim vas, naravno.

Sju Remik stavi lepezu na lice i sakri osmeh. Grejm ispod oka pogleda Fila Remika. Čovek je izgledao zadubljen u čitanje neke knjige. Grejm je izgledao vrlo otmeno. Nosio je odelo svetle boje sa tamnoplavim prslukom i žutim dugmadima. Bio je gologlav, pedantno očesljan, izbrijan i namirisana. Lice mu je bilo tamnoputo, sa povijenim, ali šarmantnim nosom, muškog izraza, čvrstih vilica i ironično osmehnutih usana. Desna obrva uvek mu je bila podignuta, kao da se iščuđava i proverava. – Prvi put ste u ovim krajevima, Lajfe? – pitala je devojkica. – Ne, bio sam pre deset godina u Čejenu, poslom.

– Čejen nije kao Grend Island?

– Mnogo je veći... Dopašće vam se. Mislim da će i on poludeti za vama, prvog dana. – A onda se lako nagnuo i dodao. – Baš kao i ja...

Sju je okrenula glavu na drugu stranu. Pomoćnik šerifa u Grend Islandu stajao je malo dalje, kraj samih vrata. Delovao je prilično zbunjeno, s obzirom da je morao da vidi kako se Grejm upinje da očara lepu sudijinu kćerku. No, njegov posao je bio da štiti Fila i brataniću, a Grejm neka brine o nakitu, koji je vredio najmanje šezdeset hiljada dolara! Nebesa! Čovek koji svom detetu kupi tako skupoceni dar, mora da je prebogat. I, pomalo lukav. Naravno, svoje mišljenje Dankan je zadržao za sebe. Sudijin brat iz Čejena, Fil, ličio je na Gaša i rastom i likom, ali je bio mnogo ćutljiviji i prijatniji. Čak se trudio da ne opaža čavrljanje svoje brataniće i Lormelovog čoveka. Devojkica je bila mlada i udvaranje joj neće škoditi, bar do Čejena. Posle je on preuzimao brigu o Sju. Sobar Grift je pokupio neke stvari iz velikog sanduka u uglu i izgubio se napolju. Fil Remik je podigao pogled

sa knjige i zadržao ga na Dankanu. Mladi zvezdonosac kao da se nije usuđivao da sedne na neku od skupocenih fotelja. – Da popijemo, mladiću? – iznenada ga je ponudio pićem iz kristalne, četvrtaste boce. Dankan je pocrveneo i odmahnuo glavom. Ali, Remik je već bio natočio. – Dug je put i nemaš potrebe da zamaraš noge zato što si učtiviji od nekih drugih... – Poslednje reči izgovorio je prilično glasno, ali i nehajno.

Lajf Grejm je ipak osetio da se to odnosi na njega i odmakao se od Sju. Uspeo je da se nakašlje, zagladi kosu i potraži novine sa sedišta preko puta. Devojkica se koketno nasmejala iza lepeze. Fil Remik je u Čejenu bio trgovac. Imao je tri velike trgovinske radnje, jednu je usmerio za prodaju poljoprivrednih alatki, drugu za opremu konja i kočija, a treću mešovitom robom, dobavljajući sa Istoka čak i igračke za decu, koja na Zapadu retko ko da je i video, a kamoli kupovao. Ostao je udovac pre osam godina. Bio je bez dece, pa je ljubav za njima usmeravao prema Gašovoj kćerki. Nekako je uspeo da privoli sudiju da je pusti na mesec dana u Čejen. Mogao je tamo s njom da se ponosi. To što je Sju ponela svoj nakit, to je bio njen mali hir. Za svaki slučaj, sudija je angažovao Grejma da je prati do Čejena. U vozu je bilo i drugih putnika, probisveta i sumnjivaca, a na vratu njegove lepe kćerke nalazilo se čitavo bogatstvo. Da bi bio još sigurniji u njenu bezbednost, poslao je i Dankana. Tako je Sju Remik imala pratnju dostojnu nekog senatora. Sve je to plaćao Remik. Jedan ili drugi, svejedno.

Ništa ne sluteći, zahuktali ekspres iz Omaha srljao je prema vozu iz Mun Sikteta. Stotinak putnika u vagonima prve klase i spavaćih kola monotono se ljuljalo

na svojim sedištim, kasno popodne u Vajt Kauntriju, nad kojim su oblaci dobijali zlatastu boju od užarenog sunčevog diska pri zalasku. Fil Remik je lagano ispio rashlađeni brendi i odložio čašu. Što se tiče Dankana, on je samo malo srknuo. Sedeo je skupljenih nogu, ne znajući šta bi sa rukama. Bio je to mlad čovek, između dvadeset pet i trideset godina. Imao je otvoren pogled, blago lice, plavu kosu i plave oči. Šešir je držao na kolenu, gornja polovina čela bila mu je sasvim bela, znak da se lice pod šeširom nalazilo obično na suncu i vetru. – Ne piješ mnogo? – prenu ga trgovac iz Čejena.

– Ne... Ponkad, ali pivo...

– Naš šerif bi kazao, ne pijem na dužnosti, ali, ima običaj da skine značku nekoliko minuta, iskapi dve čaše, a onda je ponovo stavi na mesto i ode. Vrlo jednostavno rešenje, zar ne?

– Da, ali ne za mene.

– To sam i mislio. Gaš te izgleda ceni?

– Ne znam – odgovorio je mladić. – Ja izvršavam naređenje. To je moj posao.

Lajf Grejm je odložio novine i ponovo krišom bacio pogled prema devojci. – Dosadno mi je – primeti. – Hoćete li malo muzike, gospođice Remik?

– Muzike? Kako to mislite?

Grejm se maši džepa kaputa i izvuče malu usnu harmoniku. – Ovu muziku – pohvali se i liznu jezikom ivicu. – Hoćete li da odsviram „Devojku iz Ajove“?

– Zna li, možda, „Baladu o jahaču iz plave doline“?

– Znam. – Grejm započe, isprva tiho, da bi kasnije pojačavao zvuk. Izvodio je prilično vešto, s određenim grimasama i izvijanjem obrva. Dankan klimnu glavom u znak izvinjenja, stavi šešir na glavu i izađe na platformu. Remik se vrati svojoj knjizi, uzdahnuvši. Izgledalo je da to

čini više zbog toga da napakosti nametljivom momku, nego što ga interesuje sadržina knjige. Trgovac je bio visok, koštunjav i mladolik. Iako je stupio u sedmu deceniju, zadržao je na licu nešto od mladalačke nebrine i opuštenosti. Valjda je tome doprinosila mimoća sa kojom je rasuđivao, i, uopšte, živeo. Ništa ga posebno nije izjedalo, imao je čistu savest i umeo je da rasporedi uzbuđenja onako kako to njemu odgovara. Sve je podnosio sa devizom, dobro je, moglo je biti i gore. A njemu je uglavnom bilo dobro.

Fil Remik je imao visoko čelo, gustu i sasvim sedu kosu, lepa, iako malo smežurana usta i ispupčene jagodice. Koža mu se prekrivala sitnim, žućkastim pegama, naročito po rukama i licu. Sedeo je u prsluku i pantalonama od istog materijala. Lanac džepnog sata virio mu je iz malog džepa. Bio je jednostavno obučen, ras-kopčan i prilično komotan. Mirišljava cigara debljine palca dogorevala mu je u pepeljari od kristala.

Grejmove usna harmonika čula se lepo i napolju. Alister Dankan se naslonio na metalnu ogradu platforme, odsutno posmatrajući sivilo pejzaža kroz koji su prolazili. Šta sve bogati svet nije dozvoljavao sebi, razmišljao je! Devojka nosi na vratu ogrlicu od šezdeset hiljada dolara, a devojk i nakit čuvaju dva čoveka, Grejm i on. Nije u tome video nikakvu logiku. Ako je on, kao pomoćnik šerifa iz Grend Islenda zadužen da pazi na Sju Remik, šta je tu imao da traži Grejm? Jedinu odgovor nalazio je u aranžmanu da će Lormelova agencija isplatiti vrednost nakita ako njihov čovek ne uspe da ga sačuva. A to je značilo da će Lajf Grejm više paziti na ogrlicu nego na vlasnicu. Mladi Dankan je vrteo glavom, suočen sa sopstvenim mislima. Iz susednog vagona iza-

šao je kondukter. Verovatno je još pregledao karte. Alistar Dankan se mahinalno maši za džep i pruži mu svoju. Čovek je ovlaš pogleda i progunda. Zatim je ušao u njihov kupe. Tada je muzika prestala, pa se pomoćnik šerifa trgao i namrštio. Šta mu je to odjednom zasmetalo, pitao se. Grejm je možda završio sa pesmom i prešao na uobičajeno udvaranje. Pa ipak... Kondukter! Saginjao je glavu pred njim. Nije imao ni mašinicu kojom poništava karte! Uopšte, samo se provukao pored njega. Dankan se priljubi uz vrata kupea i lagano počeo da pritiska bravu. Baš kao što je i mislio! Bila je zaključana iznutra. Snažni momak nije oklevao. Odmakao se i gurnuo ramenom u tešku, masivnu površinu. Ali, ona je izdržala njegov nalet. Mladić istrže kolt i opali u bravu! Zatim je razvalio vrata udarcem noge. Sunovratio se glavačke u kupe, dočekan revolverskim praskom. S njim se stopio vrisak Sju Remik i pisak lokomotive ekspresa... Lažni kondukter verovatno nije očekivao da će momak napolju posumnjati tako brzo. Inače, sigurno bi bio i obazriviji i precizniji. Alistar Dankan se našao na podu, prikliješten između fotelje i stočića za posluženje. Pucao je bukvalno preko glave. I, dobro je to učinio. Da je tražio bolji položaj za ciljanje, već bi se našao u paklu. Dankanu se činilo da kondukter nikako ne pada. Ispraznio je ceo magacin, a onda je ostao nepomičan, iščekujući. Čovek u plavoj uniformi se najzad zaklatio i pao na pod. Ekspres je i dalje huktao Vajt Kauntriem. S obema šakama na licu, Sju Remik je buljila u kondukterovo iskeženo lice, čije su širom otvorene oči bile prikovane za nju.

Trgovac je uspeo da ustane sa svog sedišta, bleđ i zastrašen mogućnošću da

se njegovoj bratanici moglo nešto desiti. Srećom, mladi šerif je naišao u pravi čas. A, Lajf Grejm je bio na drugom kraju, podignutih ruku. Njegovo oružje se nalazilo pod kaputom i na njega je napadač naročito obratio pažnju.

Fil Remik pride do devojke i uze je u naručje. Ali, ona nije izgledala previše potresena. Za nju je to bilo samo malo jače, nepoznato uzbuđenje. Kao dobro režirana predstava u njenu čast.

Dankan se najzad uspravi, razbarušen i smrknut. – Šta je hteo? – upitao je promuklim glasom. Sju stavi šaku na ogrlicu. – Ovo! – rekla je. – Mislili smo da je došao da pregleda karte...

– Kako ste posumnjali, mladiću? – upita Remik Dankana. – Zaključao nas je čim je ušao i rekao da će ubiti svakoga ko se pomeri!

– Bilo mi je čudno kada je muzika prestala – rekao je Dankan i prišao mrtvom pljačkašu. – Poznajete li ga? – Niko nije dao potvrđan odgovor. – Mora da je negde spetljao pravog konduktera – promrsio je pomoćnik šerifa. – Kako je znao za ogrlicu? Sigurno mu je još u Islendu dat znak... – Remik ostavi devojku i pride Dankanu. – Hoćete da kažete da je u došluhu sa nekim od nas? – upitao je. – Ja samo pretpostavljam, nisam siguran – odgovorio je mladić, puneći svoj kolt.

– Možda je on u pravu – javi se i Grejm, gladeći svoju kosu i zatežući krajeve kaputa. – Ideja je bila zaista lukava, ali upalila je samo jednom. – Remik se okrenuo prema njemu. – Niste se baš potrudili da sačuvate ogrlicu – primeti. – Otkuda znate? – zabaci Grejm glavu. – Važno je da ne bi uspeo da je iznese iz kupea?

– Sprečili biste ga?

– Imam svoje metode, mister Remik. – Nadam se. Ali, zasada sve dugujemo ovom hrabrom momku – potapšao je Dankana po ramenu i naterao mu rumenilo u obraze. – U svakom slučaju, bilo je uzbudljivo – javi se i devojka, šireći lepezu ispred lica. Gledala je pogledom punim divljenja u Dankana. – Kako ste samo uleteli unutra i pucali! Volela bih da to mogu da vidim još jednom!

Remik sleže ramenima na upitan pogled mladog pomoćnika šerifa. – Šta ćemo s njim? – pokaza trgovac prema lažnom kondukteru. – Odneću ga u poslednji vagon.

– Zašto ga jednostavno ne izbacimo napolje? – upita Lajf Grejm.

– Zbog istrage – odgovori Dankan. – Moram otkriti otkuda on u ekspresu, gde je ušao, ko ga poznaje i kako je saznao da вреди opljačkati nakit gospođice Remik.

– Mrtva usta ne govore – sleže ramenima Grejm.

– Ali su povezana sa živim.

– Kako hoćete. Vaš je, pa ga vi i nosite...

Dankan se malo osmehnu. – Zamoliću vas da ga uzmete za noge – rekao je tiho, ali, sa neobičnom čvrstinom u glasu.

– Ja?

– Da. Vi, ako mislite da nećete uprljati odelo.

– Naravno da hoće – umeša se Sju Remik koketno. – Mister Grejm je pravi džentlmen... – To je na kraju dotuklo Lormelovog čoveka.

*

Lokomotiva iz Mun Sikreta po drugi put je počela da usporava. Zifi Tilberg je pritisnuo ručicu do kraja, varnice su ponovo sevnule ispod točkova. Desilo se

to na zavijutku, u ravnici koju su sa leve strane opasivali šumarci i brežuljci. Jedina oaza zelenila u toku šesnaest milja, koliko su prešli prema istoku. Sal Karadin se naslonio na lopatu i žmirnuo oko sebe. Nije mu bilo jasno zbog čega je Zifi kočio. – Zar ćemo stati? – pitao je. – Ovde?

Tilberg protrlja bradu, naginjući se kroz otvor lokomotive. – Menjamo plan, Sal – rekao je. – Odustajemo? – pitao je ovaj. – Umukni! Ovde je mesto kao stvoreno za zasedu. Zašto da iskačemo u punoj brzini, kada ekspres može da naleti na voz ovde? – Kako ga je Karadin s nerazumevanjem posmatrao, Tilberg je nastavio više za sebe, pokazujući prema šumarku. – Konji će nas tamo čekati. Ne volim da rizikujem i njih pri sudaru. Džoe? Gde si?

Džoe King je već hodao pored vagona. Njegova dužnost bila je, da u trećem, poslednjem vagonu pazi na četiri osedlana konja. Možda bi se sve drukčije završilo po Grega Tolenda da je ušao u treći, a ne u drugi vagon. Ne bi ga King iznenadio s leđa! Ovako, lupežu je bilo sumnjivo ono naglo zaustavljanje i krenuo je da izvidi stvar. Zatekao je svoje partnere u škripcu i pomogao im u pravi čas. Četiri konja bila su smeštena u putničkom kupcu, između sedišta. Prostor nije bio bogznakakav, ali, za nuždu je odgovarao. – Šta se desilo? – upitao je King. Bio je krupan, mlohavih obraza, lica punog ožiljaka i bora, prilično neupadljivo lice na kome su jedino oči bile izdajničke: sitne, blistave, lukave i brze. Tilberg pokaza napred. – Ovde je krivina, Džoe – rekao je – i ekspres ne može da vidi prepreku pre najviše dve milje. Biće u zaletu i neće moći da ukoči.

– Da?

– Mi ćemo čekati sa strane – nastavio je Tilberg. – Kada sve bude gotovo, po-

javićemo se da preuzmemo curu. – Dobro je da si se opametio – dobaci King, podižući pantalone koje su mu spadale sa bedara. – Bila je ludost da u punoj brzini iskačemo. Istina, pogodak bi bio sigurniji, ali, i ovako neće biti loše.

– Ti odvedi konje tamo u šumarak. Čekaćemo zajedno.

– Sva trojica?

– Karadin i ja ćemo se pritajiti iza onog ispupčenja.

– Videće nam se šesiri!

– Nije važno, sabićemo glave u zemlju što više.

– Nadam se da znaš šta radiš – reče King i vrati se natrag. Tilberg je gledao za njim, smeškajući se. Džoe King je zaista bio neupadljiv, kao propali rančer ili tek istrežnjeni gradski besposličar. Lice s ožiljcima krilo je tačan broj njegovih godina. King je pobjegao sa Karadinom i Tilbergom privučen obećanjima da će sve deliti na tri dela. Uostalom, Zifi mu je to i dugovao, jer ga je King preko svojih veza u zatvoru i sa druge strane zida, snabdevao informacijama o spoljnom svetu i onome što se zbivalo od pre pet godina pa naovamo. Sve je znao tačno. Kada je izbila pucnjava sa poterom, u vezi krađe onih konja sa ranča kraj Murida, Karadin i Tilberg su imali sreću da rane samog gazdu. Međutim, čovek je imao šansu da preživi da ga nadzornik nije ostavio da crkne u pustari. Tek je kasnije poslao čoveka po lekara u Murido. Nadzornik se zvao Tim Lejk. Smrt njegovog gazde donosila mu je ranč u nasleđe, s obzirom da je bio oženjen njegovom kćerkom. Ubrzo je tako stvarna krivica bila pripisana beguncima. Jedna od momaka koji se razumevao u te stvari, izlajao se pred Kingovim čovekom u Big Sleku. A izlajao se, jer ga je Lejk otpustio.

Obračun sa Dikom Lenonom, agentom osiguravajućeg društva iz Denvera počeo je s očitim predumišljajem za ubistvo. Lenon ih je našao u Grend Islendu, i, umesto da se poveže se šerifom, odlučio je da sam sredi stvar. Bez poziva na predaju, on im je pucao u leđa. Učinio je to brzopleto, jedne prohladne večeri, u uličici bez mnogo svetla. Karadin i Tilberg su taman izlazili iz saluna „Čašica i curica“ gde su popili po piće i spremali se da nastave put. Tilberg je reagovao na jedini mogući način, uzvratio je vatru, i Lenon je pao od prvog hica. Nisu imali nameru da sačekaju šerifa. Odmaglili su iz tih stopa. Nekoliko svedoka je tvrdilo da je Lenon pucao na ljude bez ikakve opomene. Oni nisu znali zbog čega, ali, tvrdili su ono što su videli. Međutim, Tilberg i Karadin su uhvaćeni, svedoci se nisu pojavili na suđenju. Razlog: sudija Remik im je zapretio zatvorom ako se pojave da svedoče u korist lopuža. A šerif se postarao da ih otpremi iz grada na dva dana. Sve je to King saznao i izneo Tilbergu. Za svako obaveštenje tražio je po pet hiljada dolara. Verovao mu je na reč, i zajedno su pobjegli preko zatvorskih zidina. Džoe King je izveo konje iz kupea. Prvo je prislonio dasku na papučicu, preveo životinje jednu po jednu, a onda uzjahao belca. Nestao je u šumarku.

Lokomotiva je dimila kao ukleta u ravnici. – A mi? – upita Karadin.

– Baci lopatu i uzmi pušku – rekao je Tilberg. – Završio si sa ložačkim poslom, Sal. Prelazimo na ono pravo. – Karadinove velike usne se razvukoše u zljuradi smešak. – Da pucamo, a?

– Ako nas budu zamolili, Sal.

– Nateraćemo ih da nas zamole, Zifi.

– Hoćemo, hajde sad!

Zifi Tilberg se sećao susreta sa sudijom Gašom Remikom. Nikada ga oni ne bi uhvatili da on to sam nije hteo. Ali, Tilberg je imao jednu veliku slabost. Sina! Zvao se Reg. Majka je pobegla s njim kada je imao deset godina, a Zifi ih je ostavio na miru. Mislio je da će mališan postati nešto bolji čovek nego što mu je otac. Ali, bilo je uzalud! Krv Tilberga tekla je i u venama mladog Rega. Ostavio je majku i krenuo u svet, učeći se koltu, kocki i pljački. Otac i sin su se sreli jednom samo, pre sedam godina u Kansas Sitiju. Susret nije bio mnogo dirljiv, oni nisu imali ništa da kažu jedno drugome. Reg je prebacio ocu da nije brinuo ni o njemu ni o majci, pa nema razloga da to sada čini za njega. Zifi je prečutao svoju želju da mu prebije kosti i vrati ga na pravi put. Rastali su se prilično hladno. Dve godine kasnije, Reg Tilberg uhvaćen je u Grend Islandu, prilikom pljačke jedne trgovine. Prilično sitna krađa, ali, pretio mu je zatvor bar dve godine. Zbog toga je Zifi otišao do Remika. Da ga moli za sina. Odneo je sav novac i ponudio sebe. Dobio je obećanje da će kazna biti blaga. Dobio je petnaest godina. Sin je ostao da čami na drugom kraju zemlje u Jumi. Sada je možda na slobodi. Više sigurno nije imao šanse da pronađe takozvani pravi put. Ako je osetio gorčinu nepravde i memlu zatvorskih zidina, onda će postati dostojan naslednik svoga oca. U svakom slučaju, ime Tilberg se neće zatrti. A, Remik će tek početi da se peče na vatri...

– Zar ti nećeš? – trgao je Zifija Karadinov poziv. – Kasnije – odgovorio je Tilberg. – Da te sačekam? – Nosi se! I ne pomalaj njušku dok ti ja ne kažem! – Sal Karadin se udalji. Tilberg je ostao da čeka. Otvorio je kaban i bacio nekoliko lo-

pata unutra. Sunce je već bilo zašlo. Vajt Kauntri ostao je bez senki. Predstojao mu je suton. Desetak minuta kasnije, Tilbergovo lice se ozarilo. Čuo je otegnuti zvižduk na suprotnoj strani. Ekspres iz Omahe je dolazio. Ako su Kingova obaveštenja bila tačna, ovaj brzi voz nosio je za Čejen Remikovo blago, kćerku Sju i nakit u vrednosti od šezdeset hiljada dolara!

King je svuda imao svoje ljude. Njegova obaveštenja nikada nisu omanula. Zašto bi to sada bio slučaj? Telegrafista u Grend Islandu je takođe obavio svoj deo posla, bacio je sve poruke upućene na opasnost od voza iz Mun Sikreta. Ugleđao je kovitlac zgusnutog dima. Povukao je ručicu i lokomotiva je lagano krenula, ispuštajući paru. Točkovi su ravnomerno pojačavali brzinu. Zifi Tilberg nabacio joj stvari nekoliko lopata, osmehnulo se i iskoči. Voz je nastavio put. Zifi Tilberg je trčao prema šumarku, cerekajući se.

Ekspres iz Omahe prošao je pored kuća malog naselja Vatsburg. Pozdravio ih je neki stari, pogrbljeni železničar. U stvari, proleteo je kraj njih kao fantom. Čovek je stigao da uspravi svoju zastavicu tek kod poslednjeg vagona. – Kako je mali ovaj grad – uzviknula je Sju Remik, priljubivši lice uz staklo. Uspela je da vidi još zvonik neke stare crkve, koral sa konjima i nekoliko jahača na kraju ulice. Zatim je ponovo nastao predeo, sačinjen od sivila i sparušanih čeperela.

Lajf Grejm kao da više nije bio raspoložen za razgovor i komplimente. Fil Remik, devojčin stric, uzalud je pokušavao da čita. Sobar Erl Grift, podigao je zavesu na desnoj strani kupea, koji je bio okrenut suncu, pa su sve zavesе bile spuštene do kraja. Onda se opet nečujno udaljio. Pomocnik šerifa Alistar Dankan izašao je na platformu. Mučnina koju je napravio na-

pad lažnog konduktera, jedino je mimo-
išla Sju. Ona je i dalje bila raspoložena
za čavrljanje i pitanja, ali je dobijala os-
kudne odgovore. – Čika Fil – rekla je
naglo i prenula trgovca iz dremeža – šta
si sve pročitao danas?

– Ja? Pa, skoro ništa, dete. Zašto pitaš?

– Pitam, jer ne znam šta bih drugo. Svi
su se odjednom pokunčili. Mister Grejm
je zaboravio da svira, šerif ponovo stra-
žari napolju, ti čitaš... Šta ja treba da ra-
dim? Da vezem?

Trgovac raširi ruke. – Ja baš nisam za-
bavan – priznade. – A što se Grejma tiče,
on je zadužen da čuva nakit, a ne da tebi
deli komplimente.

Grejm se izveštačeno osmehnuo. – U
stavi – dobacio je neubedljivo – imam
mali odmor. Putovanje je dugo, pa... –
Prekinulo ga je otegnuto zviždanje loko-
motive. Dankan priđe ogradi platforme i
naže se napred. Onda mu se obrve sas-
taviše. Da li ga to oči varaju, pitao se. Vi-
deo je tračak dima, na putu kojim prolazi
ekspres. To je mogla da bude neka logors-
ka vatra kraj pruge, ali, moglo je da bude
i nešto gore. Odjednom ga je obuzela ne-
ka zla slutnja. Nagnuo se još više. Tada
je lokomotiva zazviždala još jače i oteg-
nutije. Ličilo je to na krik! Onda je počeo
kočenje! Nebesa! Dankan je uspeo da
vidi neku tamnu masu kako se približa-
va njihovoj kompoziciji pre nego što je
poletio na suprotnu ogradu. Kočenje je
bilo uzaludno! Ispred njih se kretala dru-
ga lokomotiva. Njima u susret! Dankan
je jumuo u kupe. Tamo su se Grejm i Re-
mik zgledali, držeći se grčevito za ivice
sedišta. Što se devojke tiče, ona se već
nalazila na podu.

– Sudarićemo se! – viknuo je Dankan i
pao preko Sju. Štitio ju je telom. Bledo
lice trgovca iz Čejena dobilo je pepeljas-

tu boju. – Šta... kakav sudar... – promu-
cao je. – Lezite! – zaurao je Dankan. –
Neki voz ide na nas! Ne možemo da ga
izbegnemo!

– Prokletstvo! – ote se Grejmu. On je
prevrnuo fotelju preko sebe da bi udar bio
što mekši. Zatim su svi začutali. Dankan
je osetio ispod sebe kako lupa devojči-
no srce. Uprkos situaciji u kojoj su se na-
lazili, smogao je snage da joj se osmehne.
– Ne brinite – prošaputao je nespretno.
– Ako šta bude, prvo će mene... – I na
svoje najveće iznenađenje primi od nje
brz, ali topao poljubac!

Zatim je tresnulo!

Lokomotiva iz Mun Sikreta bila je zbri-
sana sa pruge, ali, nije mnogo bolje prošla
ni ova iz Omahe. Skliznula je sa šina i
ukopala se u zemlju. Preko nje je prosto
„najahao“ sledeći vagon, oslobođen če-
ličnih spona. Sledeći vagoni su se iskretali
i padali na obe strane sve do spavaćih
kola. Ona su ostala uspravna, kao i vago-
ni iza nje. Lomljava je bila zaglušujuća.
Istina, mašinovođa je kočio koliko je mo-
gao, ali, uspeo je samo da malo ublaži su-
dar. Nesreću nije mogao da izbegne. Kada
se zvuk krhotina utišao, počeli su da
izviru jauci. Lajm Grejm je prvi došao k
sebi. Pokrenuo je udove i konstatovao da
je dobro prošao. Bio je čitav. Što se tiče
Fila Remika, on je bio prilično priklješten
gredama. Cela strana kupea bila je rasko-
madana, video se komad neba i brežulj-
ka u daljini. Trgovac nije osećao bolove,
ali, nije se mogao ni pokrenuti. Jednos-
tavno ga je pritislo tako da se našao u
klopci. – Grejm? – pozvao je slabim gla-
som Lormelovog čoveka.

– Jeste li čitavi?

– Jesam, ali Sju... Šta je s njom? – Deo
nameštaja i zida, prozorski okviri, srča od
kristala i polomljeni sto, sve se to nalazi-

lo na Dankanovim leđima. – Sju? – povikao je Grejm, pokušavajući da prodre pogledom ispod Dankanovog tela. – Tu sam – čuo je. – Ali, gušim se...

– Pomerite nešto sa mene – javio se pomoćnik šerifa. – Ne mogu više sve to da držim...

– Da držiš? – ponovi Grejm. Tek tada zaključio da Dankan mišićama štiti devojku da je ne poklope teret i njegovo telo. – Izdrži još malo, dečko!

Fil Remik vide da se Grejm šunja prema otvoru. Umesto da im pomogne, on je nekome mahao. – Grejm! – povika trgovac. – Šta to činite?

– Tražim pomoć – odgovorio je ovaj, osmehujući se s neobičnim izrazom. – Već dolaze...

– Gde su? – Remik ugleda jahače. Pobjavili su se na otvoru, mrkih lica i tvrdih izraza. Jedan od njih imao je dugu bradu i kožnu jaknu preko golih ramena. Ostala dvojica bila su prekrivena prašinom koja se dizala pri najmanjem padu kakve grede ili poluge. – Ko je to? – procedio je Remik sumnjičavim glasom. Grejm je ćutke počeo da skida sa Dankana krš. Bradonja sjaha i kroči u kupe. Odmerio je Remika, a onda ćutke pomogao Grejmu da oslobode pomoćnika šerifa. Ostala dvojica na konjima držala su u rukama puške. Trgovac ih je sada lepo video. Šta su to hteli? Sigurno nisu iznikli iz zemlje da bi spasavali unesrećene. Da nisu ona vrsta lešinara koja na tuđim nesrećama skuplja svoje bogatstvo? – Pomozite mi – prostenjao je trgovac, plašeći se za Sju. – Grejm... šta je sa Sju?

– Živa je i zdrava – obavesti ga ovaj veselom glasom. – Što je najvažnije, čitavi su i šezdeset hiljada dolara na njoj!

Alister Dankan se nekako iskobeljao i klonuo po strani. Bio je iscrpljen, raskr-

vavljen na nekoliko mesta. Grejm galantno pruži ruku prema devojci. – Vaš vitez je sve žrtvovao da vas sačuva – reče. – To mu nikada neću zaboraviti...

– Ne brbljaj – preseče ga bradonja nestrpljivo. – Sal, dođi! – Karadin se probi do njih. Tilberg grubo ščepa Sju i povuče je k sebi. Zatim je predade svom partneru. – Vodi je! – reče. – Šta to znači? – izbeči se Remik, čije su slutnje počele da se obistinjuju. – Šta hoćete od nje? Pustite je, kada vam kažem! Grejm, ko su ti ljudi?

Dankan se lagano podiže. Mada malak-sao, on nasrnu na Zifija. Bio je to žestok nalet. Tilberg se jedva održao na nogama. Pomoćnik šerifa bio je bez oružja. Kolt mu se negde zaturio u onom lomu, ali, on se nije obazirao na to. Odbegli robijaš se nije nadao takvoj snazi, mladićeva šaka dograbila je njegovu u trenutku kada se mašio opasača.

– Grejm – povikao je trgovac – pomozite mu!

– Hoću – reče ovaj i ispod kaputa izvuče revolver. Dok su se Dankan i Tilberg gurali, Lajf Grejm je birao momenat da spusti svoje visoko izdignuto oružje. Učinio je to, čim mu se ukazala prilika. I, Dankan se složi niz Tilbergove noge. – Grejm! – zaur-lao je Remik, tek tada shvativši. Tilberg pokaza prema trgovcu. – Je li to neko od Remikovih? – upitao je Grejma.

– Sudijin brat – nasmejao se ovaj. – Prokleta kopile – vikao je trgovac – trebalo je da pogodim da tvoja lisičja njuška može da pripada samo lopovima a ne poštenim ljudima...

– Umukni! – unese mu se Tilberg u lice. – Ako stigneš u Grend Island, pozdravi brata. Reci mu da ga je pozdravio Zifi Tilberg. Neka se spremi da vraća dugove!

– Ali... ali devojka...

– Biće joj lepo kod mene – iscerio se razbojnik i napustio vagon. Grejm je krenuo za njim. Imali su pripremljenog konja za devojk. Na Grejma kao da su zaboravili. On je to odmah primetio. – A ja? – upitao je dok su se oni okupljali, motreći da im neko od putnika ne prepreči slučajno put. – Gde je za mene konj?

Džoe King pogleda u Tilberga. – On može i pešice u pakao – rekao je i okrenuo pušku na preneraženog Lormelovog čoveka.

– Ne! – ustuknuo je ovaj, podižući obe ruke, kao da ga to može zaštititi od olova. Tilberg je odgurnuo Kingovu cev. – Čekaj – reče. – Zašto da ga nosimo na savesti? Neka se o njemu pobrine zakon. Već je dovoljno zaglibio. – Džoe King oklevajući popusti. Senka smrti skliznu sa Grejmovog čela i on odahnu. Jahači su zaošli polomljene vagone i krenuli na zapad. Lajf Grejm se okrenuo. Alister Đankan je svakog trenutka mogao da se osvesti, a onda mu neće biti spasa. Dok su putnici izvlačili ranjene i ugruvane iz kupea, čovek iz Lormelove agencije odlučio je da krene prema Vatsburgu. Morao je prvo sebi da nađe konja. A onda, što dalje od Grend Islenda. Umesto da mu plate za ulugu, Tilberg i King su ga se rešili na najjednostavniji način. U stvari, vratilo mu se ono što je on njima pripremao. Jer, čovek preobučen u konduktera bio je Grejmov partner. Trebalo je da on odnese ogrlicu, iskačući iz kupea, ali mu je Đankan pomrsio račune. Lajf Grejm nije imao šezdeset hiljada dolara. Nije više imao ništa osim sumnjive budućnosti.

*

Oliver Oktab je zaustavio konja i iskrio vrat. – Čuješ li? – upitao je Herlija.

– Šta? – Lomljivu... – Oba lupeža su, prateći kockarev trag, došla nadomak mesta gde je Zifi Tilberg pokrenuo lokomotivu u susret ekspresu. Očigledno da je stari lisac uspeo! Sada je i Herli jasno čuo lupanje, cijuk čelika, prskanje drвета, sudar točkova i gvožđa... Oktab se iscerio. – Stranac nije stigao da spreči – kazao je s olakšanjem. – Ne moramo više za njim. – Ali, Herli se nije više ničim oduševljavao. – Pa, kuda bismo? Ni napred ni nazad. Crći ćemo u ovoj beloj pustinji kao pacovi... – Tamo je Vatsburg – pokaza Oktab napred. – Možemo se tu osvežiti i previti. – Koliko je to milja? – Oko sedam milja. – Bradonja skide čuturicu i istrese ostatak u grlo. – Voleo bih da vidim taj rusvaj – reče zatim. – Šta ćemo sada? Da krenemo? – Oktab se izdiže u sedlu, kao da sa te visine može da vidi mnogo dalje. Imao je utisak da neće dugo biti usamljeni. On položi pušku preko jabuke sedla. – Šta je sada? – prosikta Herli. – Šta si video?

– Kao oblak prašine...

– Da se onaj demon ne vraća? – Oktab je slegnuo ramenima. – Svejedno, mi možemo samo napred, nikako natrag. – Džim Herli potera konja preko šina, na drugu stranu pruge. Zalazak sunca kao da mu je uneo nešto više optimizma u srce. Izvukao je kolt i otkočio. Čekali su. Prašina se već videla jasnije, ali, to je bila grupa, a ne jedan konjanik. Oktabovo dotle okamenjeno lice odjednom se rasplinu. Cev puške pade niz sedlo, prema zemlji, a onda je on polako vrati u kožnu uvlaču. Herli ga pogleda upitno. – Da nije to Zifi? – U pravu si. Ali... – Nešto nije u redu? – Kao da je neka žena s njima? – Žena? Ako je žena u pitanju, ne gine im debela potera. – Oni pokrenuše svoje konje došljacima u susret. Zifi Tilberg je jahao

ispred ostalih. Laki povetarac razdvajao mu je bradu na dve polovine i zabacivao za ramena. Kožna jakna mu je lepršala poput sovinog krila, ispod nje se od znoja presijavala koža, bela od tamnovanja. Tilberg podiže ruku i svi se zaustaviše. Oktab klimnu glavom u znak pozdrava. Poznao je Karadina, ali, ne i Kinga. Što se tiče žene, dugonja zaključí da se radi o mladoj, lepoj i nasmrt preplašenoj curi. – Otkuda vi ovde? – upita Tilberg dojavivši do njih. – Jurili smo jednog stranca – odgovori Oktab. – Zašto? – Slučajno je čuo naš razgovor u Muridu, pa smo se pobojali da nekako ne spreči tvoj plan o sudaru... – Zar ste morali da brbljate? – zareža Tilberg. – Onda mu pogled pade na njihove ruke. – A to? – Ostavio nam je za uspomenu – procedi Oktab. Zifi Tilberg se kiselo osmehnu. – Da mi je to neko drugi pričao, nazvao bih ga lažovom! Oliver Oktab i Džim Herli, ustreljeni od jednog jedinog čoveka! To si hteo da mi kažeš? – Da, bio je brz... – Milo mi je što priznaješ. – dobaci Tilberg. – Kako mislite sada da pucate? Levom? Ili nogama, možda? – Pošto nije dobio odgovor, on ljutito protrlja nos. Zatim stavi u zube lančić, sa krstom, kao da je želeo da ga pregrize. – Imao sam plan sa vama, momci – rekao je nešto mirnije – ali, sada to otpada. – Kakav plan? – interesovao se Herli. – Trebalo je da stupite kod sudije Remika u službu. – Mi? – zagrenuo se Oktab. – Je li to neka tvoja šala, Zifi? – Šala? Zar se šalim, Oi? – unese mu se u lice, sa sedla, pokazujući prema istoku. – Misliš da je šala onaj lom, oni ranjeni i mrtvi?

– Ali, ne razumem... – Razumećeš – prekide ga Zifi. – Poručio sam sudiji da ću doći. I doći su, ali, nisam rekao kada. Prvo ću da zavaram sve moguće potere,

a onda ću pronaći sudiju kada se ne bude nadao. Misliće da ću bežati, što dalje, prema granici. To će misliti, ali će za svaki slučaj strepeti. Potražiće nekoliko dobrih revolveraša da ga čuvaju. – Džoe King se približi, prepuštajući uzde devojinog konja Salu Karadinu. Tilberg nastavi. – Trebalo je da se vi tamo nadete i da mu pristupite. Tako biste ga stalno imali na oku. Ali... tako ranjeni niste ni za šta! Isplatiću vas i kvit smo!

– Otkuda znaš da će sudija tražiti čuvar-e? – upita Oktab.

– Moraće. Ko bi mu drugi čuvao savest i novac? Šerif ne sme da sazna, niti bi pristao da bdi nad njim i dan i noć. Sudija može da plati ljude. On je takav. Naći će bar još nekoliko da mu pronađu kćerku.

– Kćerku? Zar ste nju... – Jesmo. To je početak Remikove agonije. – Rekavši to, on se maši za jaknu. Izvadio je gomilu zgužvanih novčanica. – Po hiljadu svakome – reče. – Sačekaj – umeša se Džoe King. Tilberg podiže glavu. Nije voleo da se neko plete u njegove odluke, ali, kada je King bio u pitanju, onda je pažljivo slušao. Robijaš se okrete prema Oktabu. – Nikad niste bili u Grend Islandu? – upitao je. – Ne! – Ipak, bilo bi dobro da odete tamo. – Kako? – dobaci sa strane Zifi. – Oni su ranjeni, zar ne? Mogu da odjašu do voza i ispričaju da su se sukobili sa nama. Poverovaće im, i to će biti dobra preporuka za Gaša Remika, pogotovu ako ih pošalje njegov brat lično... – Tilberg žmirnu, očigledno zadovoljan. – To je dobra ideja, Džoe! – kazao je glasno. – Oni mogu ispričati da su dobro zapamtili begunce, da su jednoga, recimo ranili... A onda će sudiji pokazati da su zaista dobri strelci. Kao što i jesu, nadam se? – Uglavnom – podrugljivo će Zifi. – Neka odmah odu do voza. Tamo je još uvek gužva i niko

im ne može ništa prebaciti. Neka pomažu ranjenima, neka se dopadnu. Razumete li me?

– Ja ne – izjavi Herli. – Ja bih prvo do lekara... – Jedan ovakav ekspres sigurno ima lekara – dodade King – ali ga vi izbegavajte. – Zašto? – zavapi Herli. – Jer će primetiti da rane nisu sveže. Ako se i ponudi, odbijte. Recite da je on potrebniji težim ranjenicima... – Oktab se osmehnuo. Čovek koji je jahao sa Zifijem imao je mozga. – Onda, isplata nas čeka – okrenuo se prema Tilbergu. – Biće utrostručena – odgovorio je ovaj, cereći se. – A stranac? – doseti se Herli. – Ako nabasamo na njega? – Oktab priznade da na to nije mislio. Tilberg mu priskoči u pomoć. – Ako stranac bude tamo, likvidirajte ga. Ili potkupite. Trećega nema. – Ne verujem da se može potkupiti – zamišljeno će Oktab. – Onda ga ubijte! – Bolje neka ga izbegavaju – reče King. – Jer, ako se ponovi kao u Muridu, ostaće bez obe ruke. Ili bez glave. – A ako nas prijavi? – Sa kakvim dokazima? Možete izjaviti da laže. Da je izgubio, recimo na kartama i da sada hoće da vas ocrni!

Tilberg je potvrđivao glavom. – Budite u Grend Islandu i čekajte.

– O kej. – Sal Karadin grubo trže uzde devojčinog konja i povede je za ostalima. Oktab i Herli ostadoše iskrenuti u sedlima, gledajući za haljinom crnokose lepotice. Zifi je smislio gadnu osvetu. Sudi-ja nikada neće zaboraviti dan kada je izrekao petnaest godina jednom Tilbergu.

*

Po drugi put je zakasnio, pomisli. Samo malo vremena pre nego što je stigao, šerif iz Fort Kirnija je hrabro skočio na avetinski voz iz Mun Sikreta, da pokuša da

spreči nesreću. Zakasnio je i kad ga je našao kraj pruge. Ubice su mu u leđa sručile tri kugle. Sve što je mogao da učini za njega, bio je grob od kamenja. Njegov šarac grabio je preko ravnice, nesmanjenim tempom, ali; to je bilo previše za zahuktali ekspres iz Omahe. Stigao je desetak minuta posle zaglušujuće lomljave. Za trenutak je poželeo da okrene ždrepcu na drugu stranu. Da ništa ne vidi i ništa da ga se ne tiče. Onda je čuo jauke. Nastavio je put. Trenutno, on nije bio slavni kockar i strelac, već doktor Holidej iz Bostona. Imao je o sedlu obešenu svoju lekarsku torbu od krokodilske kože. Usamljeni jahač sa zapada, koji je galopirao prema oborenim i slupanim vagonima, naterao je nekolicinu putnika da se maše oružja.

Ostali su bili zauzeti sopstvenim nevoljama. Jedva ko da se sećao jahača koji su iz trećeg vagona odveli devojkicu. Sve se odigralo brzo, dok su bili u šoku, iznenađeni, uplašeni i ošamućeni. Lagani „hod“ voza iz Mun Sikreta i divlje kočnje ekspresa ublažili su sudar. Stradao je samo ložač. Pokušao je da se zakloni pregradom kabine, ali je ostao smrskan. Mašinovođa je rizikovao i izleteo kroz otvor. Zaradio je slomljena rebra, ali je bar ostao živ. Prostor s obe strane pruge ispunili su ljudi. Sa hiljadu pitanja i sa nekoliko sumnjivih odgovora.

U ekspresu su se srećom našla dva lekara, a to je malo vredelo kada nisu imali dovoljno zavoja. Žene su cepale podsuknje, a viski je služio za dezinfekciju. Nadzornik kola za spavanje imao je pune ruke posla da ispod ležajeva izvuče putnike koje je sudar zatekao u popodnevnom dremežu. Vajt Kauntri u tom delu podsećao je na poljsku bolnicu. Alister Dankan, jedini čovek sa zvezdom, nije mogao lako

da se odbrani od radoznalaca, kojima tom prilikom inače nije falila ni dlaka sa glave. Prečutao je, na Remikovo insistiranje, napad na njegovu bratanicu i uglavnom je slegao ramenima. Kasnije je uspeo da se probije do lokomotive putničkog voza sa zapada, ali, u njoj nije našao nikoga. Preskakao je ispružena tela žena, dece i ljudi, tražeći neko rešenje. Najbliže naselje bilo je Vatsburg, ali, do njega je trebalo podosta pešačiti. Fil Remik je takođe bio nepovređen. Posle gorkog saznanja da su na njegove oči odveli njegovu bratanicu, zapao je u neko stanje napregnutog ćutanja. Sedeo je na jednoj gredi, lice zaronjenog u šake. Tada je čuo topot konja i trgao se. Okrenuo je glavu na tu stranu, i ugledao jahača u crnom odelu. Dankan je već koračao prema njemu. Fil Remik ustade. Ako je to jedan od njih... Ne, baš je glupo pomislio. Ovaj stranac je samo prolaznik, ali, u svakom slučaju, kao da ga je nebo poslalo. Alister Dankan je pružio ruku i dohvatio šarčeve uzde. Lice mu je odavalo krajnju podozrivost. Otkuda usamljeni jahač na tom delu puta, ako nije u dosluhu sa napadačima? Da nije došao da ispita kako stoje stvari? Možda donosi vesti o uceni? U svakom slučaju, njegov konj je bio potreban šerifu da dovede pomoć iz Vatsburga. Holidej je pogledao oko sebe. Bio je već dohvatio svoju torbu, kada ga prenu Dankanov glas.

– Moraćete da sjašete, mister! – Kockar povuče ruku. – Zašto? – upita mirno. – Potreban mi je konj odmah! Ili možda ne vidite šta se desilo? – Vidim – odgovorio je Dok – ali, ne vidim da vi tu mnogo pomažete, šerife. – Dankan se ujede za usnu. – Možda biste vi mogli? – Malo se razumem u to. Ali, konj ostaje sa mnom. – Nekoliko putnika prešlo je na šerifovu

stranu i neprijateljski gledalo neznanca. Kao da je baš on skrivio nesreću i ostavio ih u pustari. – Možda vam nije jasno da sam šerif? – dobaci Dankan gubeći लगано strpljenje. – Jednog šerifa sam sahranio, četiri milje niže – pokaza Holidej iza sebe. – Kako? Vi ste... ubili šerifa? – Ljudi se zgledaše i malo odmakoshe natrag. Kockarevo lice bilo je proketo mirno i hladno. Mnogo hladnije od sutona koji je počeo da ih natkriljuje. Fil Remik je došao sasvim blizu, nezadovoljan ponašanjem pomoćnika šerifa iz Grend Islen-da. Istina nije bilo vremena za gubljenje, ali, otimačina konja spadala je u domen bandita, a ne čuvara zakona. – Ubili ste ga? – ponovi Dankan. – Rekao sam da sam ga sahranio – uzvratilo je Holidej. – Bio je to šerif iz Fort Kirmija. – Tolend? – Ne znam mu ime. Ali, našao sam ga mrtvog. Bio je pogođen u leđa i izbačen.

– Izbačen iz čega? – upita Remik prilazeći. – Pretpostavljam iz lokomotive. – Zašto? Šta je tamo tražio? – Pokušao je da spreči ubice da izazovu sudar.

Fil Remik izmenja pogled sa Dankanom. Strančeve reči zvučale su neverovatno, a, s druge strane, vrlo ubedljivo. – Kako sve to znate? – ispravi se mladić sa zvezdom. – Slučajno. Šerif je jurio voz na Lajmonovom prevoju i mislim da ga je stigao. – Nije se valjda trkao konjem sa lokomotivom? – Skočio je na vagon. – Nebesa! – uzviknu Remik. – Znači, otmičari su upravili taj voz prema nama, namerno? Odveli su mi dete! To će mi skupo platiti... – On steže obe šake u pesnice i nekoliko puta njima lupi o butine. – Ipak, hoću vašeg konja – vratio se Dankan na svoj zahtev. – Rekoh vam da njega samo ja jašem. – Ako nećete milom, onda... – On dokopa svoje oružje, ali, ne dalje od drške. Tu je zastao. Ako je ikada

mislio da je brz, sada se razuverio. Kockar je već držao svoj linkoln uperen u njega. Fil Remik se ispreči između njih. – Dosta nam je nevolja i ovako – rekao je oštrim glasom. Onda se okrenuo prema kockaru. – Moramo otići do Vatsburga i telegrafisati u Grend Islend po pomoć. Da li me razumete? – Holidej klimnu glavom. – Podite vi – pozva on trgovca i napravi mu mesta ispred sebe na sedlu. – Obojica? – upita Remik. – Mig će to izdržati – uveri ga Dok. Trgovac nije čekao da dva puta bude pozvan. Uzjahao je i okrenuo se prema Dankanu. – Odmah ću javiti u Grend Islend. Ti dotle organizuj ljude da ne paniče. Neka pomognu jedni drugima...

– U redu... A otmičari? – Zar ih možemo goniti? – uzdahnu trgovac. – Jedino nam preostaje nada da se Sju ništa neće dogoditi. Bar za prvo vreme. – Ja ne smem izaći sudiji pred oči – utučeno će Dankan. – Ne da ćeš izaći, nego ćeš jahati na čelu potere, mladiću.

Kockar obode šarca i oni krenuše.

Remik je postao nešto vedriji kada su ugledali prve kuće Vatsburga u sutonu. Iako je njegov zagonetni saputnik sve vreme uglavnom ćutao, dok je trgovac pričao, činilo se da nije uzalud govorio. Momak sa takvim izgledom i takvim kol-tovima sigurno vredi debelih para. Pogotovu ako nije zauzet posebnim poslom ili zadatkom. To je trgovac imao na umu, još na samom početku puta do Vatsburga. Sada je rešio da mu to predloži.

– Imate li neki određen cilj, mister? – okrenuo je glavu, ali, nije video mnogo više do krajička strančevog kalifornija šešira.

– Nemam.

– Imam utisak da ste dobar strelac? – Zavisi – odgovorio je Dok. – Sudiji Re-

miku biće potrebno nekoliko čvrstih momaka. Platićemo ih dobro, obojica. – Pošto je kockar ćutao, Remik nastavi. – Neće žaliti sredstva da pronade kćerku i otmičare. Ako ste raspoloženi...

– Nisam – preseče ga neljubazno Holidej. Trgovac je slegnuo ramenima. – Oprostitute, nisam imao nameru da vas uvredim. – Nije važno – odgovorio je Džordžijanac – ali me sve to ne interesuje. Naći ćete dosta dobrih momaka za dobre pare, mister Remik. – Šarac je samovoljno zastao pored velikog pojila i zarzao. Trgovac skliznu sa sedla i dotače obod svog filcanog šešira. Hteo je još nešto da kaže, ali je samo klimnuo glavom dva puta i uputio se prema drvenoj baraci na kojoj je pisalo VATSBURG – STANICA I TELEGRAF.

Kockar skrenu prema početku ulice. Vatsburg je u poređenju sa Fort Kirnijem bio prava selendra, gde su kuće ličile na drvene sanduke sa četvrtastim rupama kao prozorima. Ali je, isto tako, bio življi nego Murido. Na svojim putovanjima i lutanjima, jedina mesta gde je u gradovima svraćao, bili su hoteli ili saluni. Holidej nije imao prijatelje kojima bi svraćao ili ih sretao. Sedlo i hotelske sobe bili su mu postelja. Ponekad mu se činilo da mu u venama protiče brendi. Dim od cigareta kao da mu je sužavao grudni koš i terao ga da ispljune iz sebe neki prokleti komad koji ga guši i raspinje. Pa, kada bi sve to prošlo, odjednom bi se obreo u svetlima velikih kockarnica i počinjao sve iznova.

Kanzas Siti, Sent Luis, Vičita, Denver, Dalas, Omaha, Santa Fe... Začarani krug po kome se kretao ukleti kockar, bivši zubar iz Bostona, legendarni strelac i pokeraš, Dok Holidej. Nadao se da ga ovde neće niko prepoznati. Ni izazvati. Šta mu

je drugo preostajalo nego da čeka. Voz za Omahu kasnije najmanje jedan dan. A jedan dan u Vatsburgu mogao je da bude prokletu dug i dosadan. Nije morao da jaše daleko. Tabla sa natpisom „Žuto sedlo“ skoro mu je dodirivala šešir. Sagnuo je glavu i provukao se sa druge strane. Bilo je doba dana kada se suton mešao sa mrakom i tek poneka sijalica bojažljivo blesnula na nekoj strani. U krčmi pred kojom se zaustavio, gorelo je svetlo na ulazu, iznad pomičnih vrata. Džordžijanac je taman pomerio nogu da sjaše, kada su se ona bučno otvorila i kroz njih izleteo čovek, kao oprugom izbačen. Preleteo je verandu i celo stepenište, grunuo o prašnjavo tlo i skotrljao se do šarčevih kopita. Ždrebac je samo malo podigao glavu, ali, nije ustuknuo. Čovek u prašini je otrešao glavom, a onda nemoćno seo, okrvavljenih obrva. Dugo mu je trebalo da shvati da je pored konjskih nogu i da se trgne. Onda je podigao glavu prema Holideju. – Ne ulazite tamo, stranče – procedio je tiho. – Ned Kroker besni više nego ikada. – Služe li piće, čoveče? – upita kockar. – Služe! – A večeru? – Nađe se ponešto, ali... – Onda me taj Kroker ne zanima – završi kockar i sjaha. Čovek se izbulji s nevericom. – Vi sigurno ne poznajete Neda Krokera? – upitao je podižući se iz prašine, kao žigosano tele. Jedva je napipao šešir, pogledajući svaki čas na vrata. – Ne. Zar moram da ga poznajem? – Obično svi znaju za njega – odmahivao je čovek glavom. – Ali, stranac kao vi... bolje da zaobiđe „Žuto sedlo“.

– Ima li nešto bolje u Vatsburgu? – Nama, mister, ali... – Onda, zbogom, čoveče. – Holidej nije imao izbora. Ako je želeo da nešto stavi u usta i da spere prašinu iz grla, onda je to bilo „Žuto sedlo“. Ako je mislio da odspava koji sat, onda je jedi-

no tu mogao, na spratu, gde je dugi balkon bio nastrešnica za verandu saluna. Ako je želeo da ima mira, onda ga je morao pridobiti odmah. Bez iščekivanja i otezanja. Bez onog, ne diram nikoga, neka i mene ostave na miru. Taj Kroker... sigurno je bio mesni kavgadžija ili razulareni prolaznik koji daje oduška sebi tučom i orgijanjem. Džordžijanac nije imao nameru da ga sačekuje da se na njega navrzme. Otvorio je vrata i zastao na samom ulazu. Bio je prokletu visok, prav, opasan. Ispod raskopčanog kaputa bleštala je kao sneg bela košulja, o bedrima svetlucali su, na drškama linkolna revolveri, ukrasi od slonovače. Malo iskošen šešir bacao je isto tako kosu senku na lice i otkrivao ledenoplave oči.

U krčmi je vladao tajac. Glava barmena samo je virila gornjim delom iza ivica šanka. Na ploči nije bilo nijedne boce ili čaše. Možda nekoliko komada stakla. Iza stolova, klečali su ljudi. Odmah se videlo ko im je uterao strah u kosti. Taj Ned Kroker, ili kako se već zvao, nije izgledao nimalo pijan. Pogled mu je naprotiv bio veoma bistar i blistav. Imao je uzano lice i šiljastu bradu, nakostrešene obrve i uglasto čelo. Bila je to njuška puna nekih neravnina i izbočina, pa su mu ramena bila u tom stilu, uzdignuta, šiljata ali, vrlo snažna i mišićava. Nosio je dva kolta dugih cevi, sasvim nisko pripasana. Košulja mu je bila sa strane izvučena iz tamnoplavih vojničkih pantalona sa žutom prugom sa strane. Imao je uzane, vojničke čizme, očišćene kao za smotru. U prostoriji se osećao barutni dim. Kroker je odmerio došljaka ispitivačkim pogledom i uvukao košulju pod tregere. Bio je gologlav, razbarušen, kao da su mu glavu uvlačili pod tuce kravlji rogova! Holidej odbroja četiri koraka i zastade. – Ti si

Kroker? – upita. – Jesam. Šta bi hteo? – Hteo bih nešto da pojedem i popijem – polako mu je objasnio kockar – a ako imaš nameru da me gnjaviš, hajde da odmah raščistim tu stvar. – Čovek se nasmejao i to, začudo, na vrlo prijatan način. – Zar nije kraj tebe, malopre, proleteo jedan kauboj? – upitao je. – Jeste – potvrdio je Holidej. – I, to ti ništa ne govori? – Ništa. A ništa ni kada tebe gledam. Dakle? – Nekoliko glava izmili iznad stolova. Kroker se više nije smejuljio. Uzmakao je. – Šta više voliš? – upita. – Da ti polomim kosti ili da ti izbušim pantalone?

– Mnogo zanovetaš, burazeru, a ja sam ožedneo. Skrati priču i počni da se naduvavaš! – Glave iznad stolova ponovo nestadoše u pravcu poda. Ned Kroker spusti ruke. Gledali su se oči u oči, ali, ne zadugo. Momak uzanog lica potegao je zaista brzo. Sa glasnim osmehom. Siguran u sebe i svoju moć, on se čak nije ni potrudio da sačeka da mu ruka dođe do uobičajene visine za okidanje. Hteo je s boka, sa uvinutim zglobovima šake. Holidej je samo zabacio desni kraj kaputa. Blesnulo je kao mađija! Čuo se rezak udar olova u metal i Krokerovi koltovi napraviše salto. Pali su jedan pored drugog! Ned Kroker je s iskrenim zaprepašćenjem pogledao u svoje neozleđene šake, a onda u đavolskog stranca preko puta. – Bravo! – otelo mu se sa neizveštačenim smeškom. – Ovo je veličanstven pogodak, stranče! – Zatim se ponovo uozbilji i smrče. Polako je otkopčao opasač i spustio da mu padne na pod. – Kako stojiš sa pesnicama? – upitao je podrugljivo. Holidej ga mirno dočeka. – Dakle? – začikavao je Kroker, kružeći oko nepomičnog Džordžijanca. – Sa koltovima ste nenadmašni... priznajem. Ali ovako? Pokušajte

nešto! Možete ili ne? Hajdete! – Postajao je sve veseliji i neoprezniji. Kružio je, prebacujući težinu s jedne noge na drugu. Tresao je ramenima olabavljajući mišiće. Pokatkad bi podizao zgrčene šake u visini brade i činio kratke trzaje. – Pogledajte – vikao je – kao da su mu se noge odsekle! Izleteće odavde kao malopre onaj džeparoš Dranhof!

Holidej izvadi tabekaru i uze jednu cigaretu s kraja. Mirno je kresnuo šibicu i zapalio. To je bio novi izazov za Krokera i on prestade da kruži. Stao je pred kockara, prezrivo iskrivljenih usta. – Zar si se umorio? – upita ga Dok. I odmah zatim ispruži šaku! Pogodila je čoveka pod grlo, kao sečivo. Drugi udarac ivicom dlana našao je mesto na Krokerovom zatiljku. Sve je bilo munjevito, kao blesak. Ned Kroker posrnu glavačke prema šanku i glavom se zadrža na njegovom spoljašnjem zidu. Onda mlitavo skliznu na pod. Tako je ostao nekoliko trenutaka. Kada se malo zatim uspravio, trljajući potiljak i grlo, lice mu je bilo prilično poplavilo. Međutim, ni traga od besa ili osvetoljubivosti. – Čestitam – dobacio je kockaru i mašio se rukom za džep od košulje. Odatle je izvadio neki sjajan metalni predmet i prikačio ga za košulju. Bila je to maršalska značka!

Holidejeve zenice se suziše. To je bilo sve što se moglo opaziti na njemu da je iznenađen. Ned Kroker prebaci ruku preko šanka i napipa barmenovu kosu. Zagrabio ju je svim prstima i povukao uvis. Tako je ispravio celog krčmara i postavio ga na noge. – Opet nešto tražiš na podu, Gas? – Barmen je slegnuo ramenima i bespomoćno raširio ruke. – Čovek je gladan – pokazao je prema Holideju – i žedan. Nemoj da mu ponudiš ono čime nas ovde truješ, jasno?

– Jasno, šerife!

— Kroker podiže koltove sa poda i stavi ih za opasač. Vrteo je glavom savijajući prste i ispružajući ih. Kao da nije verovao da su ga izdali tog predvečerja u „Žutom sedlu“. – Ovde je prilično dosadno, mister – rekao je, obraćajući se Džordžijanacu, ali, zureći negde pred svoje čizme – pa moram, s vremena na vreme da se razmrdam i zabavim!

– Kao s onim džeparošem? – primeti kockar. – Kao i sa vama – odgovori Kroker – samo sam ovoga puta naišao na boljeg. Nadam se da nećete dugo ostati? – Najviše dan. – To lepo zvuči. Onda vam želim dobrodošlicu, mister... – Zatim se udaljio, ljuljajući se. Ispratio ga je glasan uzdah gostiju. Barmen je prevrnuo oči prema tavanici i glasno odhuknuo. Malo pomalo, i salun ispuni uobičajeni žagor. Zatim su bile upaljene još dve svetiljke. Dok Holidej se uputi stolu u uglu. Uvek je birao takva mesta, sa strane, neupadljiva, ali sa dobrim pregledom ulaza. Barmen je kaskao za njim, s krpom pod miškom. Očistio je sto, zategao čaršav i poklonio se. – Viski? – Radije brendi. – Imam nešto starog iz Topeke. Ali je žestok. – Nije žešći od vašeg šerifa? – Barmen se nasmeja. – Malo je bučan – priznade. – Dođu mu tako „bube“ i počne da razbija, izaziva i tuče. Mi uglavnom bežimo dok se ne smiri. Ali, u suštini je dobar i hrabar. – Mislio sam da je neki seoski kavgadžija... – Dobro je što ste tako mislili, inače bi vam se prvo popeo na vrat pa se tek onda obračunao. Sasekli ste ga, a on je to stoički podneo. – Čudnog šerifa imate u Vatsburgu. – Bolji nam ne treba. Niko osim vas nije uspeo da mu se suprotstavi. A prošla je gomila stranaca, revolveraša i protuva. Niko se nije zadržao više od sat ili dva, niti je pozeleo

da se vrati... Hoćete li celu bocu? – Done site. – Za večeru? – Kasnije... – Malo zatim, Holidej je ostao sam sa bocom do vrha napunjenom tamnocrvenkastom tečnošću. Ned Kroker se više nije vraćao u „Žuto sedlo“. Ali, nečija senka je pala na kockarev sto, tek što je nalio prvu čašu. Malo je iskrenuo glavu. Kraj njega je stajao sredovečan čovek, četvrtastog lica i povrnutih brkova na krajevima. Nosio je polucilindar, ispod koga su se skupljali kovrdžavi krajevi guste, kestenjaste kose. Bio je obučen u građansko odelo sa prslukom. U ruci je držao čašu sa viskijem. – Oprostite – oslovio je Holideja dubokim glasom. – Možda ne znate, ali, vaš brat je uhapšen pre dva dana...

Ako je šerif Vatsburga bio čudan, ovo što je čovek u polucilindru izrekao, bilo je zaista smešno. Međutim, njegovo lice bilo je sasvim ozbiljno i to je nateralo kockara da odustane od odluke da ga pošalje do vraga. – Nisam vas dobro čuo – rekao je, gaseći opušak u pepeljari.

– Govorio sam o vašem bratu, mister. – Bratu? – Da, bratu. Ili bližem rođaku, na znam. Ali je u gadnom sosu.

Džordžijanac je otpio iz čaše, probajući ukus brendija pod jezikom. Bio je đavolski dobar. Prava poslastica. – Ja nemam brata – rekao je zatim hladnije nego što je želeo – i zato me ostavite na miru!

Čovek je taman bio seo na slobodnu stolicu ali, sada je počeo da se pridžuje. Na licu mu se ogledala neverica. – Sigurni ste da nemate? – Sasvim. – Ali, nemoguće... Ne kažem da ličite, ali... odelo...

– Šta je s odelom? – Sve nosi kao vi! Šešir, kaput, belu košulju, kravatu boje vina, pantalone... pravi duplikat, mister!

– Možda je i mojih godina? – Ne, mlađi je. Možda osamnaest, devetnaest... – Sedite! – ponudi ga kockar i čovek se vrati

na stolicu. Nešto je bilo čudno u toj priči. Nešto je osetio kockar, ali, nije mogao odmah da uobliči. Ko bi to mogao da ga oponaša tako drsko i javno? Kome je stalo da ga porede sa kockarom? – Rekoste osamnaest godina? – upita Džordžijanac. – Otprilike... – Šta je to uradio i gde?

Čovek i sam otpi iz svoje čaše i naže se napred. – Čim sam vas primetio na ulici, znao sam da me na nekoga podsećate. Onda sam se setio tog dečaka iz Grend Islenda. Igrao je poker sa Robinom Heksmajkerom, jednom gradskom bitangom koji ima sreću da je sin uvaženog gradonačelnika. Momak je stalno dobijao i na kraju su ga optužili da vara. Heksmajker je imao svoje drugare okolo kao svedoke, pa je to hteo da okonča oružjem. Međutim...

– Međutim, momak je bio brži i razoružao ga je? – umeša se Dok.

– Tačno. U stvari ranio ga je u ruku. Šerif ga je smesta strpao u zatvor ne pitajući ništa. Posle se čulo da će Heksmajker ostati invalid u tu ruku. Gradonačelnik vrši pritisak na šerifa da momka pošalje u Seskatevu, a ovaj opet okleva... – Naravno, nema svedoka? – Ako ih i ima, zna se na čijoj su strani. Sa svima njima je Robin Heksmajker bančio.

Kockar se zavalio na stolicu, prebirajući po mislima. – A momak? – Mislite, kako je reagovao? Pa, uglavnom mirno. Smeškao se i slegao ramenima. Ništa više. – Kako izgleda? – Visok je i mršav, koža mu je bakarnocrvena... Liči na Indijanca. – To je sve što se o njemu zna? – Valjda je vama ostalo više poznato? – začudi se neznanac. – Zar niste bliski, zaista?

– Ne... ali mi se čini da ga poznajem. – Ako vam to nešto znači... tvrdio je da je iz Sinsinatija. Sinsinati Kid, tako nešto?

– Znam. – Radilo se sigurno o Ripu Olsonu! O malom beguncu iz Sinsinatija, koji je, nepravedno bio osumnjičen za ubistvo očuha, pobegao preko Misisipija i pronašao ubice. Braća Alder, Čokto i Nik, završili su vrlo neslavno. Poslednji je čak stradao od dečakovog metka! Bilo je to u Maskodžiju, u salunu „Crna mamuza“. Sećao se tog vižljastog, ćudljivog dečaka, koga je ostavio u sobi „Zvezde“ sa pedeset hiljada dolara. Da se obuče i počne novi život. A šta se desilo? Rip Olson je, izgleda, hteo da okuša kockarsku slavu svog slavnog poznanika. Sada je bio u nevolji. Verovatno se po svom običaju nije opirao mnogo. Primio je sve mirno, čekajući onaj kratki, skoro neuhvatljivi trenutak da izmigolji. Međutim, rešetke ćelije davale su mu male izgleda za to. Vrlo malo. Ipak, Holidej mu je nešto dugovao. Bar je tako mislio. U Van Berenu, ispred saluna „Duplo sedlo“ neko je želeo da ga ubije. I da ga dečak iz mraka nije na vreme opomenuo, on bi sada bio pokojni. Divljenje koje je momak pokazivao prema njemu smetalo mu je taman toliko da ga, u Maskodžiju, ostavi bez pozdrava. Trebalo se odvojiti što pre, kako bi Rip Olson stao na sopstvene noge. Bez loših uzora u obliku revolveraša i kockara. Ali, prevario se! Hteo ne hteo, morao je u Grend Island. To je ionako bilo na putu prema Omahi. – Zašto se on oblači baš kao vi? – upitao je Holidejev sagovornik. – Zato što je budala. – Čovek nije razumeo odgovor, ali je shvatio da je suvišan. Slegnuo je ramenima. – Mislio sam da vama činim uslugu – rekao je, podižući se. – Ali, ako nisam to...

– Učinili ste ipak – dobaci Dok. – Živeli! – I, on iskapi brendi.

*

Gaš Remik je sedeo, puštajući šerifa, Roja Gelena da pali četvrtu cigaretu zaredom tog podneva. Zavesa na sudijinoj kancelariji bile su namaknute, ali, to je slabo zadržavalo spoljnu toplotu.

Remik je, kao i brat Fil, bio visok, koštunjav, guste kose sa sedim pramenovima i visokog čela, ovog puta vrlo nabranog i natušenog. Usne su mu bile tanke i stisnute, izraz pun pritajenog gneva. Imao je i zbog čega da besni. Mnogo nepredviđenih stvari desilo mu se poslednjih časova. Oteli su mu kćerku, skupocenu ogrlicu, a saznao je i da je Zifi Tilberg na slobodi. Ono što je u sebi podnosio, s mukom je zadržavao da ne isplji. U njemu su se smenjivali razni oscćaji, od provale besa do plača. Grend Islend je brzo saznao za železničku nesreću i za sudijin „peh“. Šta preduzeti? Remik je pokazao Gelenu osam svojih dugih, mršavih prstiju. – Toliko mi je potrebno, Roj – kazao je. – Osam pravih momaka koji će pucati bez opomene. I bez greške! – Šerif Grend Islanda se nije lako mirio s ovom sudijinom odlukom. – Ja sam rekao svoje mišljenje – polako je izgovorio šerif. – To je početak bezakonja. A vi to, kao sudija, dobro znate...

– To je samo moja, privatna stvar – podiže se malo Remik iz fotelje. – Tvoje je da nosiš zvezdu i paziš na red!

– Zašto meni to ne prepustite? – Tebi? – podrugljivo će Remik. – Šta ti možeš? Ti i onaj balavac Dankan? Ništa! Možeš da čekaš ili njuškaš okolo. A to ne donosi nikakve rezultate. Ni spas mojoj Sju...

Gelen se usprotivio. – Zifi Tilberg je begunac i svuda će naići na prepreke. Možda dovde neće ni stići? – Stići će – bio je siguran Remik. – Pitanje je samo

kada? Ali, ja ne želim da ga sačekam sam. Hoću da imam pored sebe tri dobra strelca, naravno, uz obaveznu zakonsku zaštitu... – Gde ćete ih naći? – Naći ću. Trojicu za sebe ovde, a petoricu ću da pošaljem da češljaju okolinu. Tilberg sigurno nije otišao daleko. Lukav je taj poganac! – Sudija je ustao i počeo nervozno da šeta. Gelen najzad oseti da su mu usta pregorela od duvanskog dima i ugasi cigaru. – Tilberg neće doći sam – reče potom. – Svejedno. Znaće da ga ovde ne čeka milost. On je odbegli robijaš i ubica. Krivac za ovaj masakr vozova, za otmicu moje kćerke... Znaće da ga čeka samo olovo. – A Sju? – Šta hoćeš time da kažeš? – Zar ćete nju žrtvovati? – Šta to pričaš Roj? – Pa, oni nju imaju kao taoca. Moraćete se dogovarati pre nego što pritisnete obarač, sudijo. Tilberg na to i računa. – Znam – promrmľao je Remik – ali, i ja ću imati svoje adute. – Morate biti razboritiji. Ne možete glavom kroz zid. – Nemoj da me učiš – planu Remik. – Ako Tilberg dođe ovamo i potraži one svedoke koje smo sklonili, biće posla za tebe, šerife. Nećeš sedeti skrštenih ruku i gledati kako se on i ja koljemo...

– To nisam ni rekao... – Bolje i nemoj! Nađi još nekoliko pomoćnika sebi, a mene pusti da odaberem ljude. – Kako vi kažete. Ali, nemojte posle reći da vas nisam opomenuo. – Misliću na to, Roj. – U tom se na vratima začu kucanje i Fil Remik uđe bez poziva. Skinuo je svoj filcani šešir i sručio se u slodobnu fotelju.

– Možeš da ideš, Roj – okrenuo se sudija šerifu. – Neka ostane – odmahnu rukom trgovac. – Ostajem li ili da idem? – naroguši se Gelen vrteći šešir u rukama. Nalazio se na sredini kancelarije, smrknutog lica i očiju zakrvavljenih od nespavanja. Roj Gelen bio je visok i kosmat,

malje su mu se ispod košulje pele pod grlo, a imao ih je i na rukama, čak i po prstima. Bio je jednostavno odeven u sivu, pamučnu košulju i uzane pantalone, uvučene u čizme dugih sara. Preko bedara, koso, nalazio se opasač načičkan mecima i kolt kalibra 45. Lice mu je bilo tvrdo, retko se smejao, uglavnom je posmatrao ljude oko sebe s urođenim podozrenjem i ljubopitljivošću stečenom dugim šerifovanjem. Blizio se četrdesetoj. Kosa mu je postajala sve ređa ali i sve duža, padala mu je preko ušiju sve do kragne. Koža mu je bila preplanula, na jagodicama i vilicama zategnuta i nešto svetlija zbog čestog brijanja. Fil Remik mu dađe znak da se vrati na stolicu. – Nije vreme za svađu – rekao je. – Osećam se i sam odgovornim za Sju. Zato se moramo lepo pripremiti. Taj Tilberg će sigurno ovamo doći. Zbog toga mislim da neće dirati Sju. Sve dok ne dođe.

– Šta bi trebalo da radimo? – ne izdrža sudija bratovljev miran ton. – Da mu pošaljemo muziku u susret?

– Moramo naći neupadljive momke da njuškaju okolo. Nikakve zvezdonosce ili poznate bandite. To moraju biti ljudi koji ne izazivaju pažnju i sumnju... – To će ići malo teže – umeša se šerif. – Sve što dobro barata koltom ili je u zatvoru ili na poternicama.

– To ne mora da bude tačno – reče Fil Remik. – Uzmimo na primer onu dvojicu koji su stigli do voza? Dankan je pričao da su se sukobili sa Tilbergom i da su ranjeni. Mislim da bi oni mogli da nam posluže. – Grend Island nije mali. Treba ga dobro obići i svuda zaviriti. A momak u zatvoru?

– Koji? – prenu se Gelen. – Onaj što je osakatio tog vašeg Heksmajkera. – Njemu će se suditi – izjavi Gaš Remik.

– Je li brz? – Očigledno – dobaci Gelen – čim je pucao brže od Robina, iako je ovaj već imao revolver u ruci. – Taj bi nam valjao – reče trgovac. – Ti Gaš, moraš da središ sa gradonačelnikom da povuče tužbu... – Ni govora! – Onda neka odloži, a malog slažite da se može iskupiti ako pristane da, za određenu svotu novca, bude na tvojoj strani. – Sudija je nekoliko trenutaka ćutao, a onda je klimnuo glavom. – To je treći – reče. – Nedostaju nam još petorica. – Uzmite Dankana – predloži Gelen. – Njega Tilberg nije zapamtio. Neka ostavi zvezdu i neka se pridruži. – Četiri – brojao je sudija. Fil Remik nasloni bradu na šake i ostade tako neko vreme zamišljen. – Mogao bih da nabrojim i petog, ali već me je jednom odbio. – Ko je to? – Zainteresova se Gelen. – Momak koji me je doveo u grad na svom šarcu. Možda je još u Islandu. Garantujem da vredi za dvojicu, a možda i više. – Kako znaš? – Znam. Ima ljudi koje jednom pogledaš ili uočiš sasvim mali potez, i oceniš ih. Nešto iz njega izbija što te plaši, ali i očarava u isti mah... – Onda smo i to rešili – reče sudija. – Ne! – skoro viknu trgovac. – Na njega računajte samo ako pristane. Inače... – Pristaće. – Uvek si bio prokleta samouveren – dobaci Fil svome bratu. – To će ti se jednom osvetiti. – Sada mi je najvažnije da se rešim onog robijaša i da vratim Sju. Ostalo me se ne tiče! Hoću da vidim tog balavca iz zatvora. A ti Fil, pronađi tvog kauboja. – Ne bih rekao da je kaubo – promrmlja trgovac. – Nego? Revolveraš? – Od svega pomalo... Ako taj pristane, Gaš, onda ti više niko ne treba. Međutim, sudija je malo verovao u Filove tvrdnje.

Sva trojica su napustila sudnicu iza podneva. Ulice Grend Islanda bile su skoro ispražnjene. Bio je to jedan od onih da-

na kada psi litalice iskeženih zuba i obešenih jezika njuše u vazduhu trag prema vodi. Roj Gelen je poveo sudiju prema zatvoru, Fil Remik se uputio da se dogovori sa Oliverom Oktabom i Džimom Herlijem. Čekali su ga u krčmi „Mustang“. Vest o otmici odavno već nije bila novost, nego činjenica koju su potvrđivale nove glasine o akciji sudije Remika. Procurili su poverljivi nagoveštaji da Gaš Remik organizuje privatnu poturu za kćerkom, a Alisteru Dankanu se omaklo priznanje da sudija najviše strahuje za svoju kožu, od strane Zifija Tilberga. Tako su se ljudi vratili pet godina unazad.

Kao i onda, dva svedoka obračuna između Tilberga i Lenona iz osiguravajućeg društva, iznenada su dobili želju da posete rođake u Linkolnu. Ostali su smatrali da je dolazak Zifija lična stvar sudije Remika. On ga je osudio, a ne grad. A što je Zifi uspeo da klisne iz denverskog zatvora, neka o tome lupa glavu Roj Gelen. Sada je imao šansu da se dokaže. Istorija se ponavljala, samo su ovoga puta neke dobre karte bile na strani Zifija Tilberga. Tako je još jedan dan proticao u iščekivanju. Predstava je mogla da počne, sudija i šerif protiv osuđenika i njegovih prijatelja. Oni malobrojni su opominjali da se u taj obračun lako može uvući ceo grad, da su robijaši nemilosrdni i nedokazani, da će ubijati i paliti sve pred sobom, ako pobesne. Većina se nije s tim mirila. Ostalo im je da posmatraju i čekaju.

Fil Remik je računao da se ne može osloniti na podršku većine. Kada bi zapretila opasnost, ljudi su na čistini obično ostavljali zakon ili žrtvu. Sada se još nisu opredeljivali, ne znajući koliko su sudija i šerif zajednički umešani u presudu. Krčma „Mustang“ je imala više gostiju

na verandi nego unutra. Dovitljivi vlasnik izneo je nekoliko stolova pred ulaz i nije se prevario. Ako nije bilo hladnije, bar će se imati takav utisak. Trgovac iz Čejena je pogledom potražio nove poznanike iz Vajt Kauntrija. Oktab je podigao ruku iza stola pored šanka i dao mu znak da ga očekuju. Remik je osetio na sebi desetine pari radoznalih očiju. Pravio se da ne vidi njihove osmehe i preljubazne pozdrave, skidanje šešira i podgurkivanje laktovima. Da je malo mlađi, jači i spretniji, pokazao bi im svima. Oktab je izvukao stolicu i ponudio Remiku, ali, ovaj to odlučno odbi. Pogledao je u njihove prljave zavoje i pokolebao se u uverenju da mu mogu koristiti onako kako je on zamišljao. To je i Oktab osetio i nasmejao se. – Rane zarašćuju, mister – i lupio se po bolnom mestu, progutavši od bola suze koje su mu punile oči, ali, i levom smo dobri. – Tilberg nije za potcenjivanje – podseti ih Remik. – Nadam se da će vam to potpuno zarasti dok on ne dođe... Ali, promenite bar te zavoje. – O kej. Šta kaže sudija? – Pristao je. – Oktab pogleda u Herlija i trijumfalno se isceri. – Neće se pokajati – reče. – Kada počinjemo? – Dođite predveče u sudnicu. – Biće nas više? – Gaš računa bar na osmoricu... – Džim Herli tiho zazvižda. – Pa, on to sprema čitavu vojsku – povika. – Ja bih Zifija... – Zaveži – preseče ga Oktab, a onda omekša. – Moj prijatelj je nestrpljiv da Zifiju zavrne šiju, ali, niste spomenuli koliko je sudija raspoložen da plati usluge? – Sto dolara dnevno. – Oktab se iskezi. Remik pomisli da će on to glatko odbiti, ali se prevario. – Odgovara nam – reče. – S obzirom da smo prinuđeni da levom... znate šta mislim? – Da, inače bi bilo nešto više. Uostalom, to nije njegova poslednja ponu-

da. – U redu, naći ćemo se u sudnici – reče Oktab. Fil Remik se vratio. Nije umeo da objasni zbog čega mu se odjednom nisu dopadali ni jedan ni drugi. Kao da su sve vreme mislili na nešto deseto, a ne na novac. Nisu iskazali ni da su zadovoljni ni nezadovoljni nagradom. Kao da im je bilo svejedno.

Dva lupeža su sa podsmešljivim izrazom ispratila trgovca. Herliju je, izgleda, rana počela ponovo da se otvara i nije pokazivao ništa drugo osim mrzovolje i nerveze. – Sto dolara – procedio je. – Zar on misli da ćemo mi za te pišljive pare prodati... – Tiše! – opomenu ga Oktab. – Mi smo sasvim lojalni građani ove države. Na strani zakona. Poštenji, kao sav ostali svet... – Muka mi je od toga – pljunu Herli na pod. – To reci Zifiju – podseti ga dugonja, cereći se. – Ne sviđa mi se jedino gomila koju hoće da okupi oko sebe. Grdno se uplašio, taj sudija...

– Zifi će ga obesiti nasred ulice. – Misliš? – Zar ti ne misliš? – Ne znam... Bio je lud kada mu je najavio svoj dolazak. Zar nije dovoljno što mu je oteo kćerku? – Tražiće veliki otkup – pretpostavljao je Herli. – A, onda će ga ubiti. – To me se ne tiče – odmahnuo je Oktab glavom i srknuo mlako pivo iz velike prljave čaše. – Mi smo tu, da s leđa podupremo Zifija i Sala. – Ja mislim... – Herli je zapeo o pola rečenice. Oktab ga pogleda. Njegov partner je zurio nekud kroz prozor i polako se podizao sa stolice. Izgledalo je da vidi avet. – Šta je? – brecnu se Oktab. Herli podiže ruku a onda je spusti. – Neka sam proklet – promrmljao je – ako to nije on prošao... – On? Koji on, idiote? Izgledaš sasvim glupavo s tim izrazom. Koga si video? – Onog tipa... – Do vraga, zar si izgubio jezik? – Herli se sruči na stolicu, ali, pogled nije skidao s ulice. –

Onaj iz Murida – rekao je najzad – upravo je prošao onuda... – Nemoguće – trže se Oktab. Ustao je i žurnim koracima se uputio prema izlazu. Pogledao je levo i desno, ali od tamno odevenog stranca nije bilo ni traga ni glasa. Herli ga sačeka užarenog pogleda. – Je li on? – Davola on!... Nema nikog sličnog na ulici. – Ali, video sam ga svojim očima... – Video si nekoliko čaša viskija, ništa više. – Rekoh da sam ga video – nakostreši se Herli i to je bilo dosta ubedljivo sa njegove strane. Oktab ga odmeri. – U redu – reče. – Video si ga... pa šta? Zifi je rekao da ga izbegavamo ili da ga ubijemo. – Da ga ubijem? – naruga se Herli. – S ovom rukom? Šta je s tobom, Ol? To bi bilo samoubistvo!

– Predlažem da se smiriš – tiho mu je savetovao dugonja – ili ću te udariti po glavi! – Herli otvori usta, a onda ih ponovo zaklopi. Oktab je izgledao vrlo ozbiljno kada je to rekao.

*

Ćelije grendislenskog zatvora bile su u jednom nizu, duž velikog i polumračnog hodnika iza kancelarije Roja Gelena. Kada su sudija i šerif ušli unutra, Alister Dankan je skočio kao oparen. Još uvek je bio pod utiskom da je kriv za otmicu Remikove kćerke, koja mu je, bukvalno rečeno, bila poverena na čuvanje. Istina, sudija mu to nije javno prebacivao, ali, mladić je bio siguran da u sebi to misli. Pokušao je da nađe način da to popravi, međutim, uvek bi se nalazio pred nekim zidom. Poslednjih časova, pomišljao je da na svoju ruku krene u potragu. Iz takvih misli prenuo ga je dolazak Gelena i Remika. Sudija se zaustavio pred mladićem i pogledao ga u oči. – Poslao sam

te da se nađeš pri ruci mojoj Sju – rekao mu je lagano, slog po slog. Mladić pocrvene i klimnu glavom. – Ne prebacujem ti – nastavio je sudija – nisi ti kriv. Ali, nešto moramo učiniti da je spasemo. – Recite samo šta – brzo odgovori pomoćnik šerifa. – Skinućeš tu značku – pokaza sudija na metalnu zvezdu. – Značku? – Samo na nekoliko dana... i bićeš kod mene. Čekaćemo Tilberga da dođe. Moramo ga lepo dočekati. – Razumem – klimnuo je Dankan glavom. Sudija se okrenuo prema Gelenu koji je skidao ključeve sa klina o do vratku. – Šta onaj momak radi? – upita šerif Dankana. – Kao i obično – odvrati ovaj. – Čuti i ređa karte. – Hm!

Škripa vrata prenula je zatvorenika. Ustao je i klateći se, približio se rešetkama. – Gle, šerif? Je li to popodnevi čaj za mene? – Gelen ne reče ništa, već propusti Remika. – I sudija? – začudi se mladić. – Da nije vreme za odlazak? Pušten sam? Ko je platio za mene, gospodo? – Neće ti biti lako, sinko – obrati mu se Remik bez ikakvog uvoda. – Postaraću se da dobiješ najmanje dve godine. – Zatvorenikove šake se obaviše oko obliha, metalnih šipki. – Niko na toliko nije osuđen samo zato što se branio – tiho je rekao. – Ko kaže da si se branio? – upita sudija. – Ko kaže da nisam? – Svi u kockarnici. – Svi njegovi prijatelji? – podsmehnulo se mladić. – Oni su i vaši prijatelji, zar ne, sudija? – Ne budi drzak – odseče Gelen i zamhnu rukom – ili ću ti poravnati zube, kopile... – To sam već čuo – reče mladić ne trepnuvši. – Kako se zoveš? – upita Remik. – Već sam rekao jednom, Sinsinati Kid. – Sudija ne obrati pažnju na to. Pogledao je u momkovo odelo. Taj se ni u zatvoru nije skidao. Ležao je i sedeo obučan kao za poker, stegnute kravate ali, praznog opasača. Imao je brz jezik, ali,

kažu i brze ruke. – Imaš jednu šansu da se spaseš – javi se Remik.

– Znao sam da niste došli da mi poželite dobar dan. – Remik skupi usta i šumno udahnu vazduh kroz nos. – Ne izigravaj odraslog, sinko – reče mu. – A ako baš to hoćeš, onda imaš priliku. Potreban mi je tvoj revolver. Za nekoliko dana najviše. Biće borbe, ali za to ćeš biti dobro plaćen. – I slobodan? – Podrazumeva se. – Onda otvarajte ova prokleta vrata! – Sudija začuđeno pogleda u šerifa, a onda u dečaka. – Ne pitaš o čemu se radi? – oglasio se on. – Ne interesuje me. – Ni o kome je reč? – Ni to. Dajte mi moje koltove i moj novac dobijen na pokeru. Ostalo me se ne tiče. – Sudija dade znak Gelenu i ovaj uvuče veliki ključ u bravu. – Koltove ćeš dobiti kasnije – rekao je šerif, ne prikrivajući antipatiju prema Ripu. – Zašto ne sada? – Mogao bi nekoga da ubiješ s leđa – iskezi se ovaj. Momak sleže ramenima, odgurnu vrata i vrati se natrag u ćeliju. – Šta to znači? – razbesne se Gelen. – Ili moje revolvare, ili ostajem ovde! – Ja ću ti po... – Sudija podiže ruku i zaustavi čuvara zakona. – Daj mu ih, Roj – naredi. Gelen nerado poslušao, doneo je oba kolta i okrenuo ih drškama prema Kidu. Ovaj ih uze pažljivo, skoro nežno, okrenu ih vešto oko prsta i ubaci u futrole. Bila je to hitrina na kojoj mu je i šerif pozavideo, ali, naravno, to nije hteo ni za živu glavu da pokaže. – Gde si to naučio? – upita Remik. – Pred ogledalima, sudijo – osmehnulo se ovaj. – Dugo sam vežbao i tek kada sam bio siguran da me slušaju prikačio sam opasač.

– A poker? – umeša se Gelen. – To nisi pred ogledalima uvežbavao... – S tim se čovek valjda rađa... – Prepametan si za svoje godine, sinko – obrati mu se Remik.

– Život me nije mazio. – Prošlost je prošlost. Od danas si u mojoj službi i samo meni odgovaraš. – Nešto kao lična pratnja? – Još više, bićeš moja senka. Pokazaću ti kasnije sliku onih koje treba da ubiješ bez opomene, a da za to ne odgovaraš!

Mladić obuče svoj kaput, koji je prethodno skinuo kada je primao revolvere. Njemu je to bilo malo važno. Sada, kada je imao koltove i prolaz na ulicu, osećao se mnogo bolje i veselije. – Koliko će ih biti? – upitao je mladić. – Najmanje trojica. – Nije mnogo... – Nije ni malo. Svi su odbegli robijaši, nemaju nikakve šanse da izbegnu vešala i neće imati milosti ni prema kome. – Da smo nas dvojica... – promrmeljao je mladić za sebe, zamišljeno, trljajući dlanovima vrškove kundaka.

– Dvojica? Imaš još nekoga? – upita sudija. – Samo u mislima – odmahnu glavom ovaj i odsutno se poigra koltom na desnom boku. Nanišanio je u zamišljenu tačku, na izlazu iz hodnika, a onda razrogači oči. Nebesa! Ostao je tako skamenjen, kao gromom pogođen. I sudija i šerif se okrenuše na tu stranu. Neki visok, elegantan stranac stajao je s rukama prekrštenim na prsima. Lice mu se nalazilo u senci. Imao je dugi kaput, belu košulju sa riševima i crvenu kravatu. Izgledalo je kao da se Sinsinati Kid ogleda u ogledalu, samo nešto većem. – Halo, Kid! – pozdravi ga kockar.

– Dok? – uzviknu ovaj i lice mu se razvuče u osmeh, kakav odavno nije bio na njegovom licu. – Dok Holidej!

– Počeo si da pucaš na sve živo? – upita ga Džordžijanac. – Nisam ni sanjao da ću te sresti. Šta radiš u ovoj jazbini koja se zove Grend Island? Čuo sam da si zatvoren... pa sam mislio da ti treba pomoć? – Zaista? – likovao je momčić. Ali, Gelen

nije delio njegovu radost. Nešto ga je iznenada steglo pod grlom. – Da li sam dobro čuo... vi ste Dok Holidej? – upitao je.

– Čini se da imate dobre uši, šerife. – Šta tražite ovde? – Video sam vrata otvorena. Niko nije rekao „slobodno“ na moje kucanje. – Sudija Gaš Remik pokretom ućutka šerifa. – Holidej? – reče kao da se priseća tog imena. – Niste li vi kockar? I šta vam je ovaj momak ovde? – pokazao prema Kidu. – Zar bi morao da bude nešto naročito? – upita Dok. – Nosite ista odela, šešire, košulje... Očigledno ga neko nekoga kopira. On vas, naravno. Zašto?

– To je duga priča. Iz Maskodžija.

– Uvek sam se divio Holideju – reče mladić. – Prvo sam video njegov crtež u novinama iz Mekona. Bilo je to pre godinu dana, na obalama Ohaja. Otada sam ga pratio, proučavao, kopirao. Mislim da ću mu jednog dana biti blizu... – Ne možeš to biti nikada, Kid – dobaci kockar hladnim glasom. – Zašto? – zateže se mladićevo lice. – Zato što prodaješ koltove. – Ne prodajem! Samo ih dajem u zalag za slobodu, a to je nešto drugo. – To je isto. Mislio sam, polazeći onog dana iz Maskodžija, da ću jednoga dana sresti čoveka. A, sreo sam balavca kome se oružje vuče po prašini i udara u čukljeve... – Sudija se umeša, stajući pred kockara celim telom. Zaklanjao je Kida od njegovog pogleda, a i od reči. – Ne mešajte se u ovo – rekao je. – Mi smo se sporazumeli i ostaje jedino da i vi nešto učinite. – Šta to? – Da mu se pridružite. Platiću vam dva puta više nego ostalima. Mislim da je to razumno? – Vi ste nerazumni, sudijo! – Kako? – Samo će budale da ginu za vas. Ja ne. A neće ni ovaj dečak, ako je pametan. – Dao sam reč – javi se Kid. – Dao si reč kao Sinsinati Kid, ali,

ako ostaješ Rip Olson, onda ćeš baciti pojas.

– Nikada! – povika ovaj i uzmače. – Nikada! – Roj Gelen se zjurado smejuć. – Veliki Dok Holidej izigrava dadilju – primeti. – A uz sve to, beba mu otkazuje poslušnost. Da mi je neko pričao... – Olson je ćutao. Međutim, sudija nije odustajao od svoje ponude. – Ne tiče me se vaš odnos – rekao je povišenim glasom. – Okupljam dobre momke za bitku protiv nekoliko robijaša i ubica. S obzirom da ste vi revolveraš i da nerado poštujete zakon, ostaje nam jedino da vas zamolimo da napustite Grend Island pre nego što budete umešani.

– Ja sam već umešan, sudijo. – Zaista? Na koji način? – Hoću ovog momka da sklonim od kuršuma. – On je dovoljno odrastao da se sam od toga sačuva. Osim toga odgovoran je pred zakonom za varanje na kartama i pokušaj ubistva gradonačelnikovog sina. Ja mu dajem šansu da se toga reši, ako bude rame uz rame sa braniteljima grada.

– Dakle? – podboči se Gelen. – Hoćete li ponuditi te vaše ukrašene igračke, ili da nas ostavite na miru?

Holidej se okrete prema Remiku. – Nisam video žurbu na ulicama. Niko ne juri s puškom. Svi sede okolo i mirno pričaju. – Ne razumem – preblede sudija. – Padaju opklade: Tilberg ili Remik. Stojite vrlo loše sudijo, čak 1:4.

– Odlazite! – dreknu Gaš Remik. – I ne stojte mi na putu, ili ću narediti da vas uhapsu. – Ako to učinite – polako mu uzvratit kočkar – ostaćete bez nekoliko čuvara. – I ne pogledavši Ripa Olsona, on iščeze iz hodnika. Sudija se besno okrenuo prema Kidu. Na njegov upitan pogled, samo je istisnuo. – Ipak, ostajem! –

Remik se okrenuo na peti i napustio hodnik, praćen šerifom Gelenom.

*

Kada je o svemu dobro razmislio te kasne večeri, Gaš Remik je došao do zaključka da je malo šta pametno učinio. Poslao je svega trojicu da pronjuškaju okolo. Bili su to gradski momci, Vudok i Malone, a treći kauboj Brik Dekster sa ranča „Boks“ kraj Vatsburga, zatekao se u Grend Islandu u prolazu za Janktan. Pošto nije žurio, pristao je da obide okolinu. Njih trojica i Roj Gelen na čelu. Vratili su se neobavljenog posla. Niko na desetak milja okolo nije video ništa slično Zifiju Tilbergu i njegovim prijateljima. Kao da su u zemlju propali. A robijaš, kao za pakost, ništa mu nije javio. Nikakvu reč o kćerki. Kako je Remik računao, Tilberg će morati uskoro da se pojavi. Ako bude odugovlačio, savezni maršal će ga preteći. Jer, železnička nesreća na Vajt Kauntriju i smrt kimijuskog šerifa, mašinovode i ložača ekspresa, bili su dovoljna garancija da će biti obešen umesto da bude upućen natrag, među zidine denverskih kazamata. Sudija se povukao u svoju kuću. Rip Olson se nalazio skoro na pragu njegove velike sobe za rad. Oliver Oktav i Džim Herli nadgledali su glavni ulaz. Alister Dankan je motrio na ulicu. Sudija je protrljao oči i iskrenuo abažur na svojoj svetiljci, kako mu svetlost ne bi padala na lice. Onda je ustao i došao do velike slike na zidu. Bio je to umetnički prikaz bitke za Alamo, kupio je sliku od nekog Frederika Remingtona, iz privatne zbirke u Dalasu, pre tri godine. Bio je to izvanredan rad mladog slikara, u ulju, kome su Remikovi poznanici iz Teksasa proricali sjajnu budućnost. On

provuče rukom po desnoj ivici, od dna naviše, i slika se otvori kao korice knjige, povukavši za sobom deo zida. Ispod se nalazila pregrada, minijturni sef sa brojanikom. Nekoliko trenutaka je zurio Remik u taj četvrtasti otvor. Zatim ga je lagano zatvorio. Slika je stajala kao i ranije. A, ispod nje, nalazio se deo novca Boneove banke iz Gudlenda, koji je Zifi Tilberg predao lično sudiji kako bi olakšao sebi i sinu duža ispaštanja. Najveći deo je otišao na kupovinu ogrlice za Sju. Ostatok, oko devetnaest hiljada, bio je lepo složen i zapakovan u male, nepromočive kesice. Remik na prstima pride susednim vratima, a onda ih naglo otvori. Nije bilo nikoga. Prokletstvo, pomislio je, tako li me čuvaju? Otvorio je usta da se prodere, a onda je osetio pritisak revolvera na rebrima... On pretrnu. Onda se čulo tiho, podrugljivo smejanje. Sudija se okrete i ugleda Ripa Olsona.

– Dobro je – klimnu glavom Gaš Remik, zadovoljan mladićevom pažnjom i lukavstvom. – Nemojte često da iskačete – dobaci Rip. – Sledeći put može mi se učiniti neko drugi.

– Nauči da praviš razliku! – Naučio sam, ali, vremena su takva, sudijo, sve se izmešalo – osmehnuo se mladić. – Kako to misliš? – Radije ne bih objašnjavao – promrmljao je Olson. – I nemoj – složi se Remik. – Tvoje je da potežeš i pucaš, a filozofiju ostavi starijim i pametnijim. – Mladić se udalji prema velikoj zavesi koja je prekrivala dvokrilna vrata u hodniku.

Oktab i Herli su prekraćivali vreme pušenjem i povremenim izmenama rečenica. Oni nisu morali da se plaše dolaska Zifija Tilberga. Štaviše, onaj momak koji je skinuo zvezdu, trebalo bi da nestane u datom momentu. Samo im je smetao, uvučen u senku trema, proketo spreman

da probdi celu noć, ne trepnuvši. Sa koje će strane da iskrсне Tilberg? Sam ili u društvu Karadina i Kinga? – Nisam ni najmanje oduševljen ovim dreždanjem – promrsi Herli, pazeći da govori što tiše – jer, nemam pojma dokle ćemo ovde da izigravamo budale, Oi? – Zifi je rekao da će nam javiti... – Kada? – Javiće već. Svrbi li te ruka? – Ne! – Onda je vreme da potražiš doktora. Moja rana prolazi, ali, tebi je sve gore, Džime. – Herli pljunu na sopstvenu čizmu. – Ja sam govorio da prvo odemo do lekara, a ti... – Potražićemo ga sutra. – Zašto sutra? – Jer se noćas nešto mora desiti. Osećam da je Zifi tu negde... – Ne trabunjaj! Zifi je s onom lepojkom i baš ga briga što mi ovde lajemo na mesec! Zašto bi žurio? On zna da ga ovde čekaju. – Baš zato. – Ništa ne razumem. – Zifi više nema šta da izgubi. Njemu je stalo da se osveti sudiji, a posle toga, pravac Meksiko. Naravno, ako mu uspe da izmakne maršalima od Plejt Rivera do Rio Grande... – A mi? Gde smo mi? – Oktab se namršti. Ponekad je Herli toliko zastranjivao da je on gubio volju da s njim razgovara.

Utom se na ulici začu topot konja...

Alister Dankan se odjednom ispravio i zategao. Uz kičmu su počeli da mu mile žmarci. Počelo je, pomisli. On nije bio plašljiv momak, ali ga je iščekivanje prilično iscrpilo i uspavalo, da je bat konjskih kopita delovao na njega kao udarac maljem. Ruka mu pade na pojas. Ugledao je usamljenog jahača na sredini ulice. Da li je to bio Tilberg? Ili možda neko sasvim drugi? On otkoči revolver i priljubi se uz stub. Sudija je izričito naredio da pucaju bez opomene. Međutim, s ove razdaljine nije bio siguran da li se radi o nekom robijašu ili zalutalom prolazniku. Tada se preko ulice rasprostre glas:

– Sudijooo!

Dakle, ipak su oni, zaključio je Dankan i podigao ruku. Zatim je pritisnuo obarač. Pucanj raskomada avetinsku tišinu nad Grend Islendom, ali, konjanik ostade na istom mestu, neokrznut. – Sudijooo – ponovo će glas podrugljiv i promukao – šaljemo ti poklon!

Dankan ponovo opali. Opet ništa! Okrenuo se prema kući, ali, ona dva ranjenika kao da su izgubila volju da mu pomognu. Gore, na spratu pomerila se zavesa, ali, ne na sudijinoj sobi. To je sigurno Sinsinati Kid bacao pogled na ulicu. A njegov zadatak bio je da se ne miče od Gaša Remika. U tom se od jahača izdvoji još jedan konj. Sve dotle se činilo da ih nema više, a sada je Dankan mogao da izbroji dva. Konj je ošinut otpozadi i ispraćen povikom, poleteo prema sudijinoj kući. Dankan ga uze na nišan, ali mu se jahač učini čudnim! U stvari, preko sedla je bila prebačeno nečije telo. On uzdrhta. Nije trebalo biti vidovit pa zaključiti da se to leprša haljina Sju Remik! Prvo što mu je palo na pamet, bilo je da su je robijaši ubili i poslali sudiji! A kada je pomislio da tako nešto ne može biti, on zaključi da je telo žene i suviše mlitavo da bi bilo živo! Dankan jeknu. Konj sa telom zastade pred sudijinom kućom, kao da mu je rečeno da se baš tu ukopa. I, tu je ostao. Duga, elegantna haljina Sju Remik belasala se u noći poput prividenja. Drugi jahač je odjednom nestao. Alister Dankan je oslušnuo. Niotkud se više nije čuo ni šum, ni glas. Grad sigurno nije spavao. I on se pretvorio u uho i oko, ali, s druge strane zavesa i zidova. Odlučio je da priđe konju i skinе devojku sa sedla. Oštro je motrio uglove kuća s obe strane, očekujući da se izdvoji neka senka. Kako se to nije desilo, on is-

pruži ruku da podigne devojčinu glavu. Trgao se kao opečen, kada je čuo tiho cerenje. Pogledao je i, zanemio! Umesto Sju Remik u njega se kliberilo lice nekog dugokosog momka. Bio je to Reg Tilberg, naslednik odbeglog robijaša iz Denvera! Ruka mu se podigla i uperila cev kolta u pomoćnika šerifa. – Kako si, dečko? – upitao je Reg. Dankan je još bio ošamućen. – Budi dobar i ne mrdaj – nastavio je mladi Tilberg. – I, pozovi ona dva momka na tremu. Samo pažljivo. – Dankan je prebirao u mislima, pokušavajući da nađe neki izlaz. Ali mu ništa pametno nije padalo na um. – Raširi prstiće – pokaza Reg na Dankanov kolt koji je držao sa strane. – Mislio si da sam cura? – cerio se lupež. – Ne brini, curu sam ostavio za sebe. Biće joj lepo. Tata Zifi je čuva... – Ubiću te! – pisnu Dankan, zgrčivši lice. – Ja ću tebe, ako ne pozoveš one momke! – I, on počeo da povlači obarač. Dankan nije imao izbora. – Hej, vas dvojica tamo! – viknuo je. Nadao se da će oni biti dovoljno predostrožni da ne nasednu na trik. Pogotovu što je Reg Tilberg mirno ostao u istom položaju, držeći Dankana na nišanu. – Šta se desilo? – odazva se Oktab. – Dođite. – Obojica? – Da... – Čuo je kako im čizme stružu po daščanom podu. Držali su puške u levim rukama. Trebalo je samo da se razdvoje i da ih podignu. Sa te udaljenosti nisu mogli da promaše. – Malo se odmakni – naredi lupež Dankanu. Kada je ovaj to učinio, on skliznu preko sedla i ostade na zemlji, sa druge strane konja. Sada će, pomisli Dankan. Ali, novo iznenađenje potpuno ga je ošamutilo. Oba sudijina novopečena stražara razvukla su usta u osmeh kada su videla čupavo stvorenje u ženskoj haljini.

– Neka sam proklet, ako to nije... – Reg? Reg Tilberg? – isceri se Oktab. –

Kako si se ti našao u toj spavaćici, prokleti derane?

– Koga ima još tamo? – upitao je ovaj, pokazujući prema kući. – Samo jedan. Lako ćemo s njim. – Gde je Zifi? – Sa devojkom. Ovde smo samo Karadin i ja. Ovo je bila moja ideja. Sviđa vam se?

– Bolje ne bi smislio ni tvoj otac – pohvali ga Oktav. – Kako si našao Zifija? – upita Herli. Na Dankana je izgledalo da ne računaju, ali, Reg je đavolski tačno držao uperen kolt u mladićev stomak, da ovaj nije imao tri čiste ni da se pomeri. – U Nort Plejt je stigla vest iz Denvera o njegovom bekstvu – odgovorio je momak. – Znao sam da će krenuti na ovu stranu. I meni sudija duguje dve godine u Jumi. Ali...

Džim Herli se nervozno okrete. – Do vraga, zar smo u salunu? – reče. – Eno, sva svetla su se ugasila na spratu. – A ovde je vidljivo – prihvati Oktav. – Bežimo! – Gde je Sal? – upita Herli. – Doći će – klimnu glavom Reg i opali u Dankana. Iznenaden, mladi pomoćnik šerifa se uhvati za kuk i stropošta na zemlju. Tu ostade zgrčen i nepokretan. Reg Tilberg prekorači preko palog Dankana i krenu ka sudijinom ulazu. Oktav i Herli se razdvojiše s njegove leve i desne strane. Dugonja je opazio krupnu Karadinovu siluetu kako se prikrada ogradi koja je opasivala sudijin dom. Prosto mu nije išlo u glavu da su uspeli. Išlo je i suviše glatko.

Sudija je stajao iza Olsonovih leđa i preko ramena gledao ulicu. Video je haljinu svoje kćerke i pomislio na najgore. Ali se Dankan i suviše dugo zadržao pored nje, pa je posumnjao da tu nisu čista posla. Da je bio u pravu, dokazao mu je pucanj. – Ubiše ga! – konstatovao je, ali, ne previše uzbuđen. – Možda – reče Olson. – Sad su krenuli ovamo. – Baš sam

bio budala – promrmljao je sudija. – U stvari, Fil mi je natovarao tu dvojicu. Ko bi pomislio da su Tilbergovi ljudi? – I ja sam kasno saznao – reče Rip. – Kada? – Večeras. – Kako do đavola! Znao si, a pustio si da tu... – Bilo bi sumnjivo da nisu tu – odgovorio je Olson. – Za svaki slučaj, još neko motri na ovu kuću, sudijo. – Ko? Gelen? – Ostanite ovde – odjednom reče mladić i išunja se iz sobe. Gaš Remik skide dvocevku iznad kamina, zauze mesto u fotelji i okrete se prema vratima. Tako je ostao nepomičan, sa zapetom puškom, iznenada miran i spokojan.

*

Čovek iz Džordžije pustio je da opušak padne na travu, a onda ga je bešumno zgazio. Bilo je krajnje vreme, sa te strane je već imao „gosta“. Bio je to Džim Herli. Nesrećnik je toliko bio siguran da mu preostaje samo da ušeta u kuću sa druge strane, da je pojava nekog čoveka iza ugla bila za njega prava tragedija. Nije se setio ni da podigne cev. Prosto je bio paralisani. Zatim je dobio žestok udarac po glavi, i ničega se više nije sećao. Pao je kao proštac. Holidej vrati svoj linkoln za pojas i oslušnu. Iz suprotnog pravca nailazio je drugi. Verovatno je trebalo da se sretnu i onda zajedno provale u kuću i tako priklješte sudiju sa dve strane. Oliver Oktav je sačekao da se pojavi Herli. Unutra, Reg Tilberg se već sigurno nalazio na stepeništu koje vodi u gornje odaje. Ako je baš goreo od želje da ubije Remika, neka mu bude. Što se njega tiče, on i Herli su mogli da uđu samo „malo“ kasnije, tek toliko da mu čuvaju leđa. Uskoro je dobio i društvo. Senka iskrсну na dve jarde pred njim. Oktav se malo

lecnu, nenavikut da Herli tako nečujno izbija pred njim. Pa ipak, ponovo mu se nametnu ona misao da je sve išlo i suviše glatko... – Džime? – dobaci tiho. – Nije Džim – odazva se Holidej. Oktab se iskrenu i uperi pušku. Sevnula je kao grom. Ali, leva ruka nije što i desna, pa je Oliver Oktab na svoj užas zaključio da je promašio. Ponovo je nanišanio, sa malo nade da će uspeti dva puta uzastopno. Bio je u pravu. Neznamac je već ispružio i savio desnu ruku. Zatim ga je pogodilo u prsa, bliže ramenu. Poslednje što je pomislio bilo je da je imao sreću da bude pogođen u drugu, zdravu stranu. Onda se zaneo i pao. Kukavički je zažmurio i ostao nepomičan. Nadao se da će stranac nasesti i ostaviti ga na miru. Što se Holideja tiče, njemu je bilo dovoljno da nogom odbaci dugonjino oružje daleko od njega preko drvenog baštenskog zida. Onda se naglo vratio. Sal Karadin je čuo dva pucnja i zaključio da je to prevelika buka za ovu noć. Odjednom je pomislio na Denver, na vlažne zatvorske zidove, na usijani kamen koji je besmisleno lomio, nosio na jedno mesto, vraćao ga na staro i tako u beskraj. Povrh svega, Zifi nije bio s njim. A on je bez njega bio prilično bespomoćan i kolebljiv. Sačekao je nekoliko trenutaka na verandi, i kako mu niko još nije davao znake da uđe, on počeo da se povlači prema svom konju na drugoj strani ulice. Nije primetio senku koja ga je pratila. Sal Karadin preskoči nepomičnog Alistera Dankana i šmugnu u senku. Nije bilo nešto u redu, sve ovo u vezi sa Regom Tilbergom nije trebalo da prođe bez Zifija. I, dok je on petljao oko sedla, užurbano ga opkoračavajući u nekoliko navrata, Dok Holidej se već nalazio nad telom pomoćnika šerifa. Stavio je ruku pod košulju i osetio otkucaje srca. Dan-

kan je bio živ. Kockar se uspravi i pogleda prema jahaču koji je besno mamuzao konja. U tami, njegove oči blesnuše kao metal.

*

Na stepeništu, u samom podnožju, Reg Tilberg je zastao neodlučno. Iza kuće, oglasila se puška, a i kolt. Nije računao da sudija kod sebe ima jednog više. Pitao se da li su Oktab i Herli prokrčili put do zadnjeg ulaza. Da jesu, sigurno da bi video njihove njuške na vratima pod stepeništem. Ali, ona su ostala zatvorena i tajanstvena. Reg Tilberg se pripi uza zid. Pošto se uverio da ne čuje nikakvo kretanje gore ili dole, počeo je besno da svlači sa sebe haljinu. Samo ga je ometala u hodanju, a osećao se i glupljim u njoj. Bacio je na pod i ostao nag do pojasa. Imao je bakarnu kožu i lepo skrojena leđa. Oko vrata mu je svetlucao lančić sa krstom, padajući na široke, maljave grudi. Nosio je dugu kosu, preko ramena, po sredini mu je bila razdeljena, pa su mu obe strane sužavale lice, lepeći se za znoj sve do obrva i jagodica. Reg Tilberg je odavno jahao stazama svoga oca. U Jumi je „ispekao“ nekoliko zanata, sklopio poznanstva s ubicama, lopovima i prevarantima, da bi sve to iskoristio na slobodi. Njegovi neprečišćeni računi sa sudijom Remikom poklopili su se sa bekstvom Zifija Tilberga iz Denvera. Ako se dotle dvoumio zbog toga što je sam, ovoga puta je imao oko sebe ovejane lupeže poput Oktaba; Herlija, Kinga, Karadina... Morao je da im pokaže šta vredi. Čuo je da su se gore, tiho, sasvim tiho, otvorila jedna vrata. Dugokosi momak se saže i zgužva haljinu u šaku. On je bio odlučan. Ako se opasnost ukazivala ispred njega, polazio bi joj

u susret. Ako se javljala s leđa, okretao bi se kao puma i pucao sa strašću. Te noći, on se peo stepenicama, s otkočenim koltom. Kraj duge haljine Sju Remik vukao se za njim, čvrsto stisnut u levoj šaci. Reg Tilberg je zaboravio i na Oktaba i na Herlija. Niko mu više nije bio potreban. Samo sudija! Momak koji ga je štitio, verovatno je izgubio strpljenje i krenuo da proveri kome su pucnji doneli prednost, njemu ili Tilbergovima. Brava se ponovo spustila naniže. Reg uskoči u dovratnik prvih vrata, ruku uz telo, pripijen, zaustavljenog dana. Nije video ko izlazi. Čekao je da se pojavi u njegovom vidokrugu. Sekundi su bili dugi kao večnost. Činilo mu se da je pod vodom, gde je primoran da drži stisnuta usta najduže što može. Brojao je lagano, do deset... jedanaest... dvanaest... petnaest... Rip Olson se najzad ukazao samo krajičkom tela. Bio je okrenut na drugu stranu! Gledao je preko ograde, u predvorje. Tilberg najzad uzdahnu i pomeri ruku.

Osetljivo uvo Sinsinati Kida uhvatilo je šum. Okrenuo se kao mačka i potegao oba revolvera. Dugokosi lupež hitnu haljinu u njega i istovremeno povuče obarač! Rip Olson nije mogao da izbegne bačenu tkaninu, ali je uspeo da opali. Reg Tilberg bio je pogođen na dva mesta. I dok je glupo gledao preda se, Olson je već bio izgubio ravnotežu, pokušao je da se uhvati za ivicu ograde, ali su mu šake bile zauzete koltovima. Glavu mu je omotavala naparfirmisana devojčina haljina i ograda je popustila pod težinom mladog Ohajca. Pao je, ali, ne ispuštajući revolvere.

Reg Tilberg prevuče levim dlanom preko kože i napipa lepljivu tečnost na sebi. Onda podiže glavu. Vrata kroz koja je prošao Rip Olson ostala su odškrinuta.

— Kid! — čuo se poziv iznutra. Tilbergovo lice se razvuče u ružan, pakostan osmeh. Taj glas mu je bio poznat. Kao kada lupa čekićem o sto i izriče presudu. „Reg Tilberg, besposličar iz Nebraske, oglašava se krivim... i šalje na prinudan rad od dve godine u Jumu...” On koraknu prema vratima. Osećao je da ga snaga izdaje. Olovo mu se smestilo u levu stranu stomaka i ramena. Magla mu se hvatala na oči. Ipak, doteturao se do vrata i gurnuo ih nogom. Ugledao ga je! Sudija Gaš Remik sedeo je u dubokoj naslonjači, okrenut tačno prema njemu. Nije se, izgleda, uplašio. Ni pomerio. Činilo se da je baš ovo lice iščekivao. Reg se nasloni ramenom na ragastov i zlokobno podiže ruku s oružjem. — U pakao... prokleti su...

Dvocevka sa Remikovog krila oduvala je ionako malaksalo telo Zifijevog sina. Nije stigao da opali. Pao je dve jarde od vrata, obliven krvlju. Umro je pre nego što je dodirnuo pod. Sudija je sedeo bled i nepokretan. Takvog su ga zatekli šerif Roj Gelen, njegov brat Fil i Rip Olson. Šerif je posle prvih pucnjave već bio na nogama u svojoj kancelariji. Dok je navukao košulju i čizme, opasao se koltom i stavio šešir na glavu, nekoliko minuta je već proteklo. Morao je oprezno da pređe ulicu i da se, koristeći senke tremova, uputi prema sudijinoj kući. Fil Remik je krenuo pre Gelena, iz svoje hotelske sobe. Tamo je ostao na Gašov zahtev, jer ovaj nije želeo obojicu da uvlači u neprilike. Međutim, trgovac iz Čejena nije mogao oka da sklopi. Leškario je budan i obučen. Možda bi stigao i ranije da na njega nije naleteo Sal Karadin. Remik se isprečio na putu, a bandit nije imao nameru da ga zaobilazi. Jednostavno ga je pregazio! Oboren u tako iznenadnom nalletu jahača, Fil Remik je teškom mukom

stao na noge. U brzini je zaboravio na oružje i našao se na ulici kao dobra meta. U tom je Gelen već stizao do njega. Sudija je pogledao svu trojicu. Klimnuo je glavom i rekao. – Ubio sam ga! Ja sam ga ubio...

Fil mu se približi i bez nežnosti ga prodrma. – Ne brini, umro bi taj već od Kidovih metaka! – Ipak, kada se pojavio ovde, prst mi se sam zgrčio... – promrm-ljao je sudija. – Tako je i trebalo – dobaci Gelen. – Dole smo našli još dvojicu. – Dvojicu? – Da. One koje je vaš brat angažovao da vas čuvaju, – ne izdrža Gelen da se podsmehne. – Jesu li mrtvi? – Samo onesvešćeni. Doživeće nekoliko godina tamnice... – Ko ih je dočekao? – upita sudija pogledavši u Olsona. – Neki prijatelj možda – slegnuo je ramenima dečak. Sudija se podiže iz naslonjače, zagleda se u pušku, a onda je gadljivo odbaci od sebe. – Daću ostavku – reče odjednom. Trgovac i šerif se pogledaše. – Šta je sada odjednom? – povika Fil. – I ko je ovaj čupavi momak napolju? – To je Tilbergov sin – obavesti ga brat. – Osudio sam ga na dve godine u Jumi. – Zbog čega? – Zbog krađe. – Dve godine zbog krađe – namršti se Fil. A onda, kao da odustade od rasprave pred svedocima. – A šta je sa Zifijem? On nije došao?

– On nije došao – ponovi sudija – a ne znam ni šta je sa Sju... – Koliko se ja u to razumem – procedio je trgovac – tek nam predstoji borba. Zifi Tilberg će pobesneti još više kada čuje da mu je sin ubijen! – Šerif pokaza prema ulici. – Dankan je teško ranjen – obavesti sudiju. – Dao sam ga Deksteru i Vudoku da ga odnesu kod lekara.

– Inače, ceo grad spava? – podrugljivo upita Remik. – Niko ih ne dira, pa mogu da se klade protiv mene. – Fil

Remik uhvati šerifa i mladića i lako, ali odlučno ih izgura iz sobe. – Sačekajte me dole – zamoli ih. – Odmah ću sići. – Nisu se protivili. Jedino se Olson sa smeškom naklonio i propustio čuvara zakona da prvi izađe. Onda je tiho zatvorio vrata za sobom. Trgovac iz Čejena stavio je ruke na leđa i oštro odmerio svoga brata. Lice mu je bilo veoma ozbiljno, čelo nabrano, usne stisnute a svaka reč odlučna i britka. – Dakle, Gaš... u čemu je stvar? – Sudija se malo trgao, ali nije uzvratilo istom merom. Činilo se da pred rođenim bratom nema smisla izigravati veličinu i vlast. – Šta hoćeš? – upitao je osorno. – Hoću istinu! – Kakvu istinu? – upita Gaš Remik, sedajući ponovo u fotelju. Izgledao je oronuo i mnogo stariji. Ni traga od njegove odlučnosti, sjaja i nadmoćnosti. Trgovac uperi prst u sudiju. – Mene ne možeš stalno vući za nos – rekao je. – Ovde se ne radi samo o osveti! – Kako to misliš? – I ranije su ljudi osuđivani, ali, nisu bežali samo zbog toga da ubiju sudiju. – Ne razumem te, Fil... – Razumeš ti mene vrlo dobro, Gaš! Još nešto ima između tebe i Zifija Tilberga. – Valjda sin? – Meni možeš sve da kažeš – omekša trgovac – ako nisi raspoložen da se poveravaš drugima. – Smatraš me za mekušca? – ukruti se ovaj. – Da! – Sudija preblede. – Ti sebi uzimaš previše slobode... – Umukni! – povika Fil. – Ovde oko tebe ljudi gube živote, zato što ih plaćaš... i što zloupotrebljavaš svoj autoritet. Ako imaš nečistu savest, pazi se! Naslediće te tvoja kćerka... – Nju ne mešaj, do vraga... – Fil Remik je neumoljivo pratio svaki izraz na bratovljevom licu. Lovio mu je pogled, opazio grčenje prstiju, drhtanje. – Dakle? – Šta dakle? Ostavi me na miru, svega mi je dosta... – Ako je tako, onda je trenutak da mi se poveriš. – Zašto misliš da bih

imao bilo šta da poverim? – Zato što te poznajem. Iako si sudija, sa reputacijom, za mene si prvo brat, sa svim svojim slabostima i vrlinama. Mislim da si slabosti nekada imao više. A sada?

– U redu, predajem se! – skočio je sudija iz fotelje i nervozno odšetao do zida. Zastao je pred Remingtovom slikom. – Sviđa ti se? – upitao je brata. – Ali, Gaš, zar si sada našao da me pitaš o slici... – Jesam – prasnu ovaj – jer se iza nje nalazi devetnaest hiljada dolara koji nisu moji! – Nastao je tajac. – Devetnaest hiljada dolara... – promućao je trgovac. Onda je bacio svoj filcani šešir na sto i sručio se u naslonjaču u kojoj se malopre nalazio sudija. – Pričaj – reče.

– To je novac Boneove banke u Gudlendu... – Šta? Koliko se sećam to se desilo... – Znam kada se desilo – prekide ga sudija. – Ukratko, Zifi Tilberg je opljačkao taj novac i jedne večeri ga doneo meni. Tražio je da mu oslobodim sina a njemu da odredim blažu kaznu. Obećao sam mu, ali sam novac zadržao za sebe. Niko osim nas nije znao. – Nebesa! – uzviknu trgovac. Ali, sudija samo odmahnu rukom. – Kao što znaš... on je dobio petnaest, a sin dve godine. Pre toga, on je ubio detektive osiguravajućeg društva, ali, u samoodbrani, ako se to može reći za razbojnika. Bilo je svedoka koji su to potvrdili, ali sam im uterao strah u kosti i oni su se pravili da ne znaju ništa... – Proketstvo – javi se Fil, po kome su sudijine reči padale poput žestokih šamara. Gaš je nastavio. – Tilberg je imao nekih sukoba sa jednim rančerom. Ranio ga je, a ovaj je kasnije izdahnuo. Zbog svega toga, imao sam razloga ne samo da ga pošaljem na robiju, nego da ga obesim. – Zašto nisi? – Ne znam... To je bila moja greška. Mislio sam da će petnaest godina

omekšati razbojnika i da ću mu, kada izađe, dati nešto novca da sve to zaboravi. Međutim... – Zar nije priznao na suđenju? – Niko nije verovao u tu priču. Bila je i suviše neverovatna i stupidna! – Je li to sav novac? – pokaza Fil prema zidu. – Nisi ništa dirao? – Jesam. – Koliko? – Šezdeset hiljada dolara. – Gde si skucao toliki novac, čoveče? – Za Sju. Kupio sam joj ogrlicu od dijamanta. – Fil Remik protrlja prstima čelo. Nekoliko trenutaka je ostao nepokretan, a onda je pogledao u brata. – Daćeš mi sav taj novac, Gaš – reče. – Zašto? – Da ga odnesem u Gudlend. – Ha! A šta ćeš za ostatak? – Daću ja iz svoga džepa... – Sudija se namršti. – Mogu ja da se izvučem iz blata. – Kada? – Kada? Pa, uskoro... – Trgovac je zavrteo glavom. – Vreme prolazi, Gaš. Taj novac nije tvoj. Vrat ćemo ga lepo mister Boneu, ja ću već smisliti neki izgovor. A ti budi ono što si počeo, samo sudija. – Deliš mi lekcije – primeti Gaš. – Samo ti pomagem. Oslobodi se toga, a onda počni da misliš na Sju... i na Zifija. On dolazi po svoj novac, a ti ga više nećeš imati. – Zar sada da ga predam? – začudi se sudija koji se već mirio sa Filovom odlukom. – Sada! Odmah! – A čime da platim čuvare? – Koje? Dankan je ranjen, on ti ne bi uzeo ni centa. Ona dvojica pripadaju bandi. A što se tiče Sinsinati Kida, njemu će biti dovoljno da ga pustiš da ode sa njegovim pazarom od pokera. – Na sve si mislio – zabruna Gaš. – A šta će reći gradonačelnik Heksmajker? – To te brine? On nije bio uz tebe kada je zagustilo. Ili možda jeste? Ne vidim ga... – Gaš Remik se približi slici i povuče ivicu rama. – Samo si mi ti falio – gundao je otvarajući sef. – Malo si mi dosađivao kada smo bili mladi. – Ali, trgovac nije uzvraćao. Stajao je uz brata

i čekao novac. Za predomišljanje više nije bilo prilike.

*

Na sredini puta između Grend Islenda i Vatsburga, nalazi se kamenjar nazvan Slomljeni zub. Ime su mu dali Indijanci plemena Su. Predeo je ličio na vilice nekog medveda ili planinskog lava. Kamenje je bilo kao zubi uzano, oštro, ali pri vrhu zatupasto. Dva očnjaka, ona prednja, najveća, krila su u sebi nekoliko ulaza i hodnika. Ranije su tu Su crvenokošci sahranjivali svoje mrtve, ali su kasnije promenili mesto pred najezdom belih istraživača i avanturista, koje je neko masno slagao da se u podzemnim katakombama Slomljenog zuba kriju naslage zlata. Kostii indijanskih predaka čije je duše uzeo Manitu, našle su svoj mir stotinak milja severnije. Ni belci nisu ostali dugo. Napustili su mračne hodnike nekoliko meseci kasnije. Sada je tu bila pustara o kojoj su se ispredale legende. Prema njima je jahao Sal Karadin. Bila je poodmakla noć, doba kada mesec postaje sasvim jasan, srebrnast i pun. Jahač je tek na uzvišici malo usporio i odahnuo. Lice mu je bilo okupano znojem da se sve sijalo, kao u vodu namočeno. Jedan od velikih „zuba“ imao je nekoliko ulaza u pećine. Karadin je polako sjahao i pustio iz grla krik sove. Ponovio je to nekoliko puta, ali, nije dobijao odgovor. Osvrnuo se okolo, pitajući se da nije pogrešio. Ne, nemoguće! Odatle su krenuli za Grend Island Reg i on. Ali, zbog čega Zifi i Džoe ne uzvraćaju? Odlučio je da uđe u drugi po redu otvor. Kresnuo je šibicu i prepoznao na levoj strani indijansko pero zakacheno za pukotinu. To je bila Zifijeva pećina. Mogao je mirno da uđe. Odatle su se

račvala dva hodnika. Pošao je levim. Oskudna svetlost dopirala je iz daljine. Ali, tako je izgledalo samo na prvi pogled. Nekoliko pregrada zaklanjalo je taj ble-sak i činio ga udaljenijim nego što jeste. Sal Karadin se našao u ovalnom prostoru. Na sredini je tinjala vatra. Nije bilo nikoga oko nje. Lupež izvuče svoj revolver i oprezno zakorači u osvetljeni prostor. – Zifi! Džoe? To sam ja, Sal! – Dočekalo ga je ćutanje. Samo je echo njegovog glasa nešto duže putovao kroz odaje od stena, vode i vlage. – Zifi? – Mora da su bili tu negde, razmišljao je Karadin. – Sam si? – prenu ga Tilbergov glas odnekud. – Naravno – odgovorio je i okrenuo se. Zifi se pojavio iz senke, s otkočenim koltom. Sa druge strane iskrсну King. – Niko te nije pratio? – Nije! – Tilberg vrati revolver za opasač i priđe kršnom razbojniku. Lice mu je bilo natušteno, brada nakostrešena, oči kao u podivljale mačke.

– Gde je Reg? – upita tiho Zifi. King je kod vatre petljao nešto sa sudovima. Verovatno je smatrao da je bolje da skuva kafu nego da prisustvuje Karadinovom preznojavanju. – Tamo – pokazao je ovaj negde iza sebe. – U gradu...

– Zašto? – odjednom je zaurao lupež i raspalio svoga prijatelja po licu. Karadin se zanese, ali, ostade na nogama. Nije ni pomišljao da vrati udarac. Samo je glupo buljio u Zifija i dlanom skidao krv sa usne. – Zašto? – ponovi Zifi malo tiše, ali preteći. – Pa rekao je da si ti... – Šta je? – Da si naredio da pođem s njim u grad. Po sudiju... – Tilberg udari Kardiņa još jednom, ali, s druge strane. I opet se džin zanese i opet ostade na nogama. – Idiote! Od koga primaš naređenja? Od balavca ili od mene? – Mislio sam... – Rekao sam ti da ne misliš, budalo! Samo da slušaš! – On žurnim koracima ode nekuda. Usko-

ro se pojavio vukući Sju Remik za sobom. Onda ju je gurnuo pred Karadina. Bila je zaprljana, poderana, samo u donjem rublju. Skupljala je noge i uvijala se, pošto nije mogla rukama da se pokrije. Bile su joj vezane. – A ovo? – pokaza Tilberg. – Šta je ovo? – Cura... – Idiote! Ko ju je svukao? – Pa, Reg... – Zašto, do vraga? Umeš li brže da govoriš? – Pa, obukao je njenu haljinu!

Zifi Tilberg uzdahnu, skupi ramena, a onda odozdo potkači Sala po vilici. Ovo-ga puta Karadin se skljkao kao pokošen. Tilberg istrže kolt i uperi ga u njega. – Pseto smrdljivo, ubiću te! O kakvom oblačenju pričaš? Govori! – Karadin ostade na zemlji, kao da nije imao volje da se uspravlja i prima Tilbergove udarce. – Pa... obukao je haljinu i prebacio se preko sedla... kao mrav. Ja sam zvao sudiju i poslao konja pred kuću... Oni su se uhvatili na mamac. Savladao je stražara na ulici, a onda dozvao Oktaba i Herlija... Posle su sva trojica ušla u kuću... – Zifi se okrenu prema Kingu. – Reg ima mozga – nasmejao se kratko sa ponosom. – I, dalje? Gde je Reg?

– Posle sam čuo pucjavu... – Gde si ti bio? – Kraj ograde, da ih štitim. – A Reg? – Ne znam... Pucalo se dosta, ali, niko se nije pojavljivao. Pomislio sam da je velika zaseda i došao sam da ti javim. – Tilberg preblede. – Ti... – zaškripao je zubima. – ostavio si mog momka na cedilu? Da ga ubiju? – Polako Zifi – bauljao je Sal natrag. – Mislio sam da je bolje, da ti javim da i ti kreneš... – Gde? U grad koji je sada sav na nogama! – Budalo! Ostavio si Rega tamo, a ti pobegao... Ubiću te! – On raspali Karadina čizmom po slabinama, onda po rebrima, po glavi, gdegod je stigao. Čovek se nije branio. Samo je rukama pokušavao da preduhitri

sledeći udarac i ublaži ga. Pošto se umorio udarajući ga, Zifi Tilberg uperi kolt u Karadinovu glavu. – Stoj! – povika Džoe King i zgrabi ga za ruku. – Ne mešaj se, Džoe – zadržta Tilbergova brada – ili ću ti tebe...

– Polako, Zifi – opomenu ga robijaš i steže ga za zglobove šake. – Potrebni su nam živi ljudi... a ne leševi. – A Reg? – Nisi siguran da je mrtav – umirivao ga je King. – Jer, sudija zna da mu je kći u našim rukama. Možda ga je zarobio i tražice razmenu? – Do đavola! – prasnu Tilberg i okrenu leđa Salu. – Meni duguje novac... Nema razmene, Džoe? Neka se Reg snalazi kako zna i ume! Ali, mislim da moj dečko ne bi dozvolio da ga zarobe! Ili je mrtav... ili je ubio sudiju i sada beži ovamo... – Moraćemo da pogledamo – promrmljao je King. – Sada? – Zašto da ne? Sada nam se najmanje nadaju. Niko zdrave pameti ne bi došao u ovom času. Niko osim nas, a? – Ta ti je pametna, Džoe. – Samo, ti odluči o devojci. Mene se ona ne tiče. Ne volim žene u poslu. – Tilberg satanski pogleda u Sju. Ona uzdrhta i okrenu mu leđa. Sav sjaj je spao sa sudijine kćerke. Ličila je na preplašenu pticu kojoj su prignječili krila i ostavili je u tami. – Nju ćemo poslati onako kako je Reg bio zamislio – rekao je laganim, otežući glasom. – Preko sedla... samo ovoga puta zaista mrtvu! – Lepa je – izlete Karadinu kroz usta. – Gle? – zace-reka se Zifi. – Hoćeš da se malo zabaviš s njom, dok ne krenemo, Sal? Desetak minuta, ne više? Evo, uzmi je! Nosi je!

– Neću! – odgovori Karadin. – Samo sam rekao onako... – Tilberg izvuče iz džepa skupocenu ogrlicu i podiže je uvis. Nekoliko trenutaka ju je posmatrao, a onda prišao Sju i grubo je okrenuo prema sebi. – Umri s njom – reče i zakopča joj

ogrlicu oko vrata. Potom ju je odgurnuo od sebe. – A ako sudija bude tražio živu kćerku za Rega? – upita King. Zifi odmahnu glavom. – Reg je mrtav – izjavio je svečanim glasom. – Kako znaš? – Osećam... osećam ovde – upro je prstom u grudni koš, kao da napipava srce. – Znam da je mrtav. – Rekao je to tako uverljivo da je King bio načisto s tim. Izručio je ostatak kafe iz lončeta u vatru i dopola je zagasio. – Da krenemo? – predloži. Zifi Tilberg se okrenuo prema Sju. – Možda ćeš se naći sa Regom u paklu. Pozdravi ga s moje strane! – Karadin je kao opčinjen zurio u Zifijevu ruku koja se podizala sve više i više, produžavajući se u tamnu cev velikog kolta. Još uvek nije verovao da će ubiti tako lepu curu. Ni Sju Remik nije verovala, pa ipak... Lice nad njom bilo je ispisano smrću! Lice zveri! Pokušala je da beži, ali je udarila u zid. Pala je. I ponovo ustala. – Ne – zacvilela je – nemojte me ubiti... nemojte...

Zifi Tilberg se bezglasno ćerio. Kao da je uživao u njenoj nemoći i u trenutku koji je dolazio. – Ne! – oglasio se nesvesno Sal Karadin. Zifijeve obrve se sastaviše, čovek koji je tako olako ostavio njegovog sina na cedilu, sada je našao da sažaljeva devojkicu, kćerku sudije koji ga je upropastio!

– Šta si kazao, Sal? – upitao je preko ramena. – Nemoj je ubiti – javi se Karadin i sam se čudeći svojoj smelosti.

– Da je pustim?

– Pusti... Ona nam ne smeta... Nije kriva.

– Nije? – Tilberg se okrete. Karadin je još sedeo na zemlji, onako kako je ostao posle Zifijevih udaraca. Više se nije ni podigao. Tilberg munjevito podiže cev i opali u džina.

Džoe King se prodera. – Zifi! – Bilo je kasno. Sal Karadin je ostao da leži mrtav!

Devojčine oči se raširiše od užasa. To je bilo previše za njene živce. Hvatala ju je nesvest, povraćalo joj se, noge su joj popuštale. Džoe King nezadovoljno zavrtne glavom. Sal Karadin je možda bio glup, ponekad i čudno osetljiv, ali je dugo jahao sa Zifijem. Mogao je to da čini još dosta vremena, ali...

– Zašto si ga ubio? – upita King.

– Ne volim kolebljive.

– Ni ja ne volim one koji gube glavu – primeti King. To se odnosilo na Zifiju, očigledno. Međutim, ovaj se pravio kao da ne razume.

– Hajdemo – reče i povuče prst. Sju Remik sklopi oči. Gotovo je, pomisli i odjednom se smiri.

Prasnulo je... ali, ne blizu. Ne iz razbojnikovog revolvera!

Otvorila je oči i ugledala Zifiju kako otresa ruku. Iz nje je liptala krv! Revolver koji je trebalo da joj skрати patnje, ležao je nekoliko koračaji daleko od Tilberga.

Okrenula se. Videla je nekog čoveka u senci. Pojavio se poput duha! Imao je crno odelo, belu košulju i opasač sa dva teška kolta. Šešir mu je stajao iskošen, lice blede kao mrlja u polutami pećine, gde je žar skoro ugašene vatre bio jedina svetlost na sceni.

– Ipak su ga pratili – prostenjao je Tilberg prema Kingu. Robijaš je klimnuo glavom, desetine misli proletelo mu je kroz mozak. Čovek koji je tiho ušao, mogao je da bude bilo ko. Član potere, savezni maršal, lovac na ucene, bilo ko... samo ne prijatelj!

Nisu ni slutili da pred sobom imaju slavnog kockara. Da jesu, Džoe King ne bi pokušao da se nadmudruje.

– Podigni kolt, Zifi – dobacio je Tilbergu.

– Šta?

– Podigni! On me može na dve strane... Uhvatićemo ga u raskoraku!

Tilberg je zastenjao. – Smrškao mi je šaku, prokletnik!

Dok Holidej je stajao mirno. Činilo se da je obuzet nekim sasvim drugim mislima, ili prizorom. Kao začarana, buljila je Sju Remik u tu vitku priliku. I nije verovala da je spašena...

Džoe King je gledao u kockara, ali je mogao i da prati pomeranje svog ranjenog prijatelja. Čekao je samo da se Zifi sagne po oružje. Tada bi mogao da dejstvuje. A Zifi, kao za inat, putovao je do svoga kolta poput kornjače. Proketo sporo!

– Hajde... Hajde Zifi! – požurivao ga je King.

Tilberg ispruži levu ruku i saže se. Džoe King odskoči i istrže revolver.

Umesto po oružje, lukavi Tilberg je jurao prema devojci. Sve se zbilo u mag-novenju. Holidej je mirno pretekao Kinga u potezanju, prostrelivši mu prsa sa dva zrna. Kada se okrenuo za Zifijem, ovaj je žestoko odgurnuo Sju napred, i time se zaklonio od ubistvenih linkolna čoveka iz Džordžije.

Devojka je posrnula i omela kockara u ciljanju. Tilberg je to iskoristio i šmugnuo. Za sobom je ostavio glasno, zlorado cerekanje...

U padu, devojka je udarila čelom o kameno tlo i onesvestila se. Džoe King je pao kraj Sala Karađina. Imao je još toliko snage da se podigne na laktove i nanišani u kockara. Međutim, u najodsudnijem momentu, njegov dlan kao da je postao čudno klizav. Oružje mu je ispalo... spavalo mu se...

Kockar je zastao. Begunac je sigurno bolje znao ove hodnike i raspored u pećini. Bilo je izlišno jurcati za njim po mraku. Uostalom, tu je bila devojka. On se saže, podiže je pažljivo i iznese napo-lje. Zatim se vratio po mrtve bandite.

*

Prećutno su čekali zoru. Braća Remik, svaki sa svojim mislima, i Roj Gelen tupo zagledan u Olsonove ruke koje su na glatkoj površini stola redale karte.

Šta će učiniti Zifi Tilberg, bilo je pitanje na koje su davali različite odgovore. Gelen je Oktaba i Herlija strpao iza rešetaka, a Rega Tilberga spakovao u jedan običan mrtvački sanduk, probudivši pogrebnika Džajlsa iz najsladeg sna. Pošto je obišao Dankana kome je doktor Vejn izvadio kuršum, Gelen je konstatovao da od spavanja nema ništa.

Sudija se pokazao mnogo vedrijim nego prethodnih sati. Izgledao je kao neko kome je skinut teret sa srca. Izneo je piće i dokazivao svima da će Zifi Tilberg stići sa devojkom da ga uceni. A tom prilikom, tvrdio je on, biće proketo usamljen. Polovina njegovih momaka spetljana je u Grend Islendu. Razbojnik je sigurno bio svestan toga da devojci ne sme ništa. Jer, s njom živom imao je šanse da probije krug koji se oko njega zatvarao posle nesreće na Vajt Kauntriju. Bez nje, on će biti samo obična divljač.

Fil Remik nije na to ništa kazao. Sedeo je sa trouglastom torbom, punom svežnjeva dolara. Bio je to novac koji je nameravao što pre da otpremi za Gudlend. Nije želeo da se od njega razdvaja, ni pod kakvim okolnostima.

Rip Olson je sedeo po strani, za malim okruglim stolom. Izgledalo je da ga ništa ne zanima.

Fil Remik je izvadio mirišljivu cigaru i zapalio. Gelen je stajao kraj prozora i posmatrao ulicu po kojoj se razlivalo bledilo praskozorja. – Izgleda da Zifi neće doći – okrenuo se prema sudiji.

– Ima vremena – rekao je Gaš Remik.

– Uskoro će zora... – Znam, ali, to ne mora da znači ništa, Roj. Zifi Tilberg je prokockao svoju šansu. Za svakim satom, sve je više činjenica protiv njega.

– Ja se ne bih u to mnogo uzdao – oglasio se Sinsinati Kid.

– Šta ti znaš o tome? – namršti se Roj Gelen. Njega je Olsonovo prisustvo i dalje nerviralo.

– Ništa. Znam samo da ima devojkicu kraj sebe. Niko mu ne može ništa.

– I to je sve što imaš da kažeš? – upita šerif.

– Ako je devojkica tako lepa kao što govore – dobaci Rip – ja bih se zabrinuo za njenu čast.

Gaš Remik poskoči. – Šta time hoćeš da kažeš? – prasnu. – Onaj bandit se ne bi usudio...

– Zašto ne bi?

– Da. Zašto ne bi? – upita se i trgovac. Pogledali su se među sobom, kao da o tome nijednog trenutka pre toga nisu izmenjali reč. – Zar moja Sju? – preblede Remik, pogođen ovom upadicom kao nožem. Sve dotle, njega su obuzimali problemi novca i odbeglog robijaša. Nije mu na pamet padalo da bi iskoristili devojkicu bespomoćnost. – Ako se samo usudio, ja ću ga...

Tada se na ulaznim vratima začu snažno lupanje. Rip Olson podskoči i ruke mu se nadoše blizu opasača.

– Da nije on? – istisnu Fil Remik.

Roj Gelen odmahnu glavom. – Tilberg ne bi tako lupao – reče.

– Ko je onda?

– Valja saznati – reče Rip Olson. Prvo je otišao do prozora i bacio pogled na ulicu. Učinilo mu se da je video senku nekog jahača kako se udaljava. Izvadio je koltove i proverio magacine.

– Idem ja – ustaše sudija. – I nemoj neko da pokuša da me spreči.

Roj Gelen je išao napred s uperenim koltom. Sudija je koračao za njim. Olson je bio poslednji. On se nije potrudio da bude preterano oprezan. Koltove je držao za pojasom.

Kraj ulaznih vrata zastala su sva trojica i pogledala se.

Šerif je dao znak Olsonu da stane s druge strane vrata. On je već zauzeo suprotni zid i dao znak Remiku da polako otvori vrata. Sudija je klimnuo glavom i pritisnuo bravu. Rip Olson je pratio izraz sudijinog lica i ne malo se iznenadio kada je video kako su mu oči zasvetlele. Ali, ne od straha ili užasa, već od nepredviđene radosti.

– Sju! – povikao je uzbuđeno. Roj Gelen priskoči. Devojkica je ležala na pragu. Pažljivo prislonjena na dovratnik. Činilo se da spava, ali, modrica na čelu bila je i suviše vidljiva da bi san bio posredi. Bila je uprljana, poderana, izgrebana, ali živa, i, činilo se, nepovređena.

– Mrtva? – ipak se stresao Remik.

– Samo u nesvesti! – reče šerif. Rip Olson proviri i osmotri ulicu. Nigde nije bilo žive duše. Pa ipak, neko je devojkicu doneo i spustio pred Remikov prag. Ako je to Zifi uradio, šta je hteo sa takvim „poklonom“?

– Ja ću malo da pogledam okolo – dobacio je Roj Gelen i izleteo iz kuće.

Olson polako podiže Sju, dok se zbunjeno okretao oko sebe, birajući mesto gde bi smestio devojk, ali ga sudija pozva. – Ovamo sinko – pozvao ga je uz stepenište da devojk odnese u njegovu sobu.

– Nije baš laka – promrmlja Olson. Položili su je na polukauč kraj zida.

– Brzo vode – užurbao se Remik, ali ga Rip hladno pogleda. – Žao mi je sudijo – reče – ali, ja nisam bolničar već revol- veraš!

Remik se spremao da nešto oštrije pri- meti, kad je kroz druga vrata Fil promo- lio glavu. Od torbe se nije razdvajao, ali, za trenutak ju je ispustio kada je ugledao devojk. – Hvala nebesima! – povikao je i sklopio ruke. – Naša Sju! Šta se desi- lo?

– Našli smo je na ulazu – reče sudija.

– Kako našli? Nije valjda došla sama?

Sudija sleže ramenima. – Ne znam – procedi – ali, znam da je ovde sa mnom. A to je najvažnije...

– Otvara oči – prekide ga Fil. Obojica se nagnuše nad devojk.

– Sju?

Devojk najzad pogleda i zaokruži pogledom po sobi. Nije umela da se sna- de, sve je bilo nepoznato. Ili i suviše poz- nato? Htela je da se pridigne, ali je nagli bol u glavi ponovo baci na uzglavlje. Po- novo je sklopila oči, pokušavajući da se svega seti. Onda joj je došla slika nepoz- natog kako puca. Zatim ju je onaj bradati lupež gurnuo. I tu su sećanja prestala. Ponovo je otvorila oči.

– Ja sam... Otkuda ovde? Kako?...

Gaš Remik je uze za ruku. – Sve je u redu, mala moja – izgovorio je nežno, koliko je to mogao. – Dobro ti je?

– Glava me boli...

– Nisu te povredili?

– Ne... Kako sam došla?

– To očekujemo da nam ti kažeš – umeša se trgovac.

Utom se vrata otvoriše i Roj Gelen ude zadihan. Skinuo je šešir i nespretno po- zdravio još uvek ošamućenu sudijinu kćerku.

– Jesi li našao kakav trag? – upita ga Fil.

– Ne – odmahnuo je čuvar zakona gla- vom – ali sam našao dva leša...

– Dva leša? Čija?

– Čuveni otpadnik, Džoe King i Tilber- gov drugar Sal Karadin.

Sudija za trenutak zaboravi na Sju.

– Mrtvi su obojica?

Šerif potvrdi.

– A Zifi Tilberg?

– Ne znam... Sve mi se zbrkalo u glavi.

Oba razbojnika bila su privezana za sedla, a konji su se nalazili ispred moje kance- larije!

– To je isti čovek – zamišljeno se oglesi Rip.

– Koji?

– Onaj koji je doveo vašu kćerku na prag i lupeže šerifu na ruke.

Gelen se naroguši, osetivši peckanje u poslednjim mladićevim rećima. – Možda si tako pametan da mi kažeš koji je taj do- bri andeo, Kid?

– Dosta! – povisi ton sudija. – Nismo sami ovde..

Devojk se lagano podiže. Onda, ugle- davši Olsona, lice joj se ozari. Oči joj zablistaše i usta se razvukoše u blažen osmej, uprkos prljavštini koju je ponela sa Slomljenog zuba.

– On je... – pokazala je prema Ripu i pružila ruke.

Sudija se zbuni. Ništa manje nije bio zbunjen ni Rip Olson.

– Šta on, Sju?

– On me je spasao – ustala je devojka i krenula prema mladiću. – Došao je tamo u pećinu, jasno sam ga videla...

– Mene? – namršti se Rip. – Pogrešili ste...

– Ne, nisam... – sigurnim glasom je kazala Sju. Njene ruke padoše na njegova ramena i krenuše prema vratu. Poznala bih to odelo, tu košulju, šešir... Vi ste me izbacili! Vi! – I na najveće iznenađenje svih, ona ga zagrlila i poljubi.

Bila je to najneobičajenija situacija u sudijinom životu. Olson je bio crven kao rak i pokušao je da se izmigolji iz devojčinih ruku, ali, Sju nije marila za te pokušaje. – Kada sam mislila da je sa mnom svršeno – čuli su je kako govori – on se pojavio. Pucao je žestoko! Posle me je on doveo...

– Ali, ja se nisam maknuo iz kuće – protestovao je Olson, sve neubedljivije. To je i sudija mogao da potvrdi da je hteo. Ali, nije. Čudan osmeh mu se ukazao u uglovima ustiju. – Ja ne tvrdim to, sinko – rekao je. – Bio si malo odsutan...

– Šta to znači?

– Moja kćerka valjda bolje zna ko ju je spasao, zar ne?

Roj Gelen mrkog lica napusti sobu. Trgovac je dohvatio torbu sa poda i začkiljio očima u pravcu brata.

– Ali, to nisam bio ja! – povikao je Olson, izvijajući glavu ispred devojčinih poljubaca.

– Nego ko? – upita sudija. – Dokaži ko?

Olson ućuta. Isto odelo, košulja, šešir... zna se, kockar je umesto njega vadio kesenje. Sve je završio i otišao, ko zna kuda! A on? Šta njemu preostaje? Ubeđivati u suprotno bilo je trenutno izlišno. Ako su sudija i njegov brat naslućivali isto što i

on, onda borba tek počinje, ili sad prestaje.

Dok Holidej je želeo da begunac sa obale Ohaja ostane Rip Olson, a ne Sinsinatti Kid. Možda je sve ovo i zakuvao tako da se on, Rip, lakše odluči? Uostalom, nije bilo loše!

Sju Remik, ako samo opere lice, zamirisaoće kao jabuka. Imala je sočna usta i čvrsto, mlado telo. Osetio je da se predaje.

– Zbogom, Kid – procedio je.

– Rekao si nešto? – upita ona tiho.

– Ništa... Samo me žulje revolveri.

– Već ih otkopčavam... Moraćeš mi lepo ispričati sve! Kako si uspeo da dođeš i da me doneseš ovamo? Nisam nikada nikoga sreća kao što si ti! Tako mlad... a tako hrabar. Ne puštam ga više, tata – malo je iskrenula glavu prema sudiji.

– Očigledno – dobaci ovaj.

Svitalo je. S Olsonove glave spade šešir i napravi ivicom oboda krug po podu. Kada se zaustavio, devojka i mladić su zaboravili da nisu sami.

*

Kada je purpurnocrveni disk sunca iskočio iz plave, uzburkane površine dalekih brežuljaka na istoku, voz za Omahu stizao je pred Grend Island prvi put posle nesreće na Vajt Kauntriju.

Roj Gelen je za svaki slučaj dobro osmotrio sve putnike na stanici. S njim su bili Vudok i Malone, kao privremeni pomoćnici umesto ranjenog Alistera Danka.

Fil Remik je izračunao da će brže stići u Gudlend preko glavnog grada Nebraske, nego da se vraća u Čejen. Uostalom, njegova vrsta posla bila je takva da je mo-

gao podići uloženi novac u bilo kom većem gradu.

Iz Omahe je trebalo da se, preko Linkolna, spusti jugozapadno kroz Ripabliken dolinu do Gudlenda. Međutim, Fil Remik je bio praktičan čovek. Umesto da putuje na noge Guču Boneu, on, mu je poslao telegram da se sretnu na polovini puta. Bankar je trebalo da dođe u Grejt Fols, dvadeset milja južno od Ripabliken Rivera.

Iako mu je savetovano da neko vreme ne izlazi, sudija je dopratio brata na železničku stanicu.

Roj Gelen se nije odvajao od njega, iako je Gaš najavio ostavku u roku od tri dana.

Jutro je obećavalo još jedan vreo, pustinjski dan.

Rip Olson je dovezao Sju u pokrivenim kočijama bagi. Mladić je promenio odelo, pa i navike. Više nije nosio opasač, a tamno odelo kockarskog kroja zamenio je svetlosivim kaputom i smeđim pantalonama. Na glavi je imao beli stetson.

Roj Gelen ga je i dalje gledao s podozrenjem. U sebi se pitao koliko će momak takvog duha izdržati u papučama? Sju Remik je izgledala veličanstveno u svojoj ružičastoj haljini, ali, Sinsinati Kida je to moglo da zadrži i općini samo izvesno vreme.

Malo se putnika pojavilo za putovanje. Mnogi su odustali, kada su čuli da je Zifi Tilberg na slobodi. Nisu želeli da dožive novi sudar. Oni, koji su ipak rešili, bili su manje-više Grendislendani, osim dva kaluđera sa kamilavkama i konopom preko debelih smeđih mantija do zemlje, svi su šekćali gore-dole u iščekivanju voza.

Gelen je poslao Vudoka na drugu stranu pruge, za svaki slučaj. Malonea je postavio na mesto gde obično staje lokomotiva.

Obojici je izdao naređenje da uhapsu svakog sumnjivog. U slučaju otpora, bez milosti pucati!

Sju Remik je otvorila suncobran i pridružila se ocu.

Rip Olson je ostao malo po strani paleći cigaretu.

Trgovac je čvrsto držao svoju torbu. Odbio je bratovljen predlog da mu nađe pratioca. „To bi tek onda bilo sumnjivo!“ zaključio je Fil. Uostalom, na vrhu svežnjeva, imao je otkočen kolt.

– Ništa mi se ne može desiti – smeškao se trgovac – jer, ovim vozom idu i božje slugе.

Pokazao je prema kaluđerima kojih je bilo dosta u nekom bivšem španskom manastiru, gde su se ranije okupljali misionari ispred najezde belih doseljenika.

– Onda ću drugi put doći u Čejen – rekla je devojkа – naravno, ne više sama – osmehnula se prema Ripu.

– Neka to bude što pre – zagrlio ju je trgovac.

Pisak lokomotive čuo se već sasvim blizu.

– Ti još možeš da se predomisliš – kucnuo je Fil svoga brata po grudima.

– Zašto?

– U vezi ostavke. Sve se može nadoknaditi...

– Ne – odbi Gaš odlučno. – Nisam ni mlad ni ambiciozan. Dosta mi je svega... Odustajem.

Voz se već ukazao na zavijutku.

Roj Gelen se još uvek nadao da će otkriti nešto sumnjivo. Ovo je za Zifija Tilberg bila dobra prilika, ako je uopšte bio u blizini.

Međutim, do nogu potučen robijaš, sigurno je hvatao maglu preko brda, na jug. Imao je samo jednu šansu, Meksiko! Ali,

taj put je trebalo prevaliti uvek s jednim okom otvorenim.

– Jesi li smislio šta ćeš reći Boneu? – tiho došapnu sudija Filu.

– Ne brini – osmehnuo se ovaj – poznajem bankare. Njima je najvažnije da novac bude na mestu, za sve ostalo ih je malo briga. Možeš im ispričati pravu bajku, oni će klinuti glavom.

Rip Olson ispruži ruku i pozdravi trgovca. Sju poturi obraz na poljubac.

Lokomotiva prođe, ispuštajući paru. Peron se polako praznio. Dva kaluđera poslednji krenuše. Voz se zadržavao samo nekoliko minuta i Fil Remik se pope na stepenik.

Olson okrete glavu. Osetio je iznenađan nemir. Bio je to siguran znak za neku opasnost. Šta bi se moglo desiti?

Šerif se nalazio pred njim, zauzet osmatranjem prozora na kupeima. Gore, Malone je napustio lokomotivu, dajući mu znak da su unutra samo mašinovođa i njegov pomoćnik. Iz dimnjaka suknu dim i izbi oštar pisak.

Olson instinktivno spusti ruke na bok, ali, tamo ne nađe svoje koltove. Nebeša! Kaluđeri su bili kraj poslednjeg vagona, čekajući da kompozicija krene. Kapuljače su im bile namaknute do samih noseva, a ruke spojene pod širokim rukavima, nisu se ni videle.

Voz je kretao...

Stariji, sa dugom bradom, naglo je podigao glavu i izvukao levu ruku. Blesnula je cev kolta!

– Pazi! – dreknu Olson i munjevito istrže revolver iz šerifovog boka. Ali, kaluđer je već pucao... Sudija se samo strese nekoliko puta, a onda posrnu napred.

Sju Remik kriknu!

Olson odgurnu zbunjenog Gelena i opali. Prerušeni strelac se već hvatao za

metalnu šipku voza koji je polazio kada ga je sustigla kugla Sinšinati Kida. Noge mu kliznuše, ali se rukama još držao za šipku.

Videći da se nešto čudno dešava, mašinovođa je počeo da koči.

Tog trenutka, kaluđerove ruke popustiše i on se sruči na tlo. Njegov drugar je pokušao da šmugne na drugu stranu, ali je nespretno nagazio dugu mantiju i spotakao se.

– Drži ga! – dreknu Gelen prema Vudoku koji je prelazio na njihovu stranu.

Kaluđer je uvideo da je gotov. Udario je u očajanju nekoliko puta o zemlju i rezignirano smakao kapuljaču. Gelen je prepoznao telegrafistu sa železničke stanice.

– Prokletstvo – rekao je – odakle ovi lupeži izviru?...

Sudija je ležao sa glavom na kćerkinom krilu.

Fil Remik je dotrčao. Oko njih se kovitala para od lokomotive. Sju Remik je plakala neutešno, kao da je u očima sudi-je čitala brzi kraj.

Emil Vudok je nemilosrdno vukao preobučenog telegrafistu preko prašnjavog perona. Gelen se raskoračio nad bradatim ubicom i uzviknuo. Tog lica nije mogao da se ne seti. Zifi Tilberg! Hulja nije odustajao od svojih osvetničkih namera. Uspeo je da pogodi sudiju, ali je platio ži- votom. Zna Ripa Olsona bila su đavol- ski precizna i smrtonosna.

On u sebi pomisli kako se ponekad dešavaju logične stvari. Remik je ubio Zifi-jevog sina, a njega je stigla dugo očekivana kazna. Vratio se do okupljene gomile. Rip Olson mu pruži kolt.

– Je li...? – upita Gelen.

Olson klimnu glavom. – Gotov je – reče. Čulo se samo devojičino jecanje. Fil

Remik skide šešir i uspravi se. Lice mu je bilo tvrdo, neočekivano tvrdo. Kao da je svim snagama zadržavao da mu se ne pokaže bol.

Voz više nije mogao da čeka. Železnički službenik priđe, skide kapu i učtivo se naže prema trgovcu. – Idete li, gospodine? – upita.

– Ne! – glasio je odgovor. – Možda kasnije... neki drugi put.

Železničar podiže ruku. Opet oblak pare, pisak, klopot točkova...

Fil Remik potraži pogledom Olsona. – Gde je Rip? – upitao je Gelen. Šerif sleže ramenima, pa se i sam okrete. Ali, od mladića nije bilo ni traga ni glasa.

Toga je bila svesna i devojka. Gledala je čas u Fila, čas u šerifa, ali nije pročitala odgovor. U stvari, odmah je znala.

Rip Olson je nestao! Okrenula se prema vozu koji se gubio u daljini. Da li joj se samo učinilo da je videla belu mrlju Olsonovog šešira na platformi poslednjeg vagona...?

*

Kolumbus, polovina puta između Grend Islenda i Omahe.

Rip Olson mrzovoljno ređa karte po stolu, iščekujući žrtvu. Ostao je bez novca, poslednje cente dao je za kartu do Kolumbusa. Čak ni kolt nije imao. A samo nekoliko časova ranije, u odelu koje je nosio i presvukao u sudijinoj kući, ostala mu je gomila novca.

Sada je morao strpljivo da počne iz početka. Tako je imao vremena da razmišlja o budućnosti, čiji oblik nikako nije uspeo da nasluti. Što je o tome više mislio, to mu je slika lepe sudijine kćerke sve više dolazila na oči.

Onda ga trže glas. – Tražite li partnera?

Olsonovo lice se razvedri. On izvuče stolicu do sebe i pokaza rukom. – Kako da ne! Hoćete li poker ili... – Zatim je zasatao.

Čovek koji je tu stajao bio je svakako visok. Nije mu video lice, ali koltovi... To je prepoznao! To je mogao samo on da nosi!

– Dok Holidej! – zagrcnu se Rip i sede ponovo. – Šta hoćete od mene?

– Poker – izusti kockar i zauze svoje mesto.

– Tu ne mogu sa vama da se merim – priznade mladić.

– Pokušaj, Kid.

– Zašto Kid?

– Izgleda da se ponovo vraćaš na stare staze.

– A meni izgleda da ste vi uvek tamo gde vas niko ne očekuje. Kako ste uspeli da sredite Tilbergovu bandu i spasete devojku?

Kockar mirno promeša karte i stavi ih na sredinu.

– Nemam novca – primeti Rip.

– Igraćemo u povratak.

– Povratak?

– Ako dobiješ, dobijaš još pedeset hiljada dolara...

– Kao onda u Maskodžiju? A ako izgubim...

– Vraćaš se u Grend Island.

Olson se osmehnu. – Znam da ću da izgubim – promrmljao je. – Ipak ću da igram...

Pola sata kasnije Rip Olson je ustao od stola. Imao je u rukama nemoguće dobre karte, a kockar ga je nadigrao!

– Trebalo je da vas poslušam – promrmljao je. – Ali, osećam da je sada kasno, Dok. Nemojte da me odvrćate.

Holidej ne reče ništa.

– Da li ste me čuli? – viknuo je. – Ne vraćam se! Nisu za mene žena, deca, miran život... Ja sam Sinsinati Kid!

Kockar ustade i ignorišući mladića napusti salun u Kolumbusu.

– Ja sam Kid! Sinsinati Kid! – vikao je Olson za njim, ne hajući za poglede ljudi oko sebe.

Kada je Džordžijanac već izašao, Olson se osmehnuo i zavrteo glavom. – Prokleti kockar – procedio je. – Znao je da ću ga poslušati...

On izvadi poslednju cigaretu i zapali je, ispusti veliki kolut dima i izađe napolje. Na izlazu udahnuo je vazduh i nasmejao se.

Jedan oblačak na nebu, ličio je na lice Sju Remik...

KRAJ

POTRAŽITE
KOD VAŠEG PRODAVCA NOVINA

LJUBAVNE ROMANE MARKETPRINTA

Svakog utorka

Svakog ponedjeljka jedno od ovih izdanja

**Vanredni
ljubavni vikend
roman**

senke

Svakog 10. u mesecu

EVA
Ljubavni Roman